

Enid Blyton

Gizli Ada

ÇOCUKLAR!

İşte kitaplığınızın güvenilir dostları

altın çocuk kitapları

Enid Blyton

GİZLİ ADA

Türkçesi :

ESAT ÖREN

Kapak Resmi : ASLAN

Serüven Başlıyor

Mike, Peggy ve Nora çayırdaki oturmuş konuşuyorlardı. Çok mutsuzdular. Nora durmadan ağlamaktaydı. Tam o sırada birinin seslendiğini duydular. «Coo - eel!»

«Bu Jack'in sesi,» dedi Mike. «Sil artık gözlerini, Nora. Jack şimdi seni neşelendirir!»

Çalıkların arasından bir oğlan koşarak gelip çocukların yanına oturdu. Yüzü güneşten adamakıllı yanmıştı, masmavi gözleri şeytanlık doluydu. «Selam,» dedi gözlerini silerek, «Bu sabah Harriet Teyzem perdeleri iyi yıkamadım diye tam altı tokat attı. Bak!»

Nora arkadaşına tokatlarla kızarmış kolunu gösterdi. «Vah vah!» dedi Jack.

««Ah, annemizle babamız burada olsaydılar,» dedi Mike. «Böyle yaşar mıydık hiç? Ama artık döneceklerini hiç sanmıyorum.»

«Gideli ne kadar oldu?» diye sordu Jack.

«İki yılı geçiyor,» dedi Mike. «Babam yeni bir uçak yapmıştı, bununla Avustralya'ya gitmeye karar verdi. Annem de uçak yolculuğunu çok sevdiği için babamla birlikte gitti. Uçak tam gidecekleri yere varmak üzereyken... birden yok oldular!»

Nora, «Harriet Teyzemle Henry Eniştem bir daha onların hiç dönmeyeceklerini sanıyorlar, bundan eminim,» dedi, yeniden ağlamaya başladı. «Yoksa bize böyle davranmazlardı.»

«Artık ağlama, Nora,» dedi Peggy. «Sonra gözlerin kıpkırmızı oluyor. Bundan böyle çamaşırı ben yıkarım.»

Jack kolunu Nora'nın omzuna attı. İçlerinde en çok Nora'yı severdi. Mike'ın ikiz kardeşi olmasına karşın en küçük görüneni oydu. Minicik bir yüzü, siyah, kıvrır kıvrır saçları vardı. Mike'la birbirlerine çok benziyorlardı, ama Mike daha iriceydi. Peggy ise sarı saçlıydı ve onlardan bir yaş büyüktü. Jack'in kaç yaşında olduğunu hiçbiri bilmiyordu. Hatta Jack'in kendisi bile... Dedesiyle birlikte köhne bir çiftlikte yaşar, Mike'dan daha iri yapılı olmamasına karşın yetişkin bir adam gibi çalışırdı.

Çocukları çayırdı gezerlerken görüp tanımıştı. Jack tavşan yakalamayı biliyordu. Nehirde balık tutmayı da... En iyi fındıkların, en güzel böğürtlenlerin nerede olduğunu bile bilirdi. Hemen hemen bilmediği bir şey yok gibiydi... çalıların üzerinden uçan kuşların adlarından tut, ot yılanıyla zehirli sağır yılan arasındaki farkı bile ondan sorabilirdin.

Jack'in üstü başı her zaman hırpaniydi, ama diğerleri buna aldırıyorlardı. Ayakları çıplak, bacakları çizik içindeydi. Ama ağzından ne bir yakınma çıkar, ne de suratı asılırdı; her şeyi şakaya vurabiliyordu. Bu üç zavallı çocukla da iyi bir dostluk kurmuştu.

«Annemle babamın bir daha dönmeyeceklerine inandıktan sonra Harriet Teyzemin davranışları çok bozuldu,» dedi Nora.

«Henry Enişte de öyle,» diye ekledi Mike. «Artık hiçbirimiz okula gitmiyoruz, ben sabahtan akşama dek tarla-

da enişteme yardım ediyorum. Pek aldırđđım yok, ama teyzem kızları çok hırpalıyor. Yaşlarına bakmadan evin bütün işini onlara yaptırıyor.»

Nora, «Artık bütün çamaşır benim üzerimde,» dedi. «Ufak tefek şeyler olsa neyse, ama çarşaflar öyle büyük, öyle ağır ki...»

Peggy, «Yemekleri yapmak da bana kalıyor,» dedi. «Dün fırında keki yaktım diye Harriet Teyze beni odama kapadı, gün boyu yiyecek bir şey de vermedi.»

Mike, «Pencereye tırmanıp Peggy'ye biraz peynir ekmek götürdüm,» dedi. «Ama enişteme yakalandım; beni öyle bir silkeledi ki, sonradan ayakta duracak halim kalmadı. Ceza olarak bana da akşam yemeği verilmedi; bu sabah kahvaltıdaysa küçücük bir dilim ekmek yiyebilirdim.»

«Aylardan beri üstümüze giyecek bir şey alınmadı,» dedi Peggy, «Ayakkabılarım perişan durumda. Kış gelince ne yapacağız bilmiyorum, hiçbirimizin paltosu üstüne uyacak gibi değil.»

«Durumunuz benimkinden daha kötüymüş,» dedi Jack. «Benim hiçbir zaman cici şeylerim olmadığı için eksikliğini de duymam. Ama siz her istediğinizi elde edebilirken, şimdi bundan yoksun kaldınız... üstelik yardım edecek anneniz babanız da yok.»

«Sen anneni babanı anımsıyor musun, Jack?» diye sordu Mike, «Hep dedenle mi yaşadın?»

«Ondan başka kimseyi anımsamıyorum,» dedi Jack. «O da gidip halalarımın birinin yanına yerleşeceğini söylüyor. Eğer giderse ben bir başıma kalırım, çünkü halam beni istemiyor.»

«Zavallı Jack! Ne yaparsın o zaman?» diye sordu Nora.

«Başımın çaresine bakarım!» dedi Jack. «Önemli olan siz üçünüzün ne yapacağı. Sizi mutsuz görmeye dayanamıyorum. Ah, birlikte bir kaçabilseydik!»

«Bizi hemen bulup geri getirirlerdi,» dedi Mike üzgün üzgün. «Buna eminim. Gazetelerde çok gördüm... evlerinden kaçan kızların, oğlanları polis hep buluyor, sonra da evlerine götürüyor. Hiç bulunamayacağım bir yer bilseydim hemen kaçırdım... tabii kızları da birlikte götürürdüm. Gözümün önünde Harriet Teyzemin onları ikide bir tokatlayıp köle gibi çalıştırması beni çok üzüyor.»

«Şimdi beni iyi dinleyin,» dedi Jack. Sesi birden ciddileşivermişti. Çocuklar dikkat kesildiler. «Size çok büyük bir sır vereceğim, ama kimseye söylemeyeceğinize söz verin.»

«Tabii Jack, söz veriyoruz,» dedi üçü birden.

«Bize güvenebilirsin, Jack,» dedi Mike.

«Biliyorum,» dedi Jack. «Pekâlâ, dinleyin. Eğer kaçacak olursak... bizi kimsenin bulamayacağı bir yer biliyorum!»

«Nerede, Jack?» diye atıldı çocuklar.

«Bu akşam gösteririm!» dedi Jack ayağa kalkarak. «Bütün işlerinizi bitirdikten sonra saat sekizde göl kıyısında olun, orada buluşuruz. Şimdi hemen gitmem gerek, yoksa dedemin tepesi atar, beni odaya kilitlese gece çıkamam.»

«Hoşça kal, Jack,» dedi Nora, üzüntüsü epey hafiflemişti. «Akşam görüşürüz.»

Jack koşarak gittikten sonra üç kardeş ağır ağır evlerinin yolunu tuttular. Yemeklerini kırdada yemek için yanlarına almışlardı; şimdiyse gidip çalışmaya devam edeceklerdi. Nora'nın dünya kadar ütüsü vardı, Peggy de mutfağı temizleyecekti. Kocaman, taş yapılı bir mutfaktı... te-

mizlenmesi akşam yemeğini bulurdu. Kimbilir nasıl yorucacağım, diye geçirdi içinden Peggy. Harriet Teyze de başına dikilip onu durmadan azarlayacaktı kuşkusuz.

Mike, «Gidip samanlığı temizlemem gerekiyor,» dedi kızlara. «Ama akşam yemeğine yetişirim. Sonra da Jack'in sırrı neymiş gider görürüz.»

Üçü de harıl harıl işlerine koyuldular, ama akşamı düşündükçe için için heyecanlanıyorlardı. Neydi acaba Jack'in sırrı? Sözüünü ettiği yer neredeydi? Gerçekten kaçabilecekler miydi?

Geceyi düşünmekten üçü de yaptıkları işleri Harriet Teyzeyle Henry Enişteye beğendiremediler, başları derde girdi. Nora birkaç tokat daha yerken, Peggy de öyle bir azar işitti ki, hüngür hüngür ağlamaktan kendini alamadı. Mutfak taşlarını baştan aşağı bir daha ovmak zorunda kalınca yemeğe gecikti.

Mike samanlıkta çuvaldan biraz mısır taşırdı diye şiddetli bir azar işitti. Hiç karşılık vermedi, ama eğer güvenli bir yol bulabilirse mutlaka kaçmayı da aklına koydu... tabii kızları da götürecekti.

Nora'yla Peggy'nin okula gitmeleri gerek, güzel giysileri olmalı, istedikleri zaman arkadaşlarını çaya davet edebilmeliler, diye geçirdi içinden. Bu yaşam onlara göre değil. Harriet Teyze onları ağır işçi gibi çalıştırıyor... üstelik beş para vermeden.

Çocuklar peynir ekmekten oluşan akşam yemeklerini sessizlik içinde yediler. Teyzeleri ya da enişteleri azarlar korkusuyla ağızlarını bile açmadılar. Yemek bitince Mike teyzesine döndü.

«Yatmadan önce kırdada biraz dolaşabilir miyiz?» diye sordu.

«Hayır,» dedi Harriet Teyze sert bir sesle, «Hemen yatağa gireceksiniz, üçünüz de... Yarın yapılacak dünya kadar işiniz var, erkenden kalkmanızı istiyorum.»

Çocuklar üzgün üzgün birbirlerine baktılar. Ama söyleneni yapmak zorundaydılar. Birlikte kaldıkları büyük yatak odasına çıktılar. Odanın bir köşesinde Mike'ın küçük bir yatağı vardı. Kızlar da büyücek bir yatakta yan yana yatıyorlardı.

«Sanırım Harriet Teyzemle Henry Eniştem bu gece dışarı çıkacaklar,» dedi Mike. «Eğer gerçekten çıkarlarsa biz de sıvışıp Jack'le buluşmaya gideriz.»

«O zaman geceliklerimizi hiç giymeyelim. Giysilerimizle yatağa girip bekleriz... böylece evden hemen çıkıp göle çabucak gidebiliriz.»

Üç çocuk da kulak kesilip beklemeye başladılar. Ön kapının kapanma sesini duyunca Mike yataktan fırlayıp ön odaya koştu. Buradan bahçe kapısına uzanan yol görülebiliyordu. Teyzesiyle eniştesi şık giysileri içinde kapıya yürüdüler.

Mike hemen koşup diğerlerine haber verdi. «Beş dakika daha bekleyelim,» dedi. «Sonra çıkarız.»

Çıt çıkarmadan beklediler. Sonra aşağı inip arka kapıdan dışarı süzıldüler. Koşa koşa göle vardıklarında Jack onları beklemekteydi.

«Selam, Jack,» dedi Mike. «Sonunda gelebildik işte. Aslında üçümüzü de yatmaya göndermişlerdi, ama dışarı çıktıklarını görür görmez hemen seninle buluşmaya geldik.»

«Nedir büyük sırrın, Jack?» diye sordu Nora. «Meraktan çatlayacağız.»

«Dinleyin o zaman,» dedi Jack. «Bu gölün ne denli büyük olduğunu biliyorsunuz sanırım... İki ucunda bulu-

nan birkaç çiftlik ve kulübe dışında hemen her yanı insan eli değmemiş durumdadır. İşte bu gölün güneyinde küçük bir ada biliyorum, eminim başka kimsenin haberi yoktur. Benden başka hiç kimsenin o adaya çıkmış olacağını sanmam. Çok güzel bir yer, daha iyi bir gizlenme yeri düşünemiyorum.»

Çocuklar şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açılmış dinliyorlardı. Kocaman gölün içinde bir ada! Ah, gerçekten de gidip orada bir başlarına gizlice yaşayabilseydiler... onları ikide bir azarlayacak, tokatlayacak, köle gibi çalıştıracak acımasız bir teyze ve enişte olmadan...

«Çok mu yorgunsunuz, adayı gösterebileceğim bir yere kadar yürüyebilir misiniz?» diye sordu Jack. «Benim orayı bulmam bir rastlantı sonucudur. Gölün tam karşı kıyıları hemen hemen göl kıyısına dek inen sık ağaçlarla kaplıdır, oralardan kimsenin geçmiş olabileceğini sanmam. Yani adamı benden başka kimse görmüş olamaz!»

«Jack! Jack! N'olur, bizi gizli adana götür!» diye yalvardı Nora. «Aslında dönmemiz gerek. Hepimiz yorgunuz... ama gizli adayı mutlaka görmemiz gerek, **mutlaka!**»

«Gelin, öyleyse,» dedi Jack. Çocukların bu denli istekli olmaları hoşuna gitmişti. «Gelin peşimden. Yol fena değildir.»

Çıplak ayaklarıyla Jack önden, diğerleri ardından tarlaları geçip koruluğa girdiler. Ağaçların arasından Jack tavşan gibi geçiyordu. Bir ara ağaçlar seyrekleşir gibi oldu, çocuklar açık bir alana çıktılar, ama hemen ardından bir başka koruluğa girdiler. Bu kez ağaçlar öylesine sıklaştı ki, aralarından geçmek olanaksız gibi görünüyordu.

Ama Jack yürümeye devam etti. Yolu biliyordu. Hiç durmaksızın çocukları yürüttü. Neden sonra suyun parıltı-

G İ Z L İ A D A

sını gördüler. Yeniden göl kıyısına gelmişlerdi. Gece puslu-
luydu. Güneş batalı çok olmuştu, çocuklar hemen hiçbir
şey göremiyorlardı.

Jack ağaçların arasından sıyrılarak göl kıyısına indi.
Hiçbir şey söylemeden eliyle gölü gösteriyordu. Çocuklar
gelip yanında dikildiler.

«İşte gizli adam!» dedi Jack.

Gerçekten de küçük ada gölün karanlık sularında
yüzer gibi duruyordu. Ağaçlarla kaplıydı, tam ortasında
da küçük bir tepe yükseliyordu. Gizem dolu bir adacıktı,
ıssız ve güzel. Çocuklar durdukları yerden bu görünüme
sevgiyle bakıyorlardı, bir an önce oraya yerleşmek için
can atmaktaydılar. Sanki büyülü gibiydi adacıkları... o
denli gizliydi.

«Eee?» dedi Jack. «Ne dersiniz? Kaçıp gizli adada ya-
şayalım mı?»

«Evet!» diye fısıldadı üç çocuk da. «Hem de en kısa
zamanda!»

Heyecanlı Bir Gün

Ertesi gün çocuk Jack'in gizli adasından başka bir şey düşünemiyorlardı. Gerçekten de kaçıp orada gizlenebilirler miydi? Orada yaşayabilecek miydiler? Nasıl yiyecek bulacaklardı? Onları aramak için bir dolu insan yollara düşecekti, o zaman ne olacaktı? Hemen bulunacaklar mıydı? Çocukların akılları hep bu sorularla doluydu, durmadan plan yapıyorlardı. Ah, ne tatlı, ne heyecanlıydı gizli adayı düşünmek! Ne güzeldi, nasıl da gizemliydi. Ah, bir kapağı atabilseydiler... azarlardan, tokatlardan uzak...

Çocuklar o gün ilk kez bir araya geldiklerinde hemen ada hakkında konuşmaya başladılar.

«Mike, mutlaka gitmemiz gerek!» dedi Nora.

«Mike, gitmeye karar verdiğimizizi Jack'e söyleyelim,» dedi Peggy de.

Mike kafasını kaşıdı. Birden kendini yaşlanmış ve kaygılı hissetti. Gitmeyi o da çok istiyordu... ama iki kız adadaki o vahşi yaşama ayak uydurabilecekler miydi? Yatacakları doğru dürüst bir yatak olmayacak, belki de doğru dürüst yiyecek bile bulamayacaklardı... hem ya içlerinden biri hastalanacak olursa? Ama bütün bunları göze al-

maları gerekiyordu işte. Eğer işler ters gidecek olursa geri dönebilirlerdi.

«Gideceğiz,» dedi Mike. «Jack'le birlikte oturup plan yaparız. Bu işi bizden iyi biliyor.»

Böylece o gece Jack'le buluştuklarında dördü birden oturup plan yapmaya başladılar. Yüzleri heyecandan kızarmış, gözleri pırıl pırıl parlamaktaydı. Bir serüven! Tam anlamıyla bir serüven, tıpkı Robinson Crusoe gibi. onlar da ıssız bir adaya bir başlarına yaşamaya gideceklerdi.

Jack, «Planımızı çok dikkatli yapmalıyız,» dedi. «En küçük noktaları bile düşünmemiz gerek, sonradan herhangi bir şey almak için geri gelmek zorunda kalmayalım; yoksa yakalanabiliriz.»

«Orada yaşamaya başlamadan önce gidip adayı bir dolaşabilir miyiz?» diye sordu Nora. «Öyle merak ediyorum ki.»

«Olur,» dedi Jack. «Pazar günü gideriz.»

«Nasıl gideceğiz?» diye sordu Mike. «Yüzerek mi?»

«Hayır,» dedi Jack. «Küçük bir sandalım var. Göl kenarında bulmuştum, elimden geldiğince onardım. Hâlâ biraz su alıyor, ama işimizi görür.»

Çocuklar pazar gününü dört gözle bekliyorlardı. Pazar günleri de çalışmaları gerekiyordu, ama akşam yemeklerini dışarda yemelerine izin verilirdi.

Aylardan hazırandı. Günler uzun ve güneşliydi. Çiftlik bezelye, fasulye, beктаşi üzümü ve olgun kirazlarla doluydu. Çocuklar alabildiklerince bezelye ve iki büyük marul kopardılar. Harriet Teyze onlara öyle az yemek veriyordu ki, her zaman bunun dışında bir şeyler yemek zorunda kalırlardı. Mike bunun hırsızlık olmadığını söyledi, çünkü eğer Harriet Teyze onlara hak ettikleri kadar yiyecek verseydi, şimdi aldıklarının en az iki katını vermesi gerekirdi.

Bu aldıklarını fazlasıyla hak etmişlerdi. Birer somun ekmek, biraz tereyağ ve salamı da çantalarına koydular. Mike biraz da havuç kopardı. Salamın yanında iyi giderdi.

Hızlı adımlarla göl kenarına vardıklarında Jack onları beklemekteydi. Onun da sırtında bir çanta vardı. Jack'in yemeği olgun kırmızı kirazlarla, büyük yuvarlak bir pastadan oluşuyordu.

«Dün bahçesini çapaladığım için bunları Bayan Lane verdi,» dedi Jack. «Bu akşam hep birlikte güzel bir yemek yiyeceğiz.»

«Sandalin nerede, Jack?» dedi Nora.

«Telaş etme, görürsün!» dedi Jack. «Gizli şeylerimi herkesin göreceği yerlerde bırakmam. Sandalımı siz üçünüzden başka kimse bilmiyor!»

Sıcak haziran güneşinde yola koyuldular. Jack hemen su kenarından yürüyordu. Çocuklar sandalı görebilmek için tüm dikkatleriyle bakınmalarına karşın, Jack aniden durup eliyle gösterene değin bir şey göremediler.

«Şu çalılardan sarktığı yeri görüyor musunuz?» dedi Jack. «İşte sandalım orada. Nasıl, iyi gizlemişim, değil mi?»

Mike'in gözleri parlıyordu. Sandallara bayılırdı. Jack kürek çekmesine izin versin diye içinden dua etti. Çocuklar sandalı gizlendiği yerden çektiler. Oldukça büyüktü, ama adamakıllı da eskiydi. İçinde epey su vardı. Hep birlikte suyu boşaltmaya başladılar. Sandalın içinde bir çift eski kürek duruyordu. Jack bunları yerlerine yerleştirdi.

«Haydi binin bakalım,» dedi sonra da, «Epey yolumuz var. Mike, küreklerden birini alır mısın?»

Mike büyük bir hevesle küreği aldı. Birlikte kürek

çekmeye başladılar. Güneş bayağı yakıyordu, ama arasıra esen hafif bir meltem çocukları serinletmeye yetiyordu. Az sonra ada göründü.

Gizli ada ilk kez gördüklerinde çocuklara yeterince gizemli görünmüştü... ama şimdi haziran sıcağının puslu havasında, çok daha büyüleyici bir görünüşü vardı. Su kenarına dek eğilmiş söğüt ağaçları üzerinden çığlık çığlığa uçuşan sutavukları çocukları sevinçten deliye döndürmüştü. Burada ağaçlardan, kuşlarda ve küçük vahşi hayvanlardan başka hiçbir şey yoktu. Güzel, gizli bir adaydı burası... yalnızca onlara ait olacak, burada istedikleri gibi oynayıp istedikleri gibi yaşayacaklardı.

«İşte şuradan karaya çıkacağız,» dedi Jack ve sandalı kumsala doğru yöneltti. Çocuklar birer birer sandaldan atladılar. Buldukları yer küçük, doğal bir koydu... piknik için eşsiz bir yerdü... ama kimse piknik yapmak için buraya gelmiyordu. Kumsalın ortasında küçük bir susamuru, çevresinde de uçuşan sutavukları vardı yalnızca. Burada hiç kimse çay yapmak için ateş yakmamıştı. Çevrede ne kurumuş portakal kabukları, ne de paslanmış teneke kutular vardı. Tam anlamıyla el değmemiş bir yerdü.

«Çantalarımızı burada bırakıp biraz keşif yapalım,» dedi Mike. Adayı dolaşmaya can atıyordu. Ayak bastıktan sonra çok büyük görünmeye başlamıştı.

«Pekâlâ,» dedi Jack, çantasını yere bıraktı.

«Haydi bakalım,» dedi Mike kızlara. «Büyük serüven şimdi başlıyor.»

Koydan ayrılıp sık ağaçların içine daldılar. Önceleri söğüt, kızılağaç, fındık ve mürver ağaçları vardı. Tepeye doğru çıktıkça çam ve meşe de görmeye başladılar. Tepe oldukça sarptı, doruğa vardıklarında çocuklar buradan çok

geniş bir alanı görebildiler.

«Eğer buraya yerleşecek olursak bu tepe düşmanlarımızı gözetlemek için çok uygun bir yer olur,» dedi Mike heyecanla. «Buradan dört bir yanını görebiliyoruz!»

«Evet,» dedi Jack. «Kimse bizi habersiz yakalayamaz.»

«**Mutlaka** yerleşmeliyiz buraya, mutlaka, mutlaka!» dedi Nora. «Şu tavşanlara bak, Peggy... ne kadar da uysallar, ya şu ispinoz... neredeyse gelip avucuma konacaktı. Nasıl bu denli uysal olabiliyorlar, Mike?»

«İnsanları tanımadıkları için sanırım,» dedi Mike. «Tepenin öbür yanında ne var, Jack? Gidip bakalım mı?»

«Tepenin öbür yanında mağaralar var,» diye karşılık verdi Jack. «Daha ben de içlerini görmüş değilim. Eğer bizi aramaya gelecek olurlarsa kolayca gizlenebiliriz.»

Tepenin öbür yamacından aşağıınmeye başladılar. Burası da çeşitli yabancı bitkilerle doluydu. Jack eliyle bir mağarayı işaret etti. Gün ışığında oldukça karanlık ve kasvetli bir görünüşü vardı.

«Şimdi orayı gezecek zamanımız yok,» dedi Jack. «Ama saklayacak şeylerimizi bırakmak için mağara çok uygun bir yer.»

Biraz daha indikten sonra bir fokurdama sesi duyularlar.

«Bu ne?» diye sordu Peggy durarak.

«Şuraya bakın! Küçük bir su kaynağı!» dedi Mike. «Bak, Jack! Bu bizim su depomuz olur! Hem buz gibi soğuk, hem de pırıl pırıl berrak!»

«Tadı da çok güzel,» dedi Jack. «Son kez geldiğimde su içmiştim. Biraz daha aşağıda bir başka kaynak daha var, bununla birleşip küçük bir çay oluşturuyorlar.»

Tepenin altında sık ağaçlı bir koruluk vardı. Ağaçla-

rın açıldığı noktalarda iri böğürtlen çalıları görünüyordu. Jack bunları işaret ederek, «Sonbaharda burada binlerce böğürtlen olacak,» dedi. «Hele bir de cevizleri görerseniz! Bildiğimiz bir yer daha var, orada da ömrünüzde görmediğiniz kadar bol ahududu olur!»

«N'olur göstere,» diye yalvardı Mike. Ama Jack yeterince zaman olmadığını söyledi. Hem zaten ahududular daha olgunlaşmamışlardı.

«Adanın tümünü bugün keşfedemeyiz artık,» dedi Jack. «Zaten büyük bölümünü gördünüz... mağaraları, su kaynakları, koruluğuyla bu tepeyi... koruluğun ötesinde çimen kaplı bir alan var, sonra da yine su. Ne görkemli bir yer, değil mi?»

«Jack, bu adanın neresinde yaşayacağız?» diye sordu Peggy. Peggy her şeyi önceden kararlaştırmak isterdi.

«Tahtalardan bir ev yaparız kendimize,» dedi Jack. «Nasıl yapılacağını biliyorum. Bu ev yaz boyu işimizi görür. Kışın da barınacak bir mağara buluruz herhalde.»

Çocuklar sevinçle birbirlerine baktılar. Kendilerinin yapacağı bir tahta ev... ve bir mağara! Jack gibi hem sandalı, hem de gizli bir adası olan bir arkadaşları olması ne büyük şansı.

Sandalı bıraktıkları kumsala döndüklerinde acıkmış ama alabildiğine mutluydular. Oturup ekmek, salam, havuç, bezelye, kiraz, marul ve pastadan oluşan yemeklerini yediler. O güne dek yedikleri en güzel yemek olmuştu bu. Küçük bir sutavağı onları görünce şaşkın şaşkın bakıyordu, ama korkup kaçmadı. Marul artıklarını gagalayarak, «Gulluk, gulluk,» diye ses çıkarıyordu.

«Hep ama hep bu adada yaşayıp hiç büyümesem son derece mutlu olurum,» dedi Nora.

«Neyse, en azından uzun bir süre burada yaşamaya

çalışacağız,» dedi Jack. «Şimdi ne zaman yerleşiyoruz?»

«Ve yanımızda neler getireceğiz?» diye ekledi Mike.

«Doğrusu şu anda pek fazla şeye gereksinmemiz yok,» dedi Jack. «Otlardan kendimize şilte yapıp geceleri bunların üzerinde yatabiliriz. Bize çok gerekli olan şeyler, emaye su kapları, tabak ve bıçak. Ben balta ve çok keskin bir oduncu bıçağı getireceğim. Ev yaparken gerekecek. Sonra bir de kibrit... bizim için en gerekli şey. Kendi yemeğimizi kendimiz yapacağız. Ben balık oltamı da getireceğim.»

Bu konuyu konuştuğça çocukların heyecanları artmaktaydı. Sonunda neler getireceklerine karar verdiler. Bunları göl kıyısındaki bir ağaç kovuğuna bir depo edecekler, zamanı geldiğinde de sandala doldurup gizli adalarına yerleşeceklerdi.

«Yanımıza bir tava alsak iyi olur,» dedi Nora.

«Birkaç tencereyle bir de çaydanlık,» diye ekledi Peggy. «Ne güzel olacak! Artık tokat da yesem, azar da işitsem umurumda değil... bütün gün planımızı düşüneceğim.»

«Kaçış günümüzü saptasak iyi olur,» dedi Jack. «Haftaya bugüne ne dersiniz? Pazar günü kaçış için iyi olur, çünkü gece olana dek kimse bizi aramaz.»

«Evet! Haftaya bugün!» diye sevinçle yineledi çocuklar. «Oh! Ne mutlu olacağız!»

«Şimdi evlere dönmemiz gerek,» dedi Jack, sandala doğru yürüyerek, «İstersen sen kürek çek, Mike, ben de yol boyu sandaldaki suyu boşaltırım. Haydi kızlar, binin bakalım.»

«Başüsütne, kaptan,» diye cıvıdayarak sandala bindi kızlar. Akşam yavaş yavaş çökerken, neşeyle göl kıyısına doğru yol aldılar. Gelecek pazar onları bekliyordu.

Kaçış

O hafta boyunca üç çocuk da planlarını uyguladılar. Harriet Teyzeyle Henry Enişte çocuklardaki bu değişikliği anlayamıyorlardı... hiçbiri de azarlanmayı umursamıyordu. Hatta Nora bile, tokat yediği halde ağlamamıştı. Gizli adayı düşünmekten öylesine mutluydu ki, gözünden bir damla yaş gelmiyordu.

Çocuklar ne kadar giysileri varsa göl kıyısındaki ağaç kovuğuna taşıdılar. Mike dörder tane emaye bardak, tabak ve çanak aldı. Nora, Harriet Teyzenin eski diye bir yana attığı çaydanlığı bulup çıkardı. Ocağın üstünde duran yenisini almaya cesaret edemedi. Ağaç kovuğuna götürdüğü tavayla tencerenin yokluğu fark edilince Harriet Teyzeden müthiş azar işitmişti Peggy.

Jack de bir tencere getirdi. Bunun yanı sıra bir balta, keskin bir bıçakla küçük bıçaklar, çatal ve kaşık da almıştı. Diğerleri bunları almaya cesaret edemiyorlardı, çünkü yoklukları hemen belli olabilirdi. Gerekenleri Jack'in getirmesi çok iyi olmuştu.

«Erzak saklayabilmemiz için boş teneke kutu bulabilir misiniz?» diye sordu Jack. «Şeker falan gibi şeyler edinmeye çalışıyorum, bunlar da gerekli, biliyorsunuz. Dedem

geçenlerde biraz para vermişti, onunla biraz erzak almak istiyorum.»

«Ben boş teneke kutu bulabilirim,» dedi Mike. «Bahçedeki kulübede bir dolu var. Yıkayıp iyice kurularım. Sen kibrit bulabilecek misin, Jack? Teyzem dışarda yalnızca bir kutu bırakıyor, onu alsam bile çok kısa sürede biter.»

«Küçük bir büyütecim var,» dedi Jack, elindeki büyüteci arkadaşlarına göstererek, «Bakın, güneş ışığını şu kâğıt parçası üzerine odaklarsam ne oluyor? Kâğıdı tutuşturuyor ve işte size ateş!»

«Aman, bu çok iyi!» dedi Mike. «Güneşli günlerde onu kullanırsınız, böylece kibritimiz uzun zaman dayanır.»

«Ben dikiş kutumu da getiriyorum,» dedi Peggy. «Belki bir şeyler dikmek gerekir.»

«Ben de bir kutu çiviyle eski bir çekiç buldum,» dedi Mike.

«İşlerimiz yolunda,» dedi Jack gülererek. «Çok güzel vakit geçireceğimizi sanıyorum.»

«Ah, pazar günü bir gelse,» diyerek iç çekti Nora.

«Oyun kartlarımızı ve dominomuzu da getireceğim,» dedi Peggy. «Arasına oyun oynamak isteyebiliriz. Hiç kitap almayacak mıyız?»

«Aferin sana!» dedi Mike. «Evet... kitap ve biraz da kâğıt almalıyız... bazen oturup sessizce kitap okumak ne zevkli olacak.»

Göl kıyısındaki ağaç kovuğu kısa zamanda en olmadık şeylerle doluvermişti. Bu hazineye her gün yeni bir şey ekleniyordu. Bir gün yarım çuval patates, ertesi gün eski bir halı geliyordu. Yaşlı ağacın bu denli çok şeyi barındırması inanılır gibi değildi.

Pazar günü gelip çatmıştı. Çocuklar teyze ve enişte-

leri kalkmadan çok önce yataktan fırladılar. Hemen mutfak bahçesine inip bir sepet dolusu bezelye topladılar, altı tane marul kopardıktan sonra alabildiklerince havuç ve turp da aldılar. Kümeste altı tane yeni yumurtlanmış yumurta da onları bekliyordu.

Nora yeniden eve girip kilere gitti. Harriet Teyzenin yokluğunu hemen fark etmeyeceği neler alabilirdi acaba? Biraz çay? Evet. En üst raftan bir kutu kakao. Bir paket kuşüzümü, bir kutu pirinç. Büyük bir somun ekmek, kek kutusundan birkaç parça kek. Küçük kız bunları bir bir sepetine yerleştirip kardeşlerinin yanına gitti. Harriet Teyze kalkmadan çocuklar ganimetlerini ağaç kovuğuna taşımışlardı.

Peggy kilerden bir şey alınmasını pek uygun görmüyordu, ama Mike, teyzenin bugünden sonra artık onlara bakmak zorunda olmayacağını söyledi. Bunu göz önüne alırlarsa, götürecekleri şeyler hiç de fazla sayılmazdı.

«Hem eğer bize çalışmamız karşılığı para verselerdi, bütün bunları satın alabileceğimiz gibi, geriye paramız bile kalırdı,» diye de ekledi.

Son taşımayı da yaptıktan sonra kahvaltı etmek üzere çiftliğe döndüler. Peggy kahvaltayı hazırlarken, Harriet Teyzesi uzun fırın kaşığının yokluğunu fark etmesin diye dua ediyordu. Bir de kilerden mum almaya kalkmasın, diye geçirdi içinden. Bütün mumları ve eniştenin fenerini Mike almıştı.

Çocuklar kahvaltılarını hiç konuşmadan yediler.

Harriet Teyze onlara şöyle bir baktı, «Herhalde bugün pikniğe gideceğinizi sanıyorsunuz!» dedi. «Ama gitmeyeceksiniz! Peggy ve Nora, siz bugün mutfak bahçesini temizleyeceksiniz. Eminim Henry Enişteniz Mike'a da ya-

pacak bir iş bulur. Biri kek kutumdan kek aşırıp duruyor, bu yüzden hepiniz bugün içerdesiniz!»

Birden üç çocuğun da yürekleri karardı. Bula bula bugünü mü bulmuştu teyzeleri? Kızlar mutfakta bulaşık yıkarken, başka kimsenin olmadığı bir anda, Mike pencereye yaklaştı.

«İlk fırsatta çıkıp göle koşun,» dedi. «Beni bekleyin. Çok geçmeden ben de gelirim.»

Peggy ve Nora buna pek sevindiler. Demek yine de kaçacaklardı! Birkaç tabak daha yıkadıktan sonra teyzelerinin yukarı çıktığını gördüler.

«Eniştemin pazar giysisine ve gömleğine bakmaya gidiyor,» diye fısıldadı Nora. «Çabuk! Fırsat bu fırsattır. Hemen arka kapıdan sıvışalım.»

Peggy mutfak dolabının altından iri bir kalıp sabun aldı. «Sabunu unutmuştuk,» dedi. «İyi ki aklıma geldi, bize çok gerekli olacak.»

Nora da gider ayak bir şey almak için bakındı. Mutfak tezgâhının üzerinde bir kutu margarin gördü, hemen gidip aldı.

«Kızartma yaparken kullanınız!» dedi. «Haydi Peggy, fazla zamanımız yok.»

İki kız arka kapıdan yıldırım gibi fırlayıp tarlalara daldılar. Beş dakika içinde ağaç kovuğuna varmışlardı. Jack daha gelmemişti. Mike'in ne zaman geleceğini de kestiremiyorlardı. Onun kaçıışı pek kolay olmayacağına benzerdi.

Ama Mike planını yapmıştı. Teyzesi kızların yokluğunu fark edene dek bekledi, sonra da mutfığa girdi.

«Bir şey mi oldu, Harriet Teyze?» diye sordu şaşırmış gibi yaparak.

«Nereye gitti o iki kız?» diye bağırdı teyzesi.

«Herhalde bahçede çalışmak için giysi değiştirmeye falan gitmişlerdir,» dedi Mike. «Gidip çağırayım mı?»

«Evet. İşlerini bitirmeden gittikleri için de tokat yiyeceklerini söyle.»

Mike koşarak eniştesinin yanına gidip teyzesinin ona bir görev verdiğini söyledi. Henry Enişte ses çıkarmadı, Mike'ın gitmesine izin verdi. Mike göz açıp kapayana dek göl kıyısına gelip kardeşleriyle buluşuvermişti. Çocuklar sevinçle kucaklaştılar.

«Jack nerede kaldı?» dedi Mike. «Gecikmem demişti.»

«İşte geliyor!» dedi Nora. Gerçekten de Jack görünmüştü, el sallayarak onlara doğru geliyordu. Büyücek bir çanta taşıyordu, içine son anda çeşitli şeyler yerleştirmişti... ip, eski bir yağmurluk, iki kitap, gazete ve daha birtakım ıvır zıvır. Yüzü heyecanla parıldıyordu.

«Sizi gördüğüme sevindim!» dedi.

«Az kalsın geleliyorduk,» dedi Nora, sonra da Jack'e başlarına geleni anlattı.

«Umarım bu, teyzenizle eniştenizin sizi hemen aramaya başlayacağı anlamına gelmez,» dedi Jack.

«Yok canım!» dedi Mike. «Yalnızca bu akşam dönünce bizi kamçulamaya karar verecekler demektir, ama biz dönmeyeceğiz tabii. Bizi her zamanki gibi pazar pikniğine çıktık sanıyorlardır.»

«Haydi hemen işe koyulalım,» dedi Jack ciddileşerek. «İşin eğlence yönüne bakıyoruz, ama yapmamız gereken çok iş var... hemen başlasak iyi olur. Önce ağaç kovuğundan sandala taşımamız gereken şeyleri alalım. Mike sen bunları dışarı çıkarıp kızlara ver. Biz de ağır olanlarını alırız. Sanırım kovuk boşalana dek üç dört sefer yapmamız gerekecek.»

Dört çocuk taşıyabildikleri kadar yüklenip neşe içinde çalışmaya başladılar. Sıcaktan uflayıp puflamalarına karşın mutluydular. Sonunda gizli adalarına gidiyorlardı işte!

Kovukla sandal arası hiç de yakın değildi; çocuklar elleri dolu, tam dört sefer yaptılar, ama sonunda kovukta hiçbir şey kalmamıştı. Bir daha gelmelerine gerek yoktu.

«Buna sevindim işte,» dedi Mike. «Bu ağaç kovuğuna her gelişimde içinde Harriet Tezzemle eniştemin çıkıp üstümüze atılacaklarını sanıyordum!»

«Aman böyle korkunç şeyler söyleme,» dedi Nora. «Bir daha onların yüzünü bile görmeyeceğiz.»

Sandalın büyük olması işlerine yaramıştı, yoksa topladıklarının tümünü götürmeleri olanaksızdı. Yüklemeye başlamadan önce epey su boşaltmak zorunda kaldılar. Sandal bayağı su alıyordu, ama bir teneke kutuyla su boşaltıldığı sürece her şey yolundaydı.

Jack son bir kez bakındı; unutulmuş bir şey yoktu. «Hazır mıyız?» diye sordu.

«Hazırız, kaptan,» diye yanıtladı çocuklar. «Yola çıkabiliriz!»

Jack sandalı biraz ittikten sonra içine atladı. Sandal adamakıllı yüklü olduğundan Mike'ın da Jack'le birlikte kürek çekmesi gerekiyordu. Biraz daha derin sulara geldikleri zaman daha hızlı ilerlemeye başladılar.

«Sonunda gidiyoruz işte!» dedi Nora. Mutluluğundan neredeyse ağlayacaktı.

Mike ve Jack bütün güçleriyle kürek çekerken, Peggy de sandalın içine sızan suyu boşaltıyordu. Yol boyu kimse konuşmadı, yeni yaşamlarını düşünüyorlardı. Doğru dü-rüst bir yatakta yatmamak nasıl olacaktı? Masmavi bir gökyüzü altında uyanacaklar, başlarında şunu yap, bunu

yap diyen kimse bulunmayacaktı. Ne büyük mutluluktu!

Ada yakın sayılmazdı. Güneş iyice yükselmiş, serüvenciler sıcaktan pişmeye başlamışlardı. Sonunda Nora'nın sevinç çığlığı duyuldu.

«Gizli ada!» diye bağıyordu. «Gizli adamız!»

Mike ve Jack bir an küreklere bırakıp kızlarla birlikte ıssız adalarına baktılar. Adı falan yoktu, Gizli Ada'ydı işte!

Mike ve Jack yeniden küreklere asıldılar. Söğüt ağaçlarının altındaki küçük koya gelip sandalı kıyıya çektiler. Kızlar da sandaldan atlayıp çevreye bakınmaya başladılar.

«Geldik, sonunda gerçekten adaya geldik işte!» diye çığlıklar atıyordu Nora, sevincinden hoplayıp zıplıyordu. «Sonunda kaçtık. Bu şirin, gizli adada yaşamaya geldik.»

«Haydi Nora, bize yardım et,» dedi Jack. «Gece olmadan yapacak çok işimiz var, biliyorsun.»

Nora yardım etmek için diğerlerinin yanına koştu. Sandalın boşaltılması başlı başına bir işti. Geçici olarak her şey kumsala, söğüt ağacının altına bırakıldı. Bu iş bittiğinde çocuklar hem sıcaktan bunalmış, hem de adamakıllı acıkıp susamışlardı.

«Of, artık bir şey içelim,» dedi Mike.

«Peggy, su kaynağına giden yolu anımsıyor musun?» diye sordu Jack. «Şu çaydanlığı doldurup gelebilir misin? Hem su içer, hem de bir şeyler yeriz.»

Peggy bir koşuda tepenin öbür yanına koşup çaydanlığı doldurdu ve geri geldi. Diğerleri de bardakları çıkarmışlardı. Mike yiyecek bir şeyler çıkarmaya uğraşıyordu. Bir somun ekmek, tümünün de kemirmekten pek hoşlandığı taze havuç, birer parça peynir ve kek çıkardı.

Ne keyifli bir yemek olmuştu! Neşe içinde güldüler,

şakalaştılar. Sonra da sırtüstü uzanıp gözlerini kapadılar. Epey yorulmuşlardı; çok geçmeden birer birer uykuya daldılar.

Önce Jack uyandı. Yattığı yerde doğrulup, «Hey!» diye seslendi. «Bu böyle yürümez! Bu gece için yatacak bir yer bulup yataklarımızı hazırlamamız gerek! Yapacak bir düzine işimiz var! Haydi bakalım, herkes iş başına!»

Ama böyle güzel bir yerde çalışmak kimi sıkardı? Peggy'yle Nora bardakları ve tabakları gölde yıkayıp kuruması için güneşin altına bıraktılar. Erkekler de sandaldan boşalttıklarını iyi bir yere gizleyip yağmur olasılığına karşı üzerine eski yağmurluğu örttüler. Ertesi gün evlerini yapmaya başlayacaklardı.

«Şimdi yatacak yermizi bulup yataklarımızı hazırlayalım,» dedi Jack. «Gizli adamızda gece geçirmek ne tatlı olacak, değil mi?»

Adada İlk Gece

«En iyi geceleme yeri neresi olur dersiniz?» diye sordu Peggy, sağına soluna bakınarak.

«Bana kalırsa, sık ağaçlı bir yer bulalım,» diye yanıtladı Jack. «Eğer yağmur yağarsa ıslanmayız. Ama yağacağını hiç sanmam, hava oldukça iyi.»

«Koyun hemen arkasında iki büyük meşe ağacı var,» dedi Mike, eliyle göstererek. «Oraya bir bakalım mı?»

Birlikte meşe ağaçlarının bulunduğu yere gittiler. Dalları neredeyse yere değecek gibiydi. Zemin yumuşacık süpürgeotuyla örtülüydü, az ötedeysse yoğun bir çalılık vardı.

«Burası geceleme için çok uygun bir yer,» dedi Jack. «Bakın. Şu küçük alanı görüyor musunuz? Neredeyse tüm çevresi çalılarla kaplı, zeminse süpürgeotuyla döşenmiş. Kızlar burada uyusun. Mike'la ben de şurada yatar, onları koruruz. Meşe ağaçları da bize iyi bir sığınak olur.»

«Oh ne güzel, ne güzel, burayı çok sevdim!» diye haykırıyordu Nora. Bu yemyeşil yatak odasından güzeli olamazdı. Süpürgeotlarının üzerine oturdu. «Bundan daha yumuşak bir yatak olamaz!» dedi. «Bu güzel koku nedir?»

«Yabani kekik,» dedi Jack. «Bak, süpürgeotlarının arasından çıkmış. Uyurken hep bunu koklayacaksın, Nora!»

«Ama ne yazık ki, birkaç saat üstünde yattıktan sonra süpürgeotları aynı yumuşaklıkta kalmayacak, Jack,» dedi Mike. «Biraz da eğreltiotu toplasak iyi olur, değil mi?»

«Haklısın,» dedi Jack. «Gelin, tepeye çıkalım. Yığınla eğreltiotu ve süpürgeotu var. Eğreltiotlarını koparıp güneşte kuruturuz. Süpürgeotunu kurutmaya gerek yok. Epeyce toplayalım, yatağımız ne denli yumuşak olursa o denli rahat uyuruz. Yaşasın yıldızlı geceler ve süpürgeotundan yatağımız!»

Dört çocuk toplayabildikleri kadar eğreltiotu toplayıp kuruması için güneşe serdiler. Topladıkları süpürgeotlarını da meşe ağacının altındaki yeşil yatak odalarına götürüp yere yaydılar. Yatakları çok yumuşak olmuştu. Sık çalılar rüzgârı kesiyor, tepelerindeki meşe dalları da tatlı tatlı dalgalanıp fısıldaşıyorlardı. Ne güzeldi!

«Eh, yatak odalarımız hazır sayılır,» dedi Jack. «Şimdi erzağımızı koyacak bir yer bulalım. Hem yıkanmamız, hem de bulaşığımız için suya yakın olmalıyız.»

Çocuklar yine acıkmışlardı. Kekleri çıkardılar, ekmeğin geri kalanını bitirdiler. Yanına da bezelye ayıklayıp yemişlerdi.

«Akşam yemeği de yiyecek miyiz?» diye sordu Mike.

«Birer bardak kakao içip birer dilim kek yiyebiliriz,» dedi Jack. «Getirdiğimiz her şeyi bir anda yiyip bitirmeyelim, sonra zorluk çekeriz. Ben yarın balığa çıkarım.»

«Evi yapmaya yarın başlar mıyız?» diye sordu Mike. Nasıl yapılacağını müthiş merak ediyordu.

«Evet,» dedi Jack. «Haydi kızlar, siz gidip yine bardakları yıkayın, ben de Mike'la erzak saklayacağımız bir yer bulalım.»

Kızlar göl kenarına gidip bardakları yıkadılar. Oğlanlar da kumsal boyunca yürüyüp koyun arkasında tam aradıkları gibi bir yer buldular.

Burası dalları yere uzanan iki yaşlı söğüt ağacının yükseldiği kumluk bir yerd. Köklerindeki toprak yağmur sularıyla yıkanıp gitmiş, altında mağara gibi bir oyuk kalıyordu. Orasından burasından kökler uzanıyordu.

«Şuna bak!» dedi Jack sevinçle. «Erzağımızı saklamak için tam aradığımız gibi! Nora, Peggy, gelin şuraya bakın!»

Kızlar koşarak geldiler. Peggy pek sevindi. Bu kökleri de raf olarak kullanır, kutularımızı, tabaklarımızı üzerine koyarız. Nefis bir kiler olur!»

«Haydi kızlar, gidip erzaklarımızı alın, buraya bir güzel yerleştirin,» dedi Jack. «Mike'la gidip kaynaktan çaydanlığı dolduralım. Bir de daha yakında bir kaynak var mı diye araştıralım, çünkü her zaman bu tepeye iniş çıkış zor oluyor.»

«Sizinle gelemiz miyiz?» diye sordu Peggy.

«Hayır, siz kalın ve erzağı yerleştirin,» dedi Jack. «Bunu bir an önce yapsak iyi olur, çünkü ne zaman yağmur yağacağı belli değil. Yiyeceklerimiz bozulsun istemeyiz. değil mi?»

Peggy'yle Nora'yı işleriyle baş başa bırakan oğlanlar koyun arkasındaki tepeye tırmandılar. Burada ayrılıp kaynak aramaya koyuldular. Çok geçmeden Mike bir kaynak buluverdi. Küçük bir kayanın altından fışkırıp tepeden aşağı küçük bir çağlayan gibi dökülüyor, daha aşağıda otların arasında gözden kayboluyordu.

«Sanırım göle dökülüyor,» dedi Mike. «Küçük bir kay-

nak, ama çaydanlığı doldurmamız için yeter, üstelik öbüründen daha yakın. Kışın mağarada kalırsak öbür kaynağı kullanırız, mağaralara oldukça yakın.»

Çaydanlığı doldurdular. Haziran güneşinde buldukları yerden adanın görünümü çok güzeldi. Arılar vızıldıyor, kelebekler uçuyordu. Kuşların cıvıltısında ayrı bir müzik gibiydi.

«Tepeye çıkalım da gelip giden var mı bir bakalım,» dedi Jack. Birlikte doruğa çıkıp bakındılar, görünürde kimseler yoktu. Gölün suları çarşaf gibi durgun, pırıl pırıl beraktı. Üzerinde tek bir tekne yoktu. Çocuklar sanki dünyada yapayalnız kalmışlardı.

Dolu çaydanlıkla kızların yanına indiler. Nora'yla Peggy erzakları nasıl yerleştirdiklerini övünçle gösterdiler. Büyük kökleri raf yaparak, küçük oyuğun tabanını Jack'in baltası, bıçağı, çekiç, çivi kutusu gibi şeyler için kullanmışlardı.

«Jack arkadaşlarını alıp koyun batı yanına götürdü. Söğüt ağaçları burada her yerde daha sıkı. Güçlükie aralarından geçip ağaçların tam ortasında bir boşluğa geldiler.

«İşte burası,» dedi Jack. «Burada bir ev yapılmış olacağı kimsenin aklına gelmez! Ağaçlar o denli sık ki, aralarından geçileceğini bile düşünmez insan.»

Yorulana dek, yapacakları evden söz ettiler. Sonra yeniden kumsala döndüklerinde, Jack herkesin birer dilim kek yiyerek bir bardak kakao içebileceğini söyledi.

Mike'la birlikte hemen bir ateş yaktılar. Çevrede bol miktarda kuru çalı çırpı ve dal parçaları vardı. Alevlerin dans edişini görmek çocukları pek keyiflendirdi. Ateş yakarken Jack'in büyütecini kullanamamışlardı, çünkü güneş sıcaklığını yitirmiş, batmaya yüz tutmuştu. Kibrit kul-

landılar. Çaydanlığı ateşin üstüne koyup kaynamasını belediler.

«Yarın çaydanlığımızı üç ayaklı bir sehpadan sallandırırız, suyumuz daha çabuk kaynar,» dedi Jack.

Ama suyun geç kaynaması kimsenin umurunda değildi.

Sırtüstü kumlara uzanıp gökyüzüne bakarak koruluğun sesine kulak verdiler. Yanan odunun kokusu hanımeli kokusuyla karışmıştı. Bir süre sonra çaydanlıktan tıslamalarla birlikte buhar çıkmaya başladı. Su kaynamıştı.

Nora kakaoyu hazırlayıp bardaklara boşalttı. «Sütmüz yok, ama şeker var,» dedi.

Keklerini yiyip kakaolarını içtiler. Sütlü olmamasına karşın, o güne dek içtikleri en lezzetli kakao olmuştu.

«Ateşe bakmaya doyamıyorum,» dedi Nora. «Ama Jack, neden ateşi söndürüyorsun?»

«Bu gece bizi arıyor olabilirler,» dedi Jack. «Bu adadan yükselecek duman gizlenme yerimizi ele verebilir. Haydi bakalım, şimdi herkes yatağa! Yarına yapacak çok işimiz var!»

Peggy hemen bardakları yıkayıverdi. Sonra da hep birlikte yemyeşil yatak odalarına gittiler. Gizli adaya alacakaranlık çökmeye başlıyordu.

«Buradaki ilk gecemiz!» dedi Mike, gölün durgun sularına bakarak, «Bir başımızayız, yalnızca dördümüz, başımızda bir çatı bile olmadan... ama öyle mutluyum ki!»

Herkes, «Ben de!» dedi. Kızlar kendilerine ayrılan yeşil odaya gittiler, giysilerini çıkarmalarına gerek yoktu; nasıl olsa açık havada yatıyorlardı. Mike eski halıyı kızlara verdi.

«Bunu üstünüze örtün,» dedi, «İlk kez açık havada yatacaksınız, gece soğuk olabilir. Korkmazsınız, değil mi?»

«Hayır,» dedi Peggy. «Nasıl olsa sizler de yakında olacaksınız... hem korkacak ne var ki?»

Kızlar yumuşacık süpürgeotlarından oluşan yataklarına yatıp halıyı üstlerine örttüler. Ot yatak kızların evdeki yataklarından çok daha yumuşak ve rahattı. Birbirlerine sarılıp gözlerini kapadılar. Çok geçmeden derin bir uykuya dalmışlardı.

Ama oğlanlar biraz daha uyanık kaldılar. Yataklarının üstünde uzanmış, gecenin sesini dinliyorlardı. Yanlarından geçen bir kirpinin homurtusunu işittiler. Tepelerinde yarasalar uçuşuyordu. Hanımeli kokusu çocukların altında ezilen yabancı kekiklerin kokusuyla yarışır gibiydi. Göl kıyısında bir ötleğen güzel bir şarkı tutturmuş şakıyordu. Az sonra bir başkası ona katıldı.

«Bu karatavuk mu?» diye sordu Mike.

«Hayır, ötleğen,» dedi Jack. «En az gündüz kuşları kadar güzel öterler. Dinle bak, şu baykuşu duyuyor musun?»

«Oooo - oooooo - oooo!» diye uzun, titrek bir ses yükseldi; «oo - oooo - oooo!»

«Avlayacak tarla faresi arıyor olmalı,» dedi Jack. «Yıldızları görüyor musun, Mike?»

Mike binlerce yıldızın parıldadığı gökyüzüne baktı. «Ne kadar uzakta görünüyorlar,» dedi. «Jack, bizimle buraya gelip gizli adanı paylaşmakla çok büyük iyilik ettin.»

«Hiç de iyilik etmiyorum,» dedi Jack. «Bunu istediğim için yaptım. Nicedir istediğim bir şeyi yapıyorum. Yalnız umarım bizi bulup geri göndermezler; bizi bulmamaları için elimden geleni yapacağım. Daha şimdiden bazı planlarım var.»

Ama Mike'ın dinlediği yoktu. Gözleri kapanmış, baykuşları, yıldızları unutmuş gitmişti; çoktan uykuya dalmış,

düşünde Jack'le birlikte bir ev yapmaktaydı, çok güzel bir ev.

Jack de az sonra uykuya daldı. Çok geçmeden çalıların arasından tavşanlar usulca çıkıp uyumakta olan çocuklara şaşkın şaşkın baktılar. Kimdi bunlar?

Ama çocuklarda hiçbir kıpırtı olmayınca tavşanlar iyice yüreklenip her zamanki gibi oynaşmaya başladılar. Hatta bir tanesi yanlışlıkla Mike'ın üzerinden geçti, ama çocuk farkında bile olmadı. Çok derin bir uykuya dalmıştı.

Evin Yapılışı

Adada ilk sabahlarında uyanmak ne eğlenceli olmuştu! Önce Jack uyandı. Yakında bir ağaçta bir kuş öylesine yüksek sesle ötüyordu ki, Jack sıçrayarak uyandı.

«Dikkat et,» der gibi ötüyordu kuş. «Dikkat et, dikkat et!»

Jack güldü. «Merak etme dikkat ederim!» diye karşılık verdi öten kuşa. «Hey, Mike! Uyan! Güneş iyice yükselmiş!»

Mike uyanıp doğruldu. Önce nerede olduğunu anımsayamadı. Sonra da yüzünde geniş bir gülümseme yayıldı. Tabii ya... gizli adalarındaydılar! Ne harika bir şeydi!

«Peggy, Nora! Haydi kalkın!» diye seslendi Mike. Kızlar uyanıp şöyle bir doğruldular. Neresiydi burası böyle? Neydi bu yeşil yatak odası... aa, sahi, gizli adadaki ot yataklarındaydılar tabii!

Çok geçmeden dört çocuk da ayaktaydılar. Jack giysilerini çıkarıp göle bir dalmalarını önerdi. Çok güzel bir şeydi bu, ama gölün suyu önce epey soğuk geldi çocuklara. Eski bir çuvala kurulandıktan sonra adamakıllı acıkmış olduklarını fark ettiler. Zaten Jack çoktan işe koyulmuştu. Çocuklar yıkanırken suda hopleyip zıplayan balık-

ları görmüş, hemen oltasını atmıştı. Çok geçmeden dört alabalık yakalayıp kumun üzerine bıraktı ve ateş yakmak için hazırlığa başladı.

Mike çaydanlığı doldurmaya gitti. Peggy iri patateslerden birkaç tane çıkarıp pişmeleri için kabuklarıyla birlikte ateşin üzerine attı. Jack bu arada kilerden tavayı çıkarıp içine bir miktar margarin koydu, sonra da balıkları ayıklamaya başladı.

Mike, Jack'i izlerken dayanamadı, «Sen olmasan ne yapardık, bilemiyorum,» dedi. «Oh ne güzel! Ne kadar nefis bir kahvaltı olacak!»

Gerçekten de büyük bir zevkle kahvaltılarını ettiler. Sütsüz çay pek güzel olmamıştı. «Yazık ki süt sağlayamıyoruz,» dedi Jack. «Korkarım bunu çok arayacağız. Şimdi, Peggy'ye Nora, sizler hemen bulaşığı yıkayıp kaldırıverin... sonra da evimizi yapmaya başlayalım.»

Kızlar bir çırpıda bulaşığı bitirip bardakları, tavayı ve tabakları yerlerine kaldırdılar. Sonra Jack önde, söğütlerin arasındaki açık alana yürüdüler.

«Şimdi size evi nasıl yapmayı düşündüğümü anlatayım,» dedi Jack. «Buradaki şu küçük söğütleri görüyor musunuz? Biri şurada, ikisi şurada, ikisi orada, iki tane de şurada. İşte bunların üzerine çıkıp egecek olursak üst dallarının tam ortada birleştiğini göreceksiniz. Bunları birbirine dolayacağız, böylece çatımızın iskeleti tamamlanmış olacak. Baltamla birkaç tane genç söğüt kesip gövdelerini ve kalın dallarını duvar olarak kullanacağım. Bu gövdelerle kalın dalları diğer altı söğüdün arasına yerleştirip, aradaki çatlakları da ince dallarla örerek doldururuz. Sonra da her bir köşeyi ve deliği otlarla tıkadık mı, rüzgâr ve yağmur geçirmez bir çatı altında kocaman, güzel bir evimiz olur. Ne dersiniz?»

Diğer çocuklar büyük bir heyecanla dinlemekteydiler. Gerçekten bunu yapabilecekler miydi? Bu denli kolay mıydı?

«Jack, bu dediklerini gerçekten yapabilir miyiz?» diye sordu Mike. «Söylediklerinin tümü çok güzel... bu söğüt ağaçlarının birbirlerine olan uzaklığı tam büyük bir ev yapılacak gibi... tepedeki dalları da tam üst üste gelebilecek gibi görünüyor.»

«Hemen başlayalım, n'olur hemen başlayalım,» diye haykırdı Nora. Her zamanki sabırsızlığıyla yine hoplama-ya başlamıştı.

«Ben ilk söğüde tırmanıp ağırlığımla dallarını sarkıt-maya çalışacağım,» dedi Jack. «Ben inene dek siz bu dalları tutun, bırakmayın. Sonra bir başka ağaca çıkıp onun dallarını sarkıtırım. Bunları birbirine bağlarız, sonra da diğer ağaçlara çıkarım. Tümünü eğip birbirine bağladıktan sonra uzun dalları kesip çatıyı öreriiz. Size nasıl yapılacağını gösteririm.»

Bunu dedikten sonra Jack ilk ağaca tırmanıp tepesindeki dalları aşağı sarkıttı. Mike ve kızlar bunları kolayca yakaladılar. Jack bu kez de ağırlığını verip tepedeki dalları aşağı eğdi; bunlar ilk ağacın dalları üzerinde birleşmişti.

«Şimdi bağla Mike!» diye bağırdı Jack. «Peggy, git benim getirdiğim ipi bul.»

Peggy bir koşu gidip ipi getirdi. Mike iki ağacın dallarını sıkıca bağladı.

«Daha şimdiden çatı görünüşü aldı bile!» diye bağırdı Nora heyecanla. «Gidip altında oturmak istiyorum!»

Nora söğüt dallarından oluşan çatının altına girip oturdu, ama Jack işe karıştı. «Kalk oradan, Nora! Bize yar-

dım etmen gerek! Şimdi üçüncü ağaca çıkacağım... hemen dalları yakalayın.»

Nora ve Peggy dalları yakalayıp sınıksız tuttular. Bunlar da diğerlerinin üstüne gelince, Mike hemen bağlamaya başladı.

Bütün sabahı bu işle geçirdiler. Yemek zamanı geldiğinde altı ağacın da dalları düzgün bir biçimde eğilmiş ve bağlanmıştı. Jack, Mike'a ve kızlara ince dalların nasıl örüleceğini gösterdi; böylece çatının örtüsü de tamamlanmış olacaktı. «İşte eğer ağaçları böyle kullanırsak yapıları büyümeye devam eder, daha da sık örülü bir çatımız olur,» dedi Jack. «Şimdilik evimizin duvarları yok, ama yağmur yağacak olursa güvenle sığınabileceğimiz bir çatımız var.»

«Ben acıktım,» dedi Nora. «Öyle acıktım ki, sümüklü böcek bile yiyebilirim.»

«O zaman gidip dört yumurtayla patates getirin,» dedi Jack. «Yumurtaları tenceremizde kaynatırız. Patatesimiz bol. Yumurtalar haşlandıktan sonra da patates haşlar, püre yaparız. Değişik bir yemek olur. Biraz da havuçla biraz yeriz.»

«Ne tuhaf yemekler yiyoruz,» dedi Peggy, yumurtaları almaya giderken. «Ama çok hoşuma gidiyor! Gel Nora, yumurtalar kaynarken biz de patates soyalım. Mike, sen de biraz su getiriver, suyumuz kalmamış.»

Az sonra ateş yanmış, yumurtalar haşlanmaya başlamıştı. Kızlar patatesleri soyarken Jack da havuçları yıkadı. Sonra da biraz içme suyu almaya gitti, herkes adamakıllı susamıştı.

«Bu gece için biraz daha balık tutsan iyi olur, Jack.» dedi Peggy. «Umarım yiyeceklerimiz bir süre dayanır! Bayağı çok yiyoruz!»

G İ Z L İ A D A

«Bunu ben de düşünüyorum,» dedi Jack. «Sanırım arasına sandalla karaya gidip yiyecek getirmem gerekecek. Dedemin çiftliğinden bir şeyler getirebilirim. Dünya kadar patates var, kümesten yumurta da alabilirim. Tavukların bazıları benim... bana ait olan bir de inek var, yavruyken dedem bana vermişti.»

«Keşke burada tavuklarımız ve bir ineğimiz olsaydı,» dedi Peggy. «Bol bol yumurta yer, süt içebilirdik.»

«Buraya tavukları ve ineği nasıl getirebiliriz?» diye sordu Mike gülererek. «Bence Jack'in arasına sandalla gitmesi iyi bir fikir. Geceleri gider. Nasıl olsa yolları biliyor, gün doğmadan da geri döner.»

«Ama yine de tehlikeli,» dedi Peggy. «Ya yakalanırsa? Jack olmadan yapamayız.»

Çocuklar yemeklerini büyük bir iştahla yediler. Patates ve yumurta o güne dek hiç böyle lezzetli gelmemiştir onlara. Güneş iyice ısıtıyordu, hava bundan güzel olamazdı. Nora yemeğini bitirdikten sonra yere uzanıp gözlerini kapadı. Uykusu gelmişti, iş yapası gelmiyordu hiç.

Jack ayağıyla Nora'yı dürttü. «Sakin uyumaya kalkma, Nora,» dedi. «Madem başladık, evi yapmaya devam etmeliyiz. Haydi kızlar, siz yine bulaşığı halledin, Mike'la ben de evi yapmaya devam edelim. Öğleden sonra duvarlara başlayacağız.»

«Ama benim uykum var,» dedi Nora. Küçük kız biraz tembelceydi; diğerleri çalışırken tatlı bir şekerleme yapmak güzel olur, diye düşünüyordu. Ama Jack kimsenin gevşemesine göz yumacak gibi değildi. Nora'yı sertçe ayağa kaldırıp şöyle bir iteledi.

«Haydi bakalım, miskinleşmek yok,» dedi. «Burada kaptan benim. Ne diyorsam onu yap.»

«Kaptan olduğunu bilmiyordum,» dedi Nora, suratı asılarak.

«Şimdi öğrendin işte,» dedi Jack. «Diğerleri ne düşünüyor bu konuda?»

«Evet, kaptan sensin, Jack,» dediler Mike'la Peggy. «Emir senin!»

Kimse başka söz söylemedi. Nora'yla Peggy bulaşıkları gölde yıkayıp kaldırdılar. Ateş sönmesin diye biraz odunla beslediler. Jack ikide bir ateş yakılmasını saçma buluyordu. Kızlar işlerini bitirdikten sonra oğlanların yanına gittiler.

Jack onlar gelene dek epey iş çıkarmıştı. Birkaç tane söğüt fidanı kesmiş, bunların uzunca dallarını koparmıştı.

«Bunları yere saplayıp duvar yapacağız,» dedi Jack. «Senin o eski kazma nerede, Mike? Getirmiştin, değil mi?»

«İşte burada,» dedi Mike. «Fidan gövdelerini saplamak için delik kazayım mı?»

«Evet,» dedi Jack. «Derin olsun.»

Mike fidanları saplamak için delik kazarken kızlar da kesilen ağaçların yapraklarını yolup, bıçakla çıkıntılarını düzelttiler. Büyük dalları pek güzel budamışlardı.

Güneş batmaya yüz tuttuğunda herkes epeyce iş yapmıştı. Evin yapımı daha bitmemişti... daha birkaç gün isterdi... ama çatı tamamlanmış, duvarın bir bölümü de dizilmişti. Bittikten sonra nasıl bir görünüm alacağı hemen hemen belliydi... hem çok büyük, hem de epey dayanıklı olacaktı. Çocuklar övünç içindeydiler.

«Bugünlük bu kadar yeter,» dedi Jack. «Hepimiz çok yorulduk. Gidip bakayım, oltama balık takılmış mı.»

Ama ne yazık ki, o akşam balık yiyemeyeceklerdi.

«Biraz ekmekle bir paket kuşüzümü var,» dedi Peggy.

«Biraz da marulla margarin. Bunları mı yiyeceğiz?»

«Bu yiyecek sorunu bizi epey zorlayacak,» dedi Jack kaygılı bir sesle. «Dünya kadar suyumuz var... yakında bir evimiz de olacak, ama yiyecek bulamazsak açlıktan ölü-rüz. Galiba tavşan yakalamam gerekecek.»

«N'olur yapma, Jack,» diye yalvardı Nora. «Tavşanları çok severim.»

«Ben de severim, Nora,» dedi Jack. «Ama tavşanları yakalamayacak olursak kısa zamanda bu ada onlarla dolup taşar. Tavşanlı börek yemişsindir, değil mi? Eminim çok da hoşuna gitmiştir!»

«Evet, hoşuma gitmişti,» dedi Nora. «Eğer canlarını acıtmadan onları yakalayacaksan, ne yapalım, yakala ba-ri.»

«Sen bu işi bana bırak,» dedi Jack. «Canlarını yakma-yı senin kadar ben de istemem. Ama tavşan derisi nasıl soyulur iyi bilirim. Bu erkek işidir, siz bunu Mike'la bana bırakın. Yeter ki siz pişirmeyi üstlenin, gerisini dert et-meyin. Ayrıca, Peggy keşke ineğimiz ve tavuklarımız ol-sa, dediği andan beri düşünüyorum. Sanırım bunları ada-ya getirebiliriz... işte o zaman hiç sorunumuz kalmaz!»

Mike, Peggy ve Nora şaşkınlık içinde Jack'e baka-kaldılar. Bu çocuk insanı hayretler içinde bırakıyordu doğ-rusu. Nasıl getirebilirdi koca bir inekle tavukları adaya?

«Haydi, hemen yemeği hazırlayın, kızlar,» dedi Jack, çocukların şaşkın yüzlerine bakıp gülerek. «Açlıktan ölü-yorum. Ne yapacağımızı yarın düşünüyoruz. Şimdi yeme-ğimizi yiyelim, sonra da biraz kitap okur, erkenden yatarız. Yarın evin yapımıyla uğraşacağız yine.»

Az sonra oturmuş, ekmek, margarin ve maruldan olu-şan yemekleri yiyorlardı. Kuşüzümünü ertesi güne sakla-dılar. Yumuşacık otların üzerine serilip bir süre kitap, go-

G İ Z L İ A D A

zete okuduktan sonra göle girip yıkandılar. Kurulanıp giyindiler ve ot yataklarına girdiler.

«İyi geceler,» dedi Mike. Ama kimse yanıt veremedi, herkes dalmıştı bile.

Söğüt Ev Bitiyor

Ertesi gün marul ve balıktan oluşan kahvaltılarını yedikten sonra çocuklar evin yapımıyla uğraşmaya başladılar. O sabah Jack'in balık tutabilmesi çok iyi olmuştu, çünkü yiyecekleri gerçekten de pek az kalmıştı. Daha epey patates vardı, ama başka bir şey kalmamıştı. Jack o gece sandalla gidip yiyecek bir şeyler getirmeye karar verdi. Yiyecek yokluğunun çok büyük bir sorun olacağından kuşkusu yoktu.

Bütün sabah dört çocuk da canla başla çalıştılar. Jack duvar için yeterli sayıda söğüt fidanı kesti. Mike da bunları toprağa sokabilmek için delikler kazdı. Fidanlar deliklere saplandıktan sonra oldukça düzgün bir duvar iskeleti belirmişti. Kızlar sevinçle hoptuyorlardı.

Fidanlar birbirlerinden biraz aralık durmaktaydı; Jack kızlara bunların arasından ince dalların nasıl dolanarak geçirileceğini gösterdi. Böylece aradaki boşluklar doluyor, duvarları iyice örülmüş oluyordu. Çocuklar bunu kolayca öğrenip uygulamaya koyuldular, ama sıcaktan iyice bunalmışlardı.

O sabah Mike belki on kez kaynaktan su getirmek zorunda kaldı. Buz gibi suyu çocuklar kana kana içip serin-

lediler. Söğütlerin altı biraz serinceydi, ama açık alanlarda güneş fena halde yakıyordu.

«Artık iyice eve benzemeye başladı,» dedi Jack. «Şu öndeki boşluğa kapı yaparız. Uzunca gövdeleri söğüt şeritleriyle örüp birleştiririz, sonra da menteşe gibi bir şeyle duvara tuttururuz; böylece kolayca açılıp kapanabilir. Ama şu sıra kapıya gereksinmemiz yok.»

O gün duvarlar bitti; kızlar aradaki açıklıkları iyice doldurmuşlardı.

«Eskiden insanlar ev yaparken aradaki açıklıkları kille doldurur, sonra da kuruturlarmış,» dedi Jack. «Ama bu adada kil bulabileceğimizi sanmıyorum. Biz de çatlakları otla tıkayacağız, işimizi pekâlâ görür. Yere sapladığımız söğüt gövdeleri de büyüyüp yaprak vermeye başlayınca duvarımız daha da kalınlaşacak.»

«Nasıl yani... kesip yere sapladığımız gövdeler mi büyüyecek?» diye sordu Mike şaşırarak. «Sopa hiç büyümüyor mu?»

Jack güldü. «Söğüt sopası büyük işte!» dedi. «Söğüt ağacından bir dal kes... bütün tomurcularını, yapraklarını koparıp toprağa sapla, ne kökü, ne filizi olsun... bir süre sonra kendi kendine büyür! Söğütler yaşam doludur, kolay kolay yok edemezsin!»

«Demek evimiz bütün yıl boyunca büyüyüp duracak,» dedi Nora. «Ne ilginç!»

«Bence çok güzel bir şey bu,» dedi Peggy. «Bir şeyin böyle canlı kalabilmesi hoşuma gider. Tepemizde büyüyen bir evde yaşamak çok zevkli olacak... düşünün, duvarlarımız kök salacak, filizlenecek, tomurcuklar, yapraklar çıkaracak... Evimizin adı ne olsun, Jack?»

«Söğüt Ev!» dedi Jack. «Bence en iyi ad bu olur!»

«Güzel bir ad,» dedi Peggy. «Sevdim. Buradaki her se-

yi seviyorum zaten. Ne güzel! Yalnızca dördümüz... ve gizli adamız. Bugüne dek böyle güzel bir serüven yaşamamıştır.»

«Yiyeceğimiz de biraz fazla olsaydı,» dedi Mike. Günün her saati acıkır gibiydi. «Bu serüvenin bence tek tatsız yanı!»

O gece patatesten başka pek yiyecek bir şey yoktu. Jack hava kararır kararmaz eski çiftliklerine gidip bir şeyler bulmaya çalışacağını söyledi.

Hava kararınca, yola çıkmak için hazırlandı. Fenerin içine bir mum yerleştirdi, ama görünebilir korkusuyla mumu yakmadı.

«Beni bekleyin,» dedi diğerlerine. «Küçük bir ateş yadursun... ama büyütmeyin, yoksa uzaktan parıltısı görünebilir.»

Üç çocuk arkadaşlarının gelmesini sabırla beklediler. Jack'in dönmesi oldukça uzun sürdü. Nora eski halinin üzerinde gerine gerine uyumaya başladı, ama Mike'la Peggy uyumadılar. O gece ay yükselmiş, her yeri aydınlatıyordu. Ay ışığında gizli adaları daha da gizemli görünüyordu. Ağaçların altında karanlık gölgeler oluşmuştu. Karanlık sular kumsala vurmaktaydı, ama ay ışığının düştüğü yer gümüşlenmişti. Gece olmasına karşın hava oldukça sıcaktı; çocuklar üstlerine bir şey örtmedikleri halde pişiyorlardı.

Küreklerin suda çıkardığı şapırtıyı duyduklarında sanki aradan saatler geçmiş gibiydi. Mike hemen göl kıyısına kaçtı. Ay ışığında sandalı görüp Jack'e seslendi. «Hey, Jack! İyi misin?»

«Evet,» diye yanıtladı Jack bağırarak. «Üstelik bir dolu da haber getiriyorum.»

Kumsala yanaşan sandalı Mike iyice karaya çekti.

Jack de atlayıp ona yardım etti.

«Bilin bakalım, ne getirdim?» dedi Jack, bembeyaz dişlerini gösteren bir gülüşle. «Nora, elini sok bakayım sandalın içine.»

Nora elini uzattı... sonra da bir çığlık attı.

«Burada yumuşak, sıcak ve tüylü bir şeyler var!» dedi. «Nedir?»

«Bana ait olan altı tavuk,» dedi Jack. «Çiftliğin çitleri arasında dolaşırken gördüm, hemen yakaladım. Kıpırda-masınlar diye de iple sıkıca bağladım. Amma da ağırmış-lar, kolum ko-ptu! Bundan böyle bol bol yumurta yiyebil-ri-z! Adadan bir yere kaçamazlar!»

«Yaşasın!» diye bağırdı Peggy. «Hem kahvaltıda, hem öğle, hem de akşam yemeklerinde yumurta yiyebileceğiz!»

«Başka ne getirdin?» diye sordu Mike.

«Tavuklar için mısır,» dedi Jack. «Paket paket çeşitli tohumlar, birkaç kutu süt. Biraz bayatlamış bir somun ek-mek ve dolu sebze.»

«Burada kiraz da var,» dedi Nora, sandaldan bir avuç kiraz çıkararak. «Sen mi topladın bunları, Jack?»

«Evet,» dedi Jack. «Bizim bahçedeki ağaçtan. Heps-i olmuşt.»

«Dedeni gördün mü?» diye sordu Mike.

«Evet,» dedi Jack gülerek. «Ama o beni görmedi! Ha-lamla birlikte oturacaktı, evi terk ediyor. Çiftlik kapana-cak, satılana dek biri gelip hayvanların yemini verecek. Bu nedenle, ne yapıp yapıp ineğimi almak istiyorum, gölü yüzerek geçirebilirim herhalde.»

«Deli olma, Jack,» dedi Peggy. «Bunu nasıl yapabi-lirsin?»

«Neler yapabileceğimi daha bilmiyorsunuz,» dedi Jack. «Dinleyin şimdi... Dedem iki arkadaşıyla konuşur-

ken dinledim, herkes bizim nerede olduğumuzu merak ediyormuş. Her yeri aramışlar... bütün çevredeki köyleri, kasabaları, her yeri!»

«Oooo!» diye korkuyla iç çekti çocuklar. «Buraya da gelirler mi dersin?»

«Belki,» dedi Jack. «Hiç belli olmaz. Yaktığımız ateşin karşıdan görülebileceğini düşünüp korkuyorum. Ama neyse, şimdi bunu düşünüp keyfimizi bozmayalım.»

«Polis de bizi arıyor mu?» diye sordu Peggy.

«Evet,» dedi Jack. «Herkes arıyor anladığım kadarıyla. Dedem bizi nasıl aradıklarını anlatıyordu arkadaşlarına. Bütün ağıllara, samanlıklara, yirmi mil çevredeki tüm köylere, kasabalara bakmışlar... belki bir kamyonu atmışızdır, diye düşünüyorlarmış. Oysa bu denli yakında olduğumuzu bir bilseler!»

«Harriet Teyze çok üzgün mü?» diye sordu Peggy.

«Hem de nasıl!» diyerek güldü Jack. «Artık yerleri ovacak, yemeklerini pişirecek kimse bulamıyor. Bütün derdi bundandır sanırım. Her neyse, dedemin, halamın yanına taşınması iyi haber. Bundan böyle ona görünme tehlikesi olmadan çiftliğe girer çıkarım. Keşke o tavukları yakalarken Mike da benimle olsaydı. Ne şamata kopardılar bilemezsiniz. Biri duyacak diye ödüm patladı.»

«Tavukları nereye koyalım?» diye sordu Mike.

«Yarın sabaha dek Şöğüt Ev'e bırakalım derim,» dedi Jack. «Kapıyı da bir şeyle kapatırız artık.»

Çığlık çığılğa bağırarak tavukları alıp Şöğüt Ev'e götürdüler, kapıyı da dallarla, otlarla tıkadılar. Tavuklar dehşet içinde bir köşeye sinmişlerdi. Ses çıkaracak durumları yoktu.

«Of, felaket yoruldum,» dedi Jack. «Biraz kiraz yiyip hemen yatalım.»

Çocuklar kirazlarını iştahla yiyip yeşil yatak odaları-na gittiler. Güneşte kuruması için bıraktıkları eğreltiotları öğleden sonra güneşinde iyice kurumuş, kahverengi ol-muştu. Kızlar bunları alıp hem kendi yataklarına, hem de oğlanlarınkine serpiştirdiler. O gece yatakları daha da yu-muşak ve güzel kokuluydu. İyi geceler diledikten sonra kızlar hemen uyudular. Mike'la Jack de biraz konuştu-ktan sonra uykuya daldılar.

Ertesi sabah geç saatlere değin uyumuşlardı. Önce Peggy uyandı, yatağında doğrulup kulak kabarttı. Hiç ol-madık bir ses işitiyordu. Gıdıklama gibi bir ses.

Tabii ya, tavuklar, diye düşündü Peggy. Kalktı, uyu-makta olan oğlanların üzerinden atlayarak Söğüt Ev'e gitti. Kapıya yığdıklarını biraz çekip içeri baktı. Tavuklar onu görünce yine korku içinde bir köşeye sığındılar, ama Peggy çok güzel bir görünümle karşılaştı.

Tavuklardan dördü yumurta bırakmışlardı! Ne güzel! Artık iyi bir kahvaltı edebilirlerdi! Küçük kız yumurtaları toplayıp ateş yakmaya koyuldu. Diğerleri uyanmaya baş-ladığında Peggy'nin seslenişini duydular.

«Haydi çocuklar! Kahvaltınız hazır! Tavuklar her bi-rimize bir yumurta bırakmışlar!»

Çocuklar kahvaltıya koşuştular. «Göle sonra dalarız,» dedi Mike. «Açlıktan ölüyorum.»

«Bugün Söğüt Evi' iyice tamamlamış olmalıyız,» dedi Jack. «Bir de bu tavukları ne yapacağımıza karar verme-liyiz. Bize alışana dek onları başıboş bırakamayız. On-ları kapatacak bir yer yapmalıyız.»

Kahvaltıdan sonra çocuklar tavuklara bir bahçe yap-mak için çalışmaya koyuldular. Bunun için yine söğüt göv-delerinden yararlanarak, kısa zamanda tavukların sıçraya-mayacakları yükseklikte bir çit yapıverdiler. Yumurtaları-

nı bırakmaları için Jack onlara otlardan oluşan küçük bir yuva da yapmıştı. Biraz tohum serpiştirdi, tavuklar büyük bir iştahla bunları gagalamaya başladılar. Peggy de bir köşeye biraz su koydu.

«Çok geçmeden burasının evleri olduğunu anlayıp yumurtalarını buraya bırakırlar,» dedi Jack. «Haydi, şimdi yine Söğüt Ev'i bitirmeye çalışalım. Kızlar yine çatlakları otlarla doldursun, Mike'la ben de kapıyı yapalım.»

Herkes dört elle işine sarıldı. Kızlar çatlak doldurma işini pek sevmişlerdi; böylece evleri rüzgâr ve yağmur geçirmez oluyordu. Kendilerini işe öylesine vermişlerdi ki, o arada Jack'le Mike'ın ne denli güzel bir kapı yapmış olduklarını fark etmediler bile. Oğlanlar kızları çağırıp övünçle yaptıklarını gösterdiler.

Kapıyı oturtacak küçük bir menteşe bile yapmışlardı; rahatça açılıp kapanabiliyordu. Tepesi biraz kısa gelmişti, ama kimsenin buna aldıracağı yoktu. Kapı kapalı durduğu zaman Söğüt Ev'in içi alabildiğine karanlık oluyordu... ama böylesi daha bir heyecan verici geliyordu çocuklara!

«Öyle acıktım ki, yiyecek neyimiz varsa tümünü bir oturuşta yiyebilirim,» dedi Mike.

«Evet, artık bir şeyler yesek iyi olacak,» dedi Jack. «Bol ekmeğimiz, patatesimiz ve sebzemiz var. Biraz fasulye pişirelim, çok güzel olur. Mike, gidip oltaya bir bakšana, belki balık takılmıştır.»

Oltanın ucunda iri bir alabalık vardı. Az sonra kızartma kokusu havayı doldurmuştu; çocuklar yerlerinde duramayacak gibi oldular. Balık, patates, ekmek, fasulye, kiraz ve kakaoyla enfes bir yemek yediler.

«Şimdi ilk iş ineğim Daisy'yi adaya getirmek olacak,» dedi Jack. «Sütsüz olmuyor.»

«Jack, erzağımızı Söğüt Ev'de saklasak fena olmayacak,» dedi Peggy. «Ağacın altındaki mağara karınca doluyor. Burası çekiç, balta, çivi gibi şeyler için uygun, ama yiyeceklerimizi evde bulundursak daha iyi. Söğüt Ev'de oturacak mıyız, Jack.»

«Sanırım çoğunlukla açık havada geceleriz,» dedi Jack. «Ama geceleri soğuk ve yağmurlu olunca barınmak için iyi bir yer olur. Artık orası bizim evimiz.»

«Çok da güzel bir ev,» dedi Nora. «Bugüne dek yapılan en güzel ev. İçinde yaşamak ne hoş olacak!»

İnek Adaya Geliyor

Bir iki gün daha geçti. Çocukların yapacak bir dolu işleri oluyordu. Söğüt Ev'in kapısı çıktı, yeniden takmak zorunda kaldılar. Tavuklardan biri kaçmayı başarınca dört çocuk bütün bir sabahı onu aramakla geçirdiler. Sonunda Jack sık bir çalılığın içinde tavuğu buldu, bir de iri yumurta vardı yanında.

Tavuğun üstten atladığını düşünerek çiti biraz daha yükselttiler. Ama Mike sonradan çitin altında bir delik fark etti; tavuk buradan kaçmıştı. Derhal bu deliği otlarla tıkadılar. Tavuklar hırçın sesler çıkarmaya devam ediyorlardı, ama evlerine de alışır gibiydiler; Nora günde iki kez onlara yem verdiğinde büyük bir iştahla koşuşuyorlardı.

Mike Söğüt Ev'in içinde bir tek büyük oda yerine iki oda yapmalarını önerdi. Ön taraf oturma odası olur, bir köşesini kiler yaparlardı; arka taraf da otlarla döşenip yatak odası durumuna getirilebilirdi. Bunun üzerine bölme yapmak için çalışmaya başladılar. Arada kapı büyüklüğünde boşluk bıraktılar, ama kapı yapmaya gerek görmediler. İki odalı ev çok güzel olmuştu doğrusu!

Bir gece Jack kumsaldaki kamp ateşine elinde alışıl-

madık bir şeyle geldi. Mike gözlerini dikip Jack'in elindeki şeye baktı.

«Tavşan yakalamışsın!» dedi. «Üstelik derilerini de yüzüp, pişirilmeye hazır duruma getirmişsin.»

«Ah, Jack!» dedi Nora. «Bu tatlı hayvanları yakalaman çok mu gerekliydi? Tavşanları çok seviyorum, onların çevremizde koşuşup oynamalarına bayılıyorum.»

«Biliyorum,» dedi Jack. «Ama arasıra et yememiz gerekli. Hiç merak etme, Nora... bu tavşanlar hiç acı çekmediler. Hem unutma, bugüne dek evde kaç kez tavşanlı börek yedin.»

Her şeye karşın, çocuklar tavşanları pişirirken için için üzüldüler, ama değişik bir yemek de oldukça iyiydi. Artık balıktan bıkmışlardı. Nora o gece hiçbir tavşanın yüzüne bakamayacağını söyledi.

«Avustralya'da tavşanlar buradaki fareler kadar baş belası oluyormuş,» dedi Jack. «Eğer Avustralya'da olsaydık, birkaç zararlı hayvandan kurtulduk diye sevinirdik.»

«Ama Avustralya'da değiliz,» dedi Peggy. Bunun üzerine başka kimse konuşmadan yemek bitirildi. Kızlar her zamanki gibi bulaşıkları yıkadılar, oğlanlar da sabah hemen kaynatabilmek için çaydanlığı doldurmaya gittiler. Sonra hep birlikte göle girdiler.

«Bu gece ineğimi almayı bir deneyeceğim,» dedi Jack giyinirken.

«Bunu yapamazsın, Jack,» dedi Nora. «Koca ineği buraya getiremezsin!»

«Ben de seninle geleceğim, Jack,» dedi Mike. «Sana yardım edecek biri gerek.»

«Olur,» dedi Jack. «Hava kararır kararmaz yola çıkarız.»

Kızlar adada bir ineğin olacağını düşündükçe heye-

canlanıyorlardı. «Oh, Jack,» dediler. «Peki ineği nereye bırakırız?»

«Adanın öbür yanına bıraksak iyi olur,» dedi Jack. «Orada güzel, çimenlik bir yer var. İneğimin süpürgeotundan hoşlanacağını hiç sanmıyorum.»

«Nasıl getireceksin, Jack?» diye sordu Mike. «Sandalin içine yerleştirmek kolay olmaz sanırım.»

«Sandalin içine koyacak değilim,» diyerek güldü Jack. «Sandalin arkasında yüzdüreceğiz.»

Çocuklar şaşkınlık içinde Jack'e baktılar, sonra da tümünü bir gülme aldı. Sandalin arkasında yüzerek adalarına gelen bir ineği düşünmek bile komik oluyordu.

Karanlık basınca iki oğlan yola çıktılar. Kızlar onlara veda ettikten sonra Söğüt Ev'e gittiler, çünkü o gece her zamanki kadar sıcak değildi. Burada bir mum yakıp tatlı tatlı konuştular. Gizli adada yalnız kalmak da eğlenceli oluyordu.

Oğlanlar küreklere asılıp kısa zamanda Jack'in göl kıyısındaki gizli noktasına gelip sandalı karaya çektiler. Koruluğun içinde bir süre yürüdükten sonra Jack'lerin çiftliğine yaklaşmışlardı. Jack eski çiftlik evine bir baktı. Işık yoktu. Demek dedesi gitmişti. Tarladan atların, ineklerin sesi duyuluyordu.

«Şu kulübeyi görüyor musun, Mike?» dedi Jack. «Orada bir sürü uzun ip olacak. Ben ineğimi bulmaya çalışırken sen de gidip ipleri aliver. Hemen kulübenin köşesinde olacak, kapının yanında.»

Mike karanlıkta düşe kalka kulübeye gitti. Jack de hayvanların arasına dalıp komik sesler çıkarmaya başladı. Az sonra kahverengi beyaz, büyük bir inek diğerlerinden ayrılıp Jack'in yanına geldi.

Jack bir kibrit yakıp ineğe dikkatlice baktı. Tamam,

bu inek Daisy'ydi, buzağıyken ona verilen, kendi elleriyle besleyip büyüttüğü inek. Mike'a seslendi.

«İpi çabuk getir, ineği buldum.»

Mike karanlık kulübenin içinde el yordamıyla uzun bir rulo ip bulmuştu. Düşe kalka Jack'in yanına döndü.

«Güzel,» dedi Jack, ineğin boynuna bir yular yapıp, «Şimdi gitmeden önce eve girip, işimize yarayacak bir şey var mı diye bakacağım.»

«Havlu bulabilir misin acaba?» dedi Mike. «Eski çuvalalara kurulanmak hiç hoşuma gitmiyor.»

«Bakarım,» dedi Jack. Sessizce eski evine yaklaştı. Kapı kilitliydi, ama pencereden girmesi hiç zor olmadı. Bir kibrit çıkıp çevresine bakındı. Evde yalnızca iki oda vardı: oturma odası ve yatak odası. Bütün mobilya götürülmüştü. Jack mutfak kapısının arkasına bakınca aradığını buldu: büyük bir havlu. Oldukça kirliydi, ama yıkanabilirdi. Yatak odası kapısının arkasında da, tahmin ettiği gibi, büyücek bir havlu buldu. Dedesi evden ayrılırken kapılarının ardına bakmayı düşünememiş, havlularını burada unutmuştu. Jack yerdeki eski halıyı alıp götürmeyi bir an düşündüyse de, sonra bundan vazgeçti. Tertemiz süpergeotları çok daha güzel halı görevi yapardı.

Jack arka bahçedeki küçük kulübeye de bir baktı; burada gerçekten çok değerli bir şey buldu. Tahta bir sandık içinde bütün giysileri! Dedesi bunları yanında götürmeye değer bulmamış olmalıydı. Eski falandı belki, ama ne de olsa giysileriydi işte! Birkaç gömlek, yelek, bir pantolon, bir palto, bir çift eski ayakkabı ve eski bir battaniye vardı sandığın içinde.

Jack sevinçle güldü. Bunların tümünü de adaya götürcekti. Hava soğuduğunda çok işe yarardı. Bunları götürmenin en kolay yolu hepsini üstüne giymekti... bu düşün-

ceyle Jack ne var ne yoksa tümünü üst üste giydi, battaniyeyi de üstüne sardı! Görünüşü çok tuhaf olmuştu.

Sonra bahçeye girip bütün ceplerini fasulye, bezelye ve taze patates doldurdu. Bu arada epey zaman geçmişti. Mike ineği tutmaktan sıkılmıştır, diye düşündü.

Elinde iki kirli havluyla Mike'ın yanına döndü.

«Hiç gelmeyeceksin sandım,» dedi Mike. «Ne oldu sana? Bu inek benimle burada durmaktan sıkıldı.»

«Bir sürü giysimi buldum,» dedi Jack. «Eski bir battaniyeyle iki de havlu aldım. İnek birazdan çok hareket edecek, merak etme. Haydi! Sen havlularla battaniyeyi al, ben de Daisy'yi alırım.»

Tarlaları ve koruluğu geçip sandala vardılar. İnek koruluğu geçerken huysuzlaşmıştı. Karanlıktan bir şey göremiyor, ağaçların arasında ilerlerken yularından çekilmesini hiç hoş karşılamıyordu. Moolamaya başladı.

«Ne olur, yapma,» diye yalvardı Jack ineğe. «Bizi ele vereceksin, Daisy.»

«Moo - ooo - ooo!» dedi Daisy küskün küskün; bir adım daha gitmek istemiyordu. Ama Jack'le Mike onu çekmeye devam ettiler.

Sandala gelene dek çocuklar kan ter içinde kaldılar. Bu arada Daisy on beş yirmi kez moolomuş, her seferinde de sesini biraz daha yükseltmişti. Bir ara Jack adaya inek götürme fikrinin hatalı olduğuna bile inanmıştı. Ya bu moolamayı duyan olsaydı? Ya Daisy adada moolamaya devam ederse? Ne yaparlardı o zaman?

Ama artık sandala varmışlardı. Jack korkudan deliye dönmüş zavallı hayvanı suya sokmayı başardı. Daisy bir kez daha müthiş bir moolama sesi çıkarınca iki çocuk da yerlerinde sıçradılar. Sonra sandala binip kıyıdan ayrıldılar. Jack ineğin ipini sandalın kışına bağlamıştı. Çocuklar

küreklerle asıldıkça zavallı Daisy kendini giderek daha derin sularda buldu, ayakları yerden kesilmişti.

O güne dek tarlası dışına çıkmamış bir inek için korkunç bir olaydı bu. Uzun bacaklarını deli gibi çırpıyor, kocaman başını suyun üstünde dimdik tutmaya çalışıyordu. Artık bağıramayacak denli korku içindeydi.

«Jack feneri yakıp sandalın burnuna yerleştirdi. Gece oldukça karanlıktı. Bir süre sonra, «Planım yürüyor,» dedi Jack.

«Evet,» dedi Mike. «Ama neyse ki yalnızca bir inek götürüyoruz, koca bir sürüyü değil.»

Ada görünene dek bir daha konuşmadılar. Kızlar kürek sesini duyup ellerinde mumla göl kenarına inmişlerdi.

«İneği getirdiniz mi, Jack?» diye seslendiler.

«Evet,» diye yanıtladı oğlanlar. «Sandalın arkasından çok güzel geldi. Ama zavallı hayvan hiç hoşnut değil durumdan.»

Sandalı kumsala çektikten sonra tiril tiril titremekte olan zavallı ineği sürükleyerek sudan çıkardılar. Jack hayvanın kulağına yatıştırıcı şeyler söyledi; Daisy korku ve şaşkınlık içinde Jack'e sokulup gövdesini çocuğa dayadı. Tanıdığı tek şey Jack'di, ona yakın olmaktan güven duyuyordu. Jack, Mike'a hemen bir çuval getirmesini söyledi; bir an önce ineğini kurulamak istiyordu.

«Geceyi nerede geçirecek?» diye sordu Mike.

«Tavukların bahçesine bırakırız,» dedi Jack. «Daisy tavuklara, tavuklar da ona alışkındır. Bahçede zaten dünya kadar ot var, biraz da biz getirdik mi, yumuşacık bir yatağı olur. Birazdan ısınıp rahatını bulur. Tavukların sesi de hoşuna gider.»

Böylece Daisy'yi tavukların bahçesine soktular. Hayvan otların üzerine yayıldı kaldı.

Kızlar ineği görünce çok heyecanlanmışlardı. Oğlanlara başlarından geçeni öyle çok anlattırdılar ki, Mike da Jack de bayılacak gibi oldular.

«Jack, bu gece çok şişmanlamış gibisin,» dedi Nora, birden fenerin ışığı Jack'i aydınlatınca. Diğerleri de şaşkın şaşkın bakakaldılar. Gerçekten de Jack son derece iri görünüyordu.

«Şişmeye mi başladın yoksa?» diye sordu Peggy kaygıyla. Jack katıla katıla güldü.

«Hayır,» dedi. «Bir sandık içinde bu giysilerimi buldum. En kolay taşıma yolu üstüme giymek olacağı için ben de öyle yaptım. Bu yüzden öyle iri görünüyorum.»

Üstündekilerin tümünü çıkarmak epey zaman aldı; bu arada çocuklar gülmekten kırılıyorlardı. Peggy giysilerin üzerindeki delikleri görünce, dikiş sepetini getirmiş olduğu için sevindi. Bunların tümünü kolayca onarabilirdi. Battaniye de soğuk gecelerde çok işe yarayacaktı .

«Gökteki şu garip ışık nedir?» diye sordu Nora, eliyle doğu yönünü göstererek.

«Ne olacak, gün ağarıyor!» dedi Jack. «Neredeyse sabah olacak! Haydi artık, yatmamız gerek. Ne geceydi ama!»

«Moo - ooo - oo!» dedi Daisy tavukların arasından; çocuklar gülüştüler.

«Daisy de seninle aynı fikirde!» dedi Peggy.

Dinlenme Gününün Kötü Sonu

Ertesi sabah çocuklar adamakıllı geç uyandılar. Yataklarda kımıldanmalar başladığında güneş iyice yükselmişti. Daisy sütünün sağılması için var gücüyle bağırmasaydı, kimsenin kolay kolay uyanacağı yoktu.

Jack yüreği küt küt atarak yerinde doğruldu. Neydi bu korkunç sesi çıkaran? Tabii. Daisy'ydi ya! Sütünün sağılmasını istiyordu!

«Hey, çocuklar!» diye bağırdı diğerlerine. «Uyanın. Saat en azından dokuz olmalı, güneşe bakın, nasıl yükselmiş! Daisy'nin sağılması gerek!»

Mike homurdanarak gözlerini açtı. Onca geç yattığı için uykusunu alamamıştı. Kızlar da oturup gözlerini ovuşturmaktaydılar. Daisy bir daha kükredi, tavuklar dehşet içinde çılgınlık attılar.

«Çiftlikte kahkaha saati!» diye bağırdı Jack. «Haydi, tembel tenekeler, kalkın da yardım edin. Kendi kahvaltınızı etmeden hayvanlarımızı doyurmamız gerek.»

Çocuklar öyle uykuluydular ki, göle gidip kafalarını suya sokana dek gözlerini doğru dürüst açamadılar.

Sonra da hep birlikte ineklerinin yanına gittiler. Kahverengi beyaz postuyla ne güzel bir hayvandı! Kahverengi

gözleri nasıl da yumuşak bakıyordu! Bu inek kendilerinin-di işte! Ne güzel bir şeydi!

«Ne müthiş sesi var,» dedi Jack .«Hemen sağmamız gerek.»

«Ama... kovamız yok ki!» dedi Mike.

Çocuklar birbirine bakakaldılar. Gerçekten de kovaları yoktu.

«O zaman biz de tencerelerimizi kullanırız,» dedi Jack. «Ayrıca hepimiz birer bardak taze sütle başlarız güne. En büyük tencereyle başlarız, o dolunca kâseleri, kavanozları ve çaydanlığı kullanırız. Ama mutlaka bir kova edinmemiz gerek. Dün gece aklıma gelmemesi ne aksilik.»

Ellerindeki tüm kaplar sütü almaya yetmedi. Çocuklar bardak bardak süt içtiler. Günlerce suyla yapılan çay ve kakao içtikten sonra süt içmek çok güzel olmuştu. Doymak bilmediler.

Eyvah, Daisy yumurtalardan birine basıp ezmiş,» dedi Nora.

«Zarar yok,» dedi Jack. «Bundan böyle onu tavuk bahçesinde bırakacak değiliz. Adanın öbür yanındaki o güzel, çimenlik alana götürürüz. Nora, hemen tavuklara yem versen iyi olur, açlıktan deliye dönmüşler.»

Nora tavuklara yem verdi. Sonra da hep birlikte haşlanmış yumurta ve kaymaklı süttten oluşan kahvaltılarını yemeye koyuldular. Daisy onları izlerken acıklı acıklı moodu. O da acıkmıştı.

Jack'le Mike kahvaltılarını bitirdikten sonra hayvanı adanın öbür yanına götürdüler. Daisy buradaki çimenleri görünce deliye döndü; hemen otları yemeye girişti.

«Nasıl olsa adadan bir yere gidemez, çevresine çit yapmaya gerek yok,» dedi Jack. «Günde iki kez sağmamız

gerekıyor, Mike. Ama ne yapıp yapıp bir kova bulmalıyız.»

«Harriet Teyzenin çiftliğinde eski bir süt kovası var,» dedi Peggy.

«Deliği var mı?» diye sordu Jack. «Eğer varsa işimize yaramaz. Bütün gün sütümüz o kova içinde duracak, eğer delikten sızarsa yazık olur.»

«Hayır, deliği yok,» dedi Peggy. «Bir gün tavuklara götürmek için su doldurmuştum. Çok eski olduğu için artık kullanılmıyor.»

«Bu gece gidip alırım onu,» dedi Mike.

«Hayır, ben giderim,» dedi Jack. «Sen yakalanabilirsin.»

«Sen de yakalanabilirsin,» dedi Mike. «Birlikte gideceğiz.»

«Kesinlikle olmaz,» dedi Jack hemen. «Hepimizin birlikte tehlikeye atılmasına gerek yok.»

«Sütü nasıl soğuk tutabiliriz?» diye sordu Peggy. «Ada çok sıcak oluyor.»

«Kaynaklardan birinin yanına süt kovasını oturtacak bir şey yaparım,» dedi Jack. «Bütün gün kaynağın buz gibi suyunda beklerse sütümüz hem taze, hem de soğuk kalır.»

«Ne kadar akıllısın, Jack!» dedi Nora.

«Yoo, akıllı değilim,» dedi Jack. «Yalnızca sağduyu, o kadar. Böyle şeyleri herkes düşünebilir.»

«Bugün kendimi bayağı yorgun hissediyorum,» dedi Mike gerinerek. «Dün gece Daisy'yi çekmek beni epey yordu.»

«Bugün dinlensek iyi olur,» dedi Jack; o da bayağı bitkindi. «Bugün hiçbir şey yapmayalım. Yatalım, konuşalım, kitap okuyalım.»

Çocuklar nefis bir gün geçirdiler. Hava çok sıcaktı,

tam üç kez göle girip serinlediler. Nora iki büyük havluyu gölde yıkayıp iyice temizledi. Sonra da kuruması için güneşin altına serdiler. Havlulardan birini kızlar, diğeriniyse oğlanlar aldı. Sert dokulu çuvallardan sonra havlulara kurulanmak ne güzel oluyordu!

«Bakalım, yemeğe balık var mı,» dedi Jack, oltalarını bakmak için ayrıldı.

«Krema da var,» dedi Nora; süt ve yumurtayla bir şeyler pişiriyordu.

«Sanki bütün sabah ağır iş yapmışım gibi acıktım,» dedi Mike.

Öğleden sonra da dinlenmeyle geçti. Oğlanlar uyudu. Nora kitap okurken Peggy de Jack'in eski giysilerini yamamaya başladı. Uzun bir iş olacağına benzerdi. Ama hava soğumaya başladığında çok işe yarayacaktı. Keşke kendisinin, Mike'ın ve Noran'ın giysilerini de alabilseydiler.

Tavukların şamatasına Daisy uzun bir moo ile katıldı; hayvan kuşkusuz kendini çok yalnız hissediyordu, ama çok da rahatsız olduğu söylenemezdi.

Umarım çok moolamaz, diye düşündü Peggy, bir yandan harıl harıl dikişini dikerek. Birileri sandalla adaya gelecek olsa, Daisy'nin sesi bizi ele verir. Ama neyse ki adaya kimse gelmiyor.

Dinlendikten sonra herkes kendini dinç hissetmeye başladı. Adanın çevresinde yürüyüş yapmaya karar verdiler. Nora tavukların yemini verdikten sonra yola çıktılar.

Küçük adaları gerçekten çok güzeldi. Her yanında ağaçlar su kenarına dek uzanıyordu. Tam ortasında yükselen tepe sıcak, güneşli bir yerd, tavşan kaynıyordu. Tepenin öbür yanındaki çimenlik alanda birbirinden güzel yabani çiçekler bitmiş, bunların üzerinde kuşlar cıvı cıvı

uçuyorlardı. Tepenin yamacındaki mağaraların yanından geçerken çocuklar başlarını uzatıp bir göz attılar, ama içlerine girip keşif yapmaya kalkışmadılar, çünkü fenerleri yoktu.

«Sizi ahududuların yetiştiği yere götüreyim,» dedi Jack. Tepenin batı yanına vardıklarında, kızgın güneşin altında, göz alabildiğine uzanan ahududu saplalarıyla karıştılar.

«Jack, bunların bazıları olmuş bile!» diye bağırdı Nora sevinçle. Bazı saplaların üzerinde iri kırmızı benekler görü-lüyordu. Çocuklar hemen dağılıp ahududu toplamaya baş-ladılar. Ne tatlı, nasıl da suluydular!

«Bunları her gün süt kaymağıyla yeriz,» dedi Peggy. «Ben sütün kaymağını alırım, akşam yemeğinde kaymaklı ahududu yeriz. Oooh!»

«Oooh!» dedi herkes. Bir yandan da atıştırıyorlardı.

«Adada böğürtlen de var mı?» diye sordu Nora.

«Evet,» dedi Jack, «Ama daha onların olgunlaşması-na zaman var. Ağustos ya da eylülde olurlar.»

«Bu ada gerçekten bulunmaz bir yer,» dedi Peggy. Çok mutluydu. «Güzel bir evimiz... tavuklarımız, ineğimiz var, en sevdiğim meyvalar, içme suyu... ne istersen var burada.»

«Hava sıcakken güzel,» dedi Jack. «Soğuk rüzgârlar esmeye başladığından o denli güzel olmayacak! Ama kışa daha çok var.»

Tepenin kayalık olan batı yamacına tırmanmaya baş-ladılar. Büyük bir kaya görüp üzerine oturdular. Taş sim-sicak olmuştu güneşten. Aşağı baktıklarında hâlâ yanmak-ta olan ateşin yükselen mavi dumanı görülüyordu.

«Haydi bir oyun oynayalım,» dedi Jack. «İsterseniz... Ama Jack'in önereceği oyunu kimse öğrenemedi...

çünkü birden susup kalmış, gözleri gölün mavi sularında bir noktaya takılmıştı. Diğerleri de kalkıp onun baktığı yere döndüler. Gördükleri şey iliklerine kadar titretmişti herkesi!

«Sandalla gelenler var!» dedi Jack. «Görüyor musunuz? Şurada işte!»

«Evet,» dedi Mike, yüzü sarararak, «Bizi mi arıyorlar dersin?»

«Hayır,» dedi Jack biraz düşündükten sonra. «Kulağıma gramfon sesi geliyor... bizi arıyor olsalardı herhalde bunu getirmezlerdi! Büyük bir clasılıkla gölün karşı ucundaki köyden geliyorlardır... gezmek için.»

«Adaya gelirler mi dersin?» diye sordu Peggy.

«Bilmiyorum,» dedi Jack. «Gelebilirler... ama kısa bir süre için. «Buradaki varlığımızı belirten tüm izleri gizleyebilirsek, hiçbir şey öğrenmeden giderler.»

«Haydi o zaman,» dedi Mike, kayadan aşağı kayarak. «Hemen harekete geçelim. Adaya varmalarına bir şey kalmadı.»

Cocuklar koşarak kumsala indiler. Jack'le Mike ateşi söndürüp yanmış odunları çalılardan içine gizlediler. Ateşin yakıldığı yeri de temiz kumla örttüler. Neleri var neleri yoksa bir bir gizlediler.

«Söğüt Ev'i kimsenin bulabileceğini sanmıyorum,» dedi Jack. «Çevresindeki ağaçlar çok sık, kimse kolay kolay geçemez aralarından.»

«Tavukları ne yapacağız?» diye sordu Peggy.

«Yakalayıp bir çuvalın içine atarız şimdilik,» dedi Jack. «Tavuk bahçesini olduğu gibi bırakacağız. Oldukça gizli bir yerde, kimsenin bulacağını sanmam. Ama tavukları gıdaklaya gıdaklaya orada bırakamayız.»

«Ya Daisy?» diye sordu Peggy endişe içinde.

«Gelenlerin adanın hangi bölümüne çıkacağına bakarız,» dedi Jack. «Bildiğim kadarıyla çıkılabilecek tek bir yeri var, o da bizim kumsalımız. Daisy adanın öbür yanında olduğuna göre, gelenler adayı dolaşmaya kalkmazlarsa onu görmezler. Yeter ki dolaşmasınlar!»

«Peki, biz nereye saklanacağız?» diye sordu Nora.

«Tepede eğreltiotlarının arasına gizlenip onları gözetleyeceğiz,» dedi Jack. «Gelenler dolaşmaya kalkarsa, iyice gizlenip bizi görmemeleri için dua ederiz. Ama bir şey var... eğer yalnızca gezmeye gelmişlerse, bizi aramayacaklardır. Burada başka insanlar olduğu akıllarına bile gelmez.»

«Ağacın altındaki kilerimizi görürler mi acaba?» diye sordu Nora, bir yandan tavukları yakalamaya çalışırken.

«Peggy, koş ağacın altındaki oyuğu otlarla iyice tıkıka,» dedi Jack. Peggy koşarak gitti. Jack tavukları bir bir çuvala koyup tepeye tırmandı. Tepenin öbür yamacına çıkıp bildiği mağaralardan birine geldi. Nora da arkasından gelmişti.

«Nora, burada otur, tavukların dışarı çıkmamasına dikkat et!» dedi Jack. «Çuvaldan çıkarıp mağaranın içine salıvereceğim.»

Tavuklar çuvaldan çıkarken adamakıllı gürültü yaptılar. Tümü de küçük mağaranın bir köşesine kaçışmıştı. Nora mağaranın daracık girişi önünde oturdu. Buradaki eğreltiotları küçük kızı iyice gizliyordu.

«Sandal adanın çevresinde dolaşılıyor,» diye fısıldadı Jack. «Karaya çıkacak yer bulamıyorlar. Sonunda bizim kumsala gelecekler. Neyse... hiç olmazsa Daisy güvencilikte... yeter ki adanın içini dolaşmaya kalkmasınlar. Umarım bunu yapmazlar.»

Yabancılar Adaya Geliyor

Nora küçük mağaranın girişinde çömelmiş oturuyordu. İçerde altı tane tavuk mağarayı arşınıyor, hafif sesler çıkarıyorlardı. Jack küçük kızın yanında diz çöküp, otların arasından sandalı görmeye çalıştı.

«Mike bizim sandalı çalıların suya kadar indiği yere çekti,» dedi Jack. «Ama şimdi nerede, bilmiyorum. Bir türlü göremedim.»

«Peggy nerede?» diye sordu Nora.

«Buradayım,» dedi Peggy, arkada bir yerden. «Ne korkunç bir şey, değil mi? Bir an önce buradan gitseler, ne olur.»

«Burada yaşayabileceğimiz uygun bir yer var,» dedi bir ses.

Aşağıdan insan sesleri duyulmaya başladı.

«Kumsalımızı buldular işte,» diye fısıldadı Jack.

«Sandalı buraya çekelim,» dedi bir kadın sesi. «Ye-meğimizi burada yeriz. Çok güzel bir yer.»

Sandalın kumsala çekilme sesi duyuldu. Sonra da içindekiler karaya çıktı.

«Ben gramofonu getireyim,» dedi biri. «Sen de yiyecekleri çıkar, Eddie.»

«Bu adaya bizden önce gelen olmuş mudur, dersiniz?» diye sordu bir adam.

«Sanmam!» dedi bir başkası. «Gölün çevresindeki arazi de oldukça ıssızdır... pek gelen olmaz buralara.»

Üç çocuk eğretilerinin içinde büzülüp kulak kabarttılar. Ziyaretçiler yemek hazırlıyorlardı. Mağaradaki tavuklardan biri gıdıklamaya başladı. Herhalde yumurtluyordur, diye düşündü Nora.

«Sesi duydunuz mu?» dedi adamlardan biri. «Bana tavuk sesi gibi geldi.»

«Saçmalama, Eddie,» dedi bir kadın ayıplarcasına. «Böyle bir adada tavuğun ne işi var! Karatavuk ya da onun gibi bir kuştur!»

Jack sessizce güldü. Tavuk gıdıklamasını kuş sesi sanmaları çok gülünç gelmişti.

«Tuzu uzatır mısın,» dedi biri. «Sağol. Ne güzel bir adaymış burası! Gizemli bir yer. Yemekten sonra şöyle bir keşif yapalım mı?»

«İyi fikir,» dedi Eddie denen adam. «Yapalım!»

Çocuklar üzgün üzgün birbirlerine baktılar. Ziyaretçilerin böyle bir şey yapmamaları için dua ediyorlardı!

«Mike nerededir acaba?» diye sordu Peggy. «Sandalımızın içine mi gizlenmiştir dersin?»

«Olabilir,» dedi Jack. «Onu merak etmeyin, başının çaresine bakabilir.»

«Eyvah! Daisy moolamaya başlıyor!» dedi Peggy, uzaktan hafif bir moo sesi duyulunca. «Sağılma zamanı geldi.»

«Ah şimdi bir bardak süt için neler vermezdim,» dedi Jack, adamakıllı susamıştı.

«Bir yerden inek sesi geliyor, duydunuz mu?» dedi ziyaretçilerden biri.

«Karşidan geliyordur,» dedi diğeri. «Herhalde bu küçücük adada başıboş bir inek olacağını düşünmezsin, değil mi, Eddie?»

«Bilemiyorum,» dedi Eddie, aklı iyice karışmıştı. «Şuraya bakın. Kumun üzerindeki ayak izleri değil mi yani?»

Çocuklar soluklarını tuttular. Gerçekten de kumsalda ayak izi bırakmışlar mıydı?

«Ya bu,» diye devam etti Eddie, elinde bir şey göstererek. «Kumsalda buldum: sicim. Sicim yerden bitmez, tamam mı?»

«Ne kadar da büyütüyorsun,» dedi kadınlardan biri kızarak. «Bizden önce gelenler bırakmıştır. O kadar!»

«Belki de haklısın,» dedi Eddie. «Ama ne dersiniz deyin. Yemekten sonra adayı keşfe çıkacağım!»

«Haydi şu gramofonu çal, Eddie,» dedi biri. «Senin çeneni dinlemekten bıktım.»

Az sonra gramofonun gürültüsü ortalığı kaplayınca çocuklar rahat bir soluk aldılar. Bu gürültü Daisy'nin sesini bastırdı. Otların içinde gizlenmeye devam ettiler. Gizli adalarını başkalarıyla paylaşmaktan hiç hoşlanmıyorlardı. Bir de keşfe çıkarlar da onları bulurlar, diye korkuyorlardı.

Nora sessizce ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarından süzülüp ellerine akıyordu. Jack sessizce onun yanına yaklaştı, kolunu omzuna attı.

«Ağlama, Nora,» dedi. «Belki de keşif yapacak zamanları kalmaz. Hava az sonra kararacak. Şu yaklaşan kocman kara bulutu görüyor musun? Gecenin daha çabuk gelmesini sağlayacak. Belki de yabancılar fırtına geliyici sanıp erkenden giderler.»

Nora gözlerini kurulayıp göğe baktı. Gerçekten de

kocaman, kara bir bulut yaklaşmaktaydı.

«Fırtına geliyor galiba,» diyerek yanlarına sokuldu Peggy.»

«Ooo!» dedi Nora yüksek sesle. «Bakın! Birisi tepeye çıkıyor! Otların kıpırdadığını görüyorum! Gelenlerden biri bizi arıyor galiba!»

Nora Jack'in koluna yapıştı. «Sakin ses çıkarayım deme,» dedi Jack. «Bizim burada olduğumuzu kimse bilemez. Ses çıkarma, Nora. Eğer yaklaşacak olursa mağaranın içine gizleniriz.»

Yüksek otların kıpırtıları giderek yaklaşmaktaydı. Çocuklar için korkunç bir bekleyiş oldu. Otların içinden biri çıkıp üstlerine mi atlayacaktı?

«İkiniz de mağaranın içine dalın,» dedi Jack kızlara. «Burası güvenli. Ben tepenin öbür yanından dolaşıp, gelen kimsenin arkasından dolaşacağım.»

Kızlar mağaraya girip Jack'i izlemeye koyuldular. Jack tam oradan ayrılacakken otların kıpırdaması kesildi. Tırmanan kimse artık sürünmüyordu otların içinde. Böylesi daha da korkunç olmuştu.

Derken otların arasından bir baş yükseldi. Nora çığlığı bastı.

«Mike!» dedi Nora. «Mike!»

«Şşş, deli çocuk,» diye susturdu onu Peggy. Aşağıdakiler duyacak seni!»

Bereket gramfonunun sesi Nora'nın çığlığını bastırmıştı. Üç çocuk da sevinçle Mike'a baktılar. Demek ki, otların arasından sürüne sürüne tırmanıp onları korkutan Mike'dı. Mike gülerek yanlarına geldi.

«Aman Mike,» dedi Nora. «Bizi nasıl korkutun bilemezsin. Yabancılardan birj sandık seni!»

«Onları iyice gözetledim,» dedi Mike, diğerlerinin ya-

nına oturarak. «Üç erkek iki kadın kocaman bir sofraya oturmuş yemek yiyorlar.»

«Söyledikleri gibi adayı keşfe çıkarlar mı dersin?» diye sordu Peggy.

«Belki yaklaşan fırtına onları caydırır,» dedi Mike, kararın göğe bakıp. «Yarasalar dışarı fırlamışlar bile! Bakın!»

Gerçekten de yüzlerce küçük, siyah yarasa uçuşmaktaydı. Fırtına öncesinin sıcak, ağır havası binlerce böceği dışarı çekmiş, yarasalara büyük bir şölen hazırlamıştı.

Yabancıları adadan kaçırana da yarasalar oldu. Kadınlardan biri yakınlarında uçuşan birkaç yarasa görünce çığı bastı.

«Şuraya bakın! Yarasalar! Nefret ederim bu pis hayvanlardan!» diye bağırdı kadın.

«Sana bir şey yapmazlar,» dedi bir adam. «Çocuk olma.»

«Elimde değil, korkuyorum işte,» dedi kadın. «Ben gidiyorum!»

«Elimde değil, korkuyorum işte,» dedi kadın. «Ben gidiyorum!»

«Ama ben adayı keşfetmek istiyordum,» dedi Eddie.

«Başka bir gün keşfedersin,» dedi kadın. «Şu göğe bak bir, birazdan müthiş bir fırtına kopacak.»

«Pekâlâ, pekâlâ,» dedi Eddie küskün bir sesle. «Gidelim bari. Şu işe bak, bir avuç yarasadan korkup kaçıyoruz.»

Çocuklar sevinçle birbirlerine baktılar; yabancılar gerçekten de gidiyorlardı. Üstelik kimse onların varlığını sezmemişti bile. Yaşasın!

«Aslan yarasalar!» diye fısıldadı Jack. «Hiç bu ufaklık

kanatlı farelerden korkulacağı aklına gelir miydi, Nora?»

«Harriet Teyze korkardı,» dedi Nora. Neden bilmem. Bana sorarsanız, o komik siyah kanatlarıyla çok sevimli yaratıklardır yarasalar. Ama bundan böyle onları daha dost gözlerle göreceğim. Bizi kurtardılar.»

Daisy oldukça yüksek bir sesle mooladı. Jack'in su-ratı asıldı. «Keşke yabancılar gelmeden Daisy'yi sağsay-dık!» dedi.

«Duydunuz mu?» diye sordu yabancılardan biri. «Uzak-tan gök gürültüleri geliyor!»

Dört çocuk kıkır kıkır güldüler. Nora yüksek sesle gül-memek için elleriyle ağzını tıkamak zorunda kaldı.

«Şu Daisy'ye bakın,» dedi Mike. «Şimdi de gök gü-rültüsü oldu çıktı, yabancıları korkutuyor!»

Nora ağzından yüksek sesli bir kahkaha kaçırdı; Jack hafifçe küçük kızın omzuna vurdu. «Ses çıkarma,» dedi. «Tam her şey yoluna girmişken yakayı ele verelim mi istiyorsun!»

Yabancılar sandallarına biniyorlardı. Az sonra kürek sesleri işitildi; adadan açılmışlardı. Güçlü bir rüzgâr san-dalı biraz salladı.

«Çabuk olun!» diye haykırdı bir kadın sesi. «Fırtına-ya yakalanacağız. Ay! Aman! Yine bu korkunç yarasalar-dan biri! Bu pis adaya bir daha adımımı atmayacağım!»

«Umarım atmazsın!» dedi Jack, arkalarından el sallar gibi yaparak.

Sandal uzaklaşana dek çocuklar tepeden izlediler. İçindekilerin sesi giderek zayıflamaktaydı. Son duydukları ses, gramfonun sesiydi. Az sonra o da işitilmez oldu. Yabancılar gitmişti.

«Haydi bakalım,» dedi Jack, ayağa kalkıp gerinerek. «Kıl payıyla kurtulduk, çocuklar... ama çok şükür, ne bizi

gördüler, ne de bize ait herhangi bir şeyi.»

«Kumsaldaki ayak izi ve sicim dışında,» dedi Mike.

«Evet,» dedi Jack kaygılı bir sesle. «Umarım o Eddie denen adam dört çocuğun evlerinden kaçmış olduğunu bir yerlerde okuyup da, burada görüp işittiklerini yorumlamaya kalkmaz. Ama biz yine de böyle bir şeye hazırlıklı olmalıyız. Buraya bizi aramaya geleceklermiş gibi plan yapmalıyız.»

Uzaktan gök gürlemesi duyuldu. Jack arkadaşlarına döndü. «Bu kez Daisy moolamıyor!» dedi gülerek. «Fırtına geliyor, haydi bakalım. Yapacak bir alay işimiz var. Ben gidip Daisy'yi sağacağım. Nora ve Mike, siz gidip tavukları toplayın, sonra da tavuk bahçesine götürün. Mike, bir iki sopanın üstüne çuvalı geriver de tavukların sığınacağı bir yer olsun. Peggy, sen de yağmur başlamadan ateş yakmayı dene.»

«Başüstüne, kaptan!» dedi çocuklar sevinçle. Ada yine onlara kalmıştı.

Söğüt Ev'de Fırtınalı Bir Gece

Gerçekten de sıkı bir fırtına gelmekteydi. Gök adamakıllı kararıştı. Nora'yla Mike mağaranın içindeki altı tavuğu yakalayıp çuvala soktular, sonra da tavuk bahçesine koştular. Mike birkaç sopayı toprağa saplayıp üzerine de çuval gerince, tavuklara küçük bir çardak oldu.

«Haydi bakalım, cici tavuklar!» dedi Nora. «İşte size güzel bir çardak!»

Plop! Plop! Plop! İri iri adamlar tepelerine düşünce tavuklar korkuyla bağrıışmaya başladılar. Yağmurdan hiç hoşlanmıyorlardı. Birbirlerine sokulup, çuvaldan yapılmış çatıları altında büzülüp kaldılar.

«Tavukların işi tamam,» dedi Mike. «Acaba Peggy ateş yakabiliyor mu?»

Peggy'nin şansı hiç de iyi gitmiyordu. Yağmur hızlandığı için ateş yakması çok zorlaşmıştı. Jack, Daisy'yle birlikte gelip Peggy'ye seslendi.

«Ateş yakmayı boş ver! Yağmur bu hızla yağarken nasıl olsa yakamazsın. Haydi, hepiniz Söğüt Ev'e girin, yoksa sıırıslıklam olacaksınız.»

«Kızlar gitsin,» dedi Mike, Jack'e yardım etmeye gelerek. «Sütü koyacak kapları getireyim. Eyvah! Daisy'nin

«Bir tabağa doldur da tavuk bahçesine götür,» dedi Jack. «Belki tavukların hoşuna gider.»

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda Jack, Daisy'yi sağmaya başladı. Kısa zamanda bütün tencereler, çaydanlık ve kâseler doluvermişti. Kızların teyzelerinin çiftliğindeki o eski kovayı mutlaka getirmeliyim, diye düşündü Jack. Bu koşullarda ineği sağlamak olacak şey değil doğrusu!

Sağma işlemi bittikten sonra Jack, Daisy'yi adanın öbür yanındaki çimenliğine götürdü. Mike da Söğüt Ev'e, kızların yanına gitti. Evin içi karanlıktı, ağaçlara düşen yağmurun sesi çok hüznün verici geliyordu kulağa.

Mike iki kızla birlikte Söğüt Ev'in ön odasında oturup Jack'i beklemeye başladı. Mike epey ıslanmış olduğundan üşüyordu.

«Zavallı Jack, o da sıırıslıklam ıslanmıştır,» dedi. «Şu süte bakın, kızlar. Nasıl da sıcak. Biraz içip ısınalım bari. Ateş yakamadığımız için kaynatamayız nasıl olsa.»

Jack Söğüt Ev'e geldiğinde her yanından sular akıyordu. Ama her zamanki gibi neşesi yerindeydi. Jack'in keyfini kaçırabilecek tek bir şey yok gibiydi.

Merhaba, çocuklar!» dedi. «Sudan çıkmış balık gibiyim! Peggy, dün gece adaya getirdiğim giysilerim nerede?»

«Tabii ya!» dedi Peggy. «Mike'la ikiniz hemen üstünüzü değiştirin.»

«Nasıl olur, bilmem ki,» dedi Mike. «Jack yalnızca üç eski yelek, bir iki gömlek ve bir palto getirmişti.»

«İkimiz de birer yelek ve gömlek giyeriz, ben paltoyu giyerim, sen de getirdiğim o battaniyeye sarınırsın,» dedi Jack.

Oğlanlar ıslak giysilerini çıkarıp kurularını giydiler.

«Yağmur diner dinmez, ıslak giysilerinizi kurumaları için dışarı asarım,» dedi Peggy.

«Ben bu karanlıkta bir şey göremiyorum,» dedi Mike gömleğini yanlış ilikleyerek.

«Öyleyse feneri yak,» dedi Jack. «Bu mumları başka neden getirdik ki? Nora, şu feneri bul da yakiver. İçindeki mumu değiştirmek gerekebilir. Nasıl takılacağını biliyorsun, değil mi? Şu köşede bir yerde olacak.»

Nora feneri buldu. Gerçekten de içindeki mumu değiştirmesi gerekiyordu. Bir kutu kibrit bulup mumu yaktı. Mike feneri tavanaçakmış olduğu bir çiviye astı. Fener odaya loş bir ışık vermişti, ama çocuklar bunu sevinçle karşıladılar.

«Artık burası iyice eve benziyor,» dedi Nora. «Çok seviyorum. Nasıl da sıcak bir havası var. Üstelik bir damla bile yağmur geçmiyor çatımızdan.»

«Rüzgâr da geçmiyor,» dedi Jack. «Bu da duvarları otlarla nasıl iyi doldurduğumuzu gösterir. Dışarda esen rüzgârın sesini dinleyin. İyi ki açıkta değiliz şu anda. İyi ki Söğüt Evi'miz var. Açık havadaki yatak odamız şimdi hiç de iç açıcı bir yer olmasa gerek!»

Gök gürültüsü devam ediyordu. Gökte sanki çok ağır bir mobilya taşınyormuş gibiydi.

«Hah! Şimdi koca bir gardrobu yere düşürdüler işte.» dedi Jack, çok büyük bir gürüldeme üzerine.

«Şimdi de kocaman bir piyanoyu merdivenlerden sürükleyerek indiriyorlar,» dedi Mike, yeni bir gürültü kopunca. Herkes güldü. Gerçekten de gök gürlemesi, ağır mobilya parçalarının sağa sola savrulması gibi sesler çıkarıyordu.

Birden bir şimşek çaktı, Söğüt Ev'in içini bile aydınlatıverdi. Nora bundan pek hoşlanmadı, Mike'ın yanına

sokuldu. «Korkuyorum,» dedi.

«Deli olma!» dedi Mike. «Yarasalardan korkan o yabancı kadınlar gibisin sen de! Korkacak bir şey yok. Fırtına güzel bir şeydir. Biz de burada güven içindeyiz.»

«Fırtına yalnızca biraz gürültüdür, o kadar,» dedi Jack gülerek. «Neşelen, Ncra. Korkacak bir şey yok. Dua et ki, Daisy'nin yerinde değilsin. Ne de olsa biz fırtınanın ne olduğunu biliyoruz, ama o zavallı inek bunu bilmiyor.»

Gümbür! Rrrrooomm! Kraşşş! Yavaş yavaş fırtınanın gücü azalıyordu. Çocuklar artık işi şakaya vuruyorlar, her bir gürüldemeye çeşit çeşit mobilya uyduruyorlardı. Her şimşek çakınca Jack, «Sağol!» diyordu. «Gök kibrit çakıp duruyor, rüzgâr da üfleyip bunu söndürüyor!»

Buna Nora bile güldü! korkusu iyice geçmişti artık. Artık yalnızca sağanak halinde yağmur vardı. Jack bir yerden su sızıp Söğüt Ev'in içinde birikir mi diye endişeleniyordu. Ama her şey yolunda gitti. İçeri bir damla su bile girmede.

Gök gürültüleri iyice uzaklaştı, son bir kez şimşek çaktıktan sonra fırtına dindi. «Şimdi birer bardak süt içip bir şeyler yedikten sonra hemen yatalım,» dedi Jack. «Bugün epey heyecan çektik! Mike da, ben de dün gecenin yorgunluğunu üzerimizden atabilmiş değiliz daha. Uyku-
dan ölüyorum. Eminim Mike da öyledir.»

Peggy'nin hazırladığı yiyeceklerin yanında çocuklar sütlerini de içtiler. Kızlar Söğüt Ev'in arka odasına çekilip sıcacık otların üzerinde kıvrılıp uyuyuverdiler. Oğlanlar da ön odada yattılar. Birkaç dakika içinde herkes derin bir uykuya dalmıştı.

Sabah yine Daisy'nin moolamasıyla uyandılar. Açık havadaki yatak odalarından sonra Söğüt Ev'de uyanmak

çocuklara biraz tuhaf gelmişti. Gözlerini kırıştıtararak, tepelerinde yapraklar büyüyen yemyeşil tavanlarına baktılar. Söğüt Ev'in içi oldukça loştu. Kapı kapalıydı, üstelik evin penceresi de yoktu. Jack pencere yapmanın hem çok güç, hem de rüzgâr ve yağmurdan korunmada elverişli olmayacağını söylemişti. Bu nedenle, kapısı kapalı olduğunda Söğüt Ev hem biraz havasız, hem de karanlık oluyordu... ama kimsenin bunu umursadığı yoktu. Bir bakıma böylesi daha heyecanlı bile oluyordu!

Çocuklar Söğüt Ev'den dışarı koşarak çıkıp, hemen çevreye bir göz attılar. Yalnız Nora içerde kalmıştı. Tembel tembel gerinerek sırtüstü yatmış, yeşil tavana bakıyor, altındaki otların ne yumuşak olduğunu, Söğüt Ev'in ne hoş koktuğunu düşünüyordu. Yataktan en son kalkan hep Nora olurdu.

«Nora, çabuk olmazsan kahvaltıdan önce göle birdalıp çıkacak zamanın kalmayacak,» diye seslendi Peggy. Bunun üzerine Nora da dışarı fırladı. Çok güzel bir sabahı. Bütün bulutlar gimiş, yağmur sonunda ortalık tertemiz yıkanmış. Gökyüzü bile yeni yıkanmış gibiydi.

Göl de gök kadar maviydi. Ağaçların yapraklarından hâlâ ufak ufak damlalar süzülüyor, yerdeki otlar nemliliğini koruyordu.

«Dünya yenilenmiş görünüyor,» dedi Mike. «Sanki her şey bu sabah yaratılmış gibi! Haydi... gidip göle dalalım!»

Birlikte göle koştular. Mike ve Jack yüzme biliyorlardı. Jack balık gibiydi. Peggy derin suda bir süre yüzebiliyor, Nora'ya hiç yüzemiyordu. Jack ona yüzme öğretmek istedi, ama küçük kız ayakları yerden kesilince hemen korkuyordu.

Sudan önce Peggy çıktı, kahvaltıyı hazırlamaya gi-

decekti... ama o güzelim kumsala şöyle bir bakınca, yüzü birden öfke ve tiksintiyle doldu!

«Şuraya bakın, çocuklar!» diye bağırdı. «Şuraya bak, Nora! Yabancılar kumsalımızı nasıl kirletmişler!»

Hepsi sudan çıkıp havlulara sarındılar. Bir yandan kurlanırken, her zaman güzel ve tertemiz bir yer olan küçük kumsallarına bakındılar.

Büyük bir değişiklik vardı bu güzel yerde! Portakal kabukları göz alabildiğine yayılmıştı, muz kabukları yağmur sonu kahverengi olmuş, kaygan ve iğrenç bir haldeydi. Bir şeftali konservesi, iki karton süt kutusu, paramparça olmuş bir gazete ve boş bir sigara paketi ilk göze çarpan çöplerdi.

Çocuklar öfkelerinden ne yapacaklarını bilemediler. Bu kumsal onların, o güne dek en küçük bir çöp bile bırakmamaya özen gösterip pırıl pırıl tutmuşlardı. Şimdiyse bir avuç yabancı gelmiş, bir öğün yemekten sonra bunca çöp yığını bırakmışlardı!

«Bunlar da yetişkin insanlar olacak!» dedi Jack nefretle. «Böyle mi yapmaları gerekirdi! Neden çöplerini toplayıp götürmediler sanki?»

«Böyle güzel yerlerde çöplerini bırakan insanların kendileri de çöptür!» diye bağırdı Peggy, öfkesinden gözleri sulanmıştı. «İyi insanlar böyle yapmaz. Bu insanları büyük bir çöp tenekesine sokup başlarından aşağı çöpleri boşaltacaksın! Çöp kapağını da üstlerine ben geçirmek isterim!»

Diğerleri bu sözlere güldüler. Ama tümü de öfkelenmişti.

«Ben bu çöpleri toplayıp şimdi yakarım,» dedi Mike.

«Bir dakika,» dedi Jack. «Belki işimize yarar bir şeyler buluruz.»

«Nee! Portakal ve muz kabukları arasında mı?» dedi Mike. «Yoksa bunlarla pasta yapmayı mı düşünüyorsun, Jack?»

«Hayır,» dedi Jack gülerek. «Ama şu boş sigara paketini, süt kutularını ve konserve kutusunu ağaç oyuğundaki mağaramızda saklayacak olursak, bir daha yabancılar geldiğinde bunları ortaya koyarız... eğer ateşimizin kalıntılarını falan görececek olurlarsa, kendilerinden önce başkalarının da adayı gezmeye geldiklerini sanırlar!»

«Çok güzel bir fikir, Jack!» dedi bütün çocuklar.

«Böyle kurnazlıkları düşünmede birebirsin, Jack,» dedi Peggy, bir yandan ateşi yakmaya çalışırken. Çocuklar adamakıllı acıkmışlardır. Peggy kaynaması için sütü ateşe koydu. Sütlü kakao yapacaktı.

Mike yerdeki sigara paketini, süt kutularını ve konserve kutusunu alıp kilerlerine götürdü. Gerçekten de günü geldiğinde işlerine yarayacaktı bunlar.

Nora kahvaltı için beş yumurta getirdi. Peggy bunları Jack'in oltasına takılan iki alabalıkla birlikte kızarttı. Çıkan koku gerçekten nefisti!

«Zavallı Daisy'nin sağılması gerek!» dedi Jack. Yemeğini hızla atıştırdı, sıcak kakaosunu çabucak içti.

Birden Nora bir çığlık atıp eliyle Jack'in arkasında bir şey gösterdi. Jack dönüp baktı... onlara doğru gelen ineği görünce çok şaşırılmıştı.

«Eğer sen zamanında gidip onu sağmazsan, o buraya gelir işte!» dedi Peggy gülerek. «Şu Daisy'ye bak! Yolu nasıl da bulabilmiş!»

Nora'nın Başı Derde Giriyor

Küçük adada çocukların yapması gereken epey iş çıkıyordu. Daisy'nin sağılması vardı. Tavukların bakımı gerekliydi. Günde iki üç kez oltaların ucuna yem takılmalıydı. Ateşin sönmemesine dikkat ediliyordu. Yemek hazırlanıyor, bulaşıklar yıkanıyordu. Söğüt Ev'in toplanması da gerekliydi, çünkü dört çocuk evde yarım saat bile bulunsalar ortalık şaşılacak denli dağılıyordu.

«Daisy'yi sabahları ben sağırım, akşamları da Mike,» dedi Jack, o sabah kahvaltılarını yerlerken, «Nora, sen tavuklara bakacaksın. İşin yalnızca onlara yem ve su verip yumurtaları toplamak değil, ayrıca ikide bir çitleri de kontrol edeceksin. Aralara sıkıştırdığımız otları gagalarıyla delip dışarı çıkabilirler. Tavuklarımızı yitirmek istemeyiz!»

«Peggy'nin işi ne olacak?» diye sordu Nora.

«Peggy de geri kalan işleri yapar,» dedi Jack. «Ateşi besler, yemek pişirip ortalığı toplar. Oltalara ben bakarım. Sonra arada sırada tepeye çıkıp, gelen giden var mı diye gözlememiz gerek. Son olayda şansımız yolunda gitti de gelen sandalı gördük. Eğer zamanında fark etmeseydik yakalanırdık.»

«Gidip sandalımızı gizlediğim yerden çıkarayım, değil mi?» dedi Mike, kakaosunu bitirdikten sonra.

«Hayır,» dedi Jack. «Kullanmadığımız zaman gizlediğimiz yerde bırakmamız daha iyi olur. Haydi, şimdi ben Daisy'yi sağmaya gidiyorum.»

Jack ayrıldıktan biraz sonra bol kaymaklı sütün tencereye boşalması sesini duydular. Hâlâ kovaları yoktu, ama Jack ve Mike bir gece gidip o kovayı mutlaka alacaklardı. Tencerelerle, çaydanlıkla inek sağlamak çok komik oluyordu çu gerçekten.

Peggy bulaşıkları yıkamaya koyuldu. Nora ona yardım etmek istediye de, Peggy ona gidip tavuklara bakmasını söyledi. Nora tavuk bahçesine girer girmez tavuklar çığlık çığlığa küçük kızın çevresine doluştular.

Nora yemleri serpiştirmeye başladı. Tavuklar pençeleriyle yerleri eşeleyip yemin bir tanesini bile kaçırmadan iştahla yediler. Nora onlara biraz da su verdi. Sonra da çiti şöyle bir gözden geçirdi.

Her şey yolunda görünüyordu. Küçük kız bir an önce ahududu toplamaya gitmek istediğinden, tavuk bahçesinde fazla oyalanıp çiti gerektiğince kontrol etmemişti. Eğer dikkatle bakmış olsaydı, tavukların çitte irice bir delik açmış olduklarını fark edecekti. Ama fark etmedi, Peggy'nin ördüğü sepeti koluna takıp bahçeden çıktı.

«Ahududu toplamaya mı gidiyorsun, Nora?» diye sordu Peggy.

«Evet!» diye seslendi Nora.

«O zaman getirebildiğin kadar çok getirmeye bak, akşam kaymakla karıştırıp pasta yaparız,» diye bağırdı Peggy. «Sakin hepsini yemeye kalkma!»

«Gel de bana yardım et o zaman!» diye bağırdı Norc.

Herkese yetecek kadar ahududu toplamak hiç de zevkli değildi doğrusu.

«Gidip kaynaktan su almam gerek,» diye bağırdı Peggy; «Sonra biraz yama yapmam gerekiyor.»

Böylece Nora tek başına gitti. Bir gün önce görmediği bir dizi ahududu sapı gördü. Buradakiler iyice olgunlaşmıştı. Küçük kız düzinelerle ahududu yedikten sonra sepetini doldurmaya başladı. Kulağına Jack'in sesi geldi; Daisy'yi her zamanki çimenlik alanına götürüyordu. Bir yanda da söğüt fidanları kesen Mike'in ıslık sesi duyulmaktaydı. Herkes bir işle meşgul, herkes mutluydu.

Nora güneşin altında iyice ısınmış bir kayaya sırtını dayayıp oturdu. O da çok mutlu hissediyordu kendini. Gönlün masmavi görünüşü gerçekten büyüleyiciydi. Nora, Mike'in seslenişini duyana dek uzun bir süre böylece oturdu.

«Nora! Nora! Nerelerdesin? Gideli saatler oldu!»

«Geliyorum!» diye seslendi Nora. Sonra da kolunda sepeti, kumsala, diğerlerinin yanına gitti. Peggy ateşi yakmış, Jack'in getirdiği bir tavşanı pişirmekteydi.

«Ahududular nerede?» diye sordu Jack. «Ooo, sepeti doldurdun demek! İyi Nora, haydi git de tencerenin içindeki sütün kaymağını aliver. Şu sürahinin içine koyup getirirsin. Hepimize yeter sanırım.»

Az sonra yemeğe oturmuşlardı. Peggy çok güzel yemek yapıyordu. Ama en çok hoşlarına giden şey, üzerinde sapsarı kaymakla ahududular oluyordu. Çocuklar bayıla bayıla yediler.

«Tavuklar bugün çok sessiz,» dedi Jack, tabağındaki kaymakları sıyrırken. «Yemeğe oturduğumuzdan bu yana bir kez olsun gıdıklamadılar!»

«Herhalde keyifleri yerindedir,» dedi Peggy.

«Ben gidip bir bakayım,» dedi Mike, tabağını yere bırakarak. Tavuk bahçesine girdi, bir köşede gerili çardağın içine baktı, sağa sola baktı... ama bir tane bile tavuk yoktu bahçede!

«Keyifleri yerinde mi?» diye seslendi Jack.

Mike şaşkın şaşkın yanlarına geldi. «Hayır!» dedi. «Burada tavuk falan yok! Gitmişler!»

«Gitmişler mi!» dedi Jack yerinden fırlayarak. «Gitmiş olamazlar! Orada olmaları gerek!»

«Ama yoklar işte,» dedi Mike. «Hepten kaybolmuşlar!»

Bütün çocuklar tavuk bahçesine koşup şaşkınlık ve korku içinde boş bahçeye bakakaldılar.

«Biri gelip almış olabilir mi acaba?» diye sordu Peggy.

«Hayır,» dedi Jack, asık bir yüzle. «Şuraya bakın! Tavukların nasıl kaybolduğu belli oluyor!»

Eliyle bahçenin çitinde bir delik gösterdi. «Şu deliği görüyor musunuz? Tümünü de buradan kaçmış işte... şimdi kimbilir nerededirler!»

«Ama ben hiç ses duymadım,» dedi Peggy. «Burada bir tek ben vardım. Demek ki, ben kaynaktan su almaya gittiğimde kaçmışlar!»

«Öyleyse Nora bu sabah onlara yem verirken bu delik vardı,» dedi Jack. «Nora, işini bu denli baştan savma yapmak da ne oluyor? Sana bu sabah demedim mi, her yem verdiğinde delik olup olmadığını kontrol edeceksin diye? Daha ilk günden tavukların kaçmasına neden oldun! Utanmalısın!»

«Değerli tavuklarımız!» diye yakındı Peggy.

«İşini ciddiye almadın, Nora,» dedi Mike. «Çok kötü bir şey.»

Nora ağlamaya başladı, ama diğerleri onun gözyaşlarına aldıracak durumda değildiler. Tavuklarını yitirmek çok ağır bir kayıptı. Belki bir iki tanesini görebiliriz diye hemen buldukları yerde bakınmaya başladılar.

Nora avaz avaz ağlamaya başlamıştı. Jack büsbütün cileden çıktı. «Kes artık bebek gibi zırlamay!» dedi. «Tavukları aramamıza yardım et bari!»

«Benimle böyle konuşamazsın!» dedi Nora ağlayarak.

«Seninle istediğim gibi konuşurum,» dedi Jack. «Burada kaptan benim, sen de ne diyorsam onu yapacaksın. Birimiz dikkatsizlik edecek olursak tümümüz bunun acısını çekiyor! Kes artık ağlamayı da git tavukları ara.»

Nora da aramaya katıldı, ama ağlamaya devam ediyordu. Herkesin ona kızması, onunla konuşmaması çok korkunçtu. Gözyaşlarından bir şey görececek durumda değildi.

«Buralarda olmadıkları kesin,» dedi Jack bir süre sonra. «Dağılıp arayalım, adanın her yanında olabilirler. Peggy, sen şu yana git, ben de Daisy'nin bulunduğu tarafa giderim.»

Çocuklar dağılıp, tavukları çağıra çağıra çeşitli yönere doğru ilerlediler. Nora, Jack'in söylediği yöne gitmişti. Tavuklara seslenip durdu, ama karşılık gelmiyordu. Nerede olabilirlerdi bu hayvanlar?

Bütün öğleden sonra tavukları aramakla geçti. Bir tanesinin bile ortaya çıkmayışı doğrusu şaşılacak şeydi. Jack buna akıl erdiremedi! Tepede yoklardı; bir gün önce sakladıkları mağaraya bile baktılar. Ahududu saplarının arasında, Daisy'nin çayırında, çalılarının altında, hiçbir yerde yoklardı işte... sanki yer yarılıp içine girmişlerdi!

Akşama doğru Nora'nın mutsuzluğu arttı. Tavuklar bulunmazsa bir daha diğerlerinin yüzüne bakamayacağına

karar verdi. Yüksek otların arasında kendine bir yer bulup, diğerlerinin akşam yemeği için dönüşlerini seyretti. Yemek saatine dek hiçbir şey yemedikleri için tümü de çok acıkmıştı. Nora da hem acıkmış, hem susamıştı... ama ne olursa olsun, gidip onların arasına sokulmayacaktı! Hayır... tek başına oturduğu yerde kalmak, Mike'ın, Jack'in ve Peggy'nin yanına gitmekten daha iyiydi. Nasıl olsa tümü de ona kızgın ve küskündü.

«Tavuklar yok!» dedi Mike karşıdan gelen Jack'e.

«Çok garip,» dedi Jack. «Adadan uçup gidecek değiller ya!»

«Korkunç bir şey,» dedi Peggy. «Yumurtalar nasıl da güzeldi.»

Nora otların arasında tek başına oturuyordu. Bir daha hiç... ama hiç mutlu olamayacağını düşünüyordu.

Peggy kakao yaparken diğerleri ateşin başına çöktüler. Peggy'nin yapmış olduğu sütlacı yemeye başladılar. Birden Nora geldi akıllarına.

Yiyeceklerini konuşmadan bitirdiler... sonra.. sonra... Ne güzel bir görünümdü karşılarındaki, ne tatlı seslerdi onlar! Gıdaklaya gıdaklaya, altı tavuk da kumsaldan onlara doğru geliyorlardı! Çocuklar inanamadan baktılar bu görünüme.

«Nerelerdeydiniz kerataalar?» dedi Jack sevinçle. «Sizi her yerde aradık!»

«Gıdı gıdı gıdak!» dedi tavuklar.

«Yemek saatiniz olduğu için geri döndünüz, değil mi?» dedi Jack. Sonra arkadaşlarına döndü. «Ne diyorum biliyor musunuz... bu tavukları özgür bırakalım, adada istedikleri gibi dolaşsınlar... ama olmaz tabii... yumurtalarını olmadık yerlerde bırakırlar, çatlasak bulamayız sonra!»

«Yemlerini ben veririm,» dedi Peggy. Tavuklara biraz mısır attı; hayvanlar büyük bir iştahla atılıp yemeye koyuldular. Sonra Jack'le Mike onları alıp çiti onarılan bahçelerine götürdüler.

«Nora'ya haber versek iyi olur,» dedi Jack. Birlikte tepenin yamacına gidip Nora'ya seslendiler. «Nora! Nora! Neredesin?»

Nora duyduysa da karşılık vermedi! Otların içine iyice büzülüp gizlenmeye çalıştı. Bulsunlar istemiyordu. Ama o anda Jack tepesinde bitip, neşeli bir sesle, «Demek buradaydın!» dedi. «Tavukların tümü döndü, Nora. Yemek zamanı geldiğini biliyorlardı. Haydi gel, sen de yemeğini ye. Sana yemek ayırdık.»

Nora, Jack'le birlikte kumsala indi. Peggy yanına gelip kardeşini öptü. «Artık merak etme. Her şey yolunda. Bütün tavukları bahçelerine koyduk.»

«Nora'nın yerine tavuklara ben bakayım mı her gün?» diye sordu Mike. Jack «hayır» anlamında başını salladı.

«Bu Nora'nın işi... göreceksiniz, bundan böyle görevini kusursuz yapacak, değil mi, Nora?»

«Evet, Jack,» dedi Nora. Bir yandan sütlacını yiyordu, mutsuzluğu geçmişti hemen. «Söz veriyorum. Dikkatsiz davrandığım için özür dilerim.»

«Zararı yok,» dedi diğer üç çocuk... gerçekten de zararı olmamıştı. Zaten tümü de iyi çocuklardı, birbirlerini seviyorlardı.

«Merak ettiğim şey,» dedi Peggy, bulaşık yıkarken kendisine yardım eden Nora'ya, «Bu tavukların onca zaman nerede gizlendikleri.»

Çocuklar bunun yanıtını kısa zamanda öğrendiler. Mike bir ara Söğüt Ev'den bir şey getirecek oldu... otların

arasında üç tane yumurta duruyordu. Yumurtaları alıp diğerlerinin yanına geldi.

«Şu kurnaz tavukları görüyor musunuz, gidip Söğüt Ev'de gizlenmişler!» dedi, yumurtaları diğerlerine göstererek.

«Bak sen!» dedi Jack şaşırarak. «Biz de boşu boşuna bütün adayı taradık durduk... oysa kurnaz tavuklar bu denli yakındaymışlar!»

Tepedeki Mağaralar

Günler geçip gittikçe çocuklar adadaki rahat, mutlu yaşamı daha çok benimsiyorlardı. Bir gece Jack ve Mike sandalla Harriet Teyzenin çiftliğine giderek eski kovayı aldılar. Yiğınla sebze ve olgun erik de toplamışlardı. Kova dolusu eriği görünce kızlar çok sevindi.

Artık Daisy'nin sağılması da kolaydı, çünkü kovaları vardı. Kova toz içinde ve paslıydı kuşkusuz; Peggy bunu bir güzel yıkayıp temizledi. Daisy sağıldıktan sonra süt dolu kovayı fişkırان kaynağın ortasında bırakıyorlar, l gibi suda süt ne ekşiyor, ne de bozuluyordu. En sıcak havalarda bile sütleri soğuk kalıyordu.

Jack dedesinin çiftliğinden getirmiş olduğu tohum paketlerini çıkardı. «Bakın neler var burada,» dedi. «Marul tohumu, turp tohumu, hardal ve tere, bir de fasulye tohumu var. Fasulye ekimi için geç kaldık, ama adanın bereketli topraklarında sanırım yıl sonuna doğru ürün almaya başlarız.»

«Hardal, tere ve turp çabucak yetişir,» dedi Peggy. «Ne güzel! Bu sıcak havada marulların da olması uzun sürmez, yeter ki iyi sulayalım.»

«Bunları nereye ekeceğiz?» diye sordu Mike.

«Adanın değişik köşelerinde küçük küçük alanlara ekmek iyi olur,» dedi Jack. «Büyük bir tarla yapıp sebze bahçesi durumuna getirirsek, bizi aramaya gelenler hemen bunu fark edip adada yaşayanlar olduğunu anlar. Ama eğer küçük küçük alanlara ekecek olursak, birinin geldiğini görür görmez üzerlerini otlarla örtebiliriz.»

«Jack her şeyin çaresini bulur, »dedi Nora. «Kazmana ve ekmene yardım ederim, Jack.»

«Hep birlikte yapacağız zaten,» dedi Jack. Birlikte adayı dolaşıp uygun alanlar aramaya başladılar; sonra da toprağı kazıp değerli tohumlarını ektiler. Her gün bunları sulamak ve tohumlar büyürken yabancı otlar tarafından boğulmalarını önlemek Peggy'nin görevi oldu.

«Gittikçe zenginleşiyoruz!» dedi Nora sevinçle. «Her gün süt, kaymak ve yumurta, istediğimiz zaman ahududu yiyebiliyoruz. Yakında marulumuz, hardalımız, teremiz, turplarımız da olacak!»

Jack fasulye tohumlarını çalılardan oluşan uzun bir sıranın açık olan yanına ekti. Yakında çalılıarın üstüne doğru büyüyerek, kolay kolay yabancılar tarafından fark edilemeyeceğini açıkladı. Fasulye filizleri güçlenip, uzayıp, yakında bulunan köklere sarılana dek çocuklar onları dik-katle gözlediler. Bir süre sonra Peggy yalnızca, gerektiğinde bahçeyi sulamak için gelmeye başladı.

Bazen hangi günde olduklarını anımsamaları zor olurdu. Jack elden geldiğince günleri tutmaya çalışıyordu. Rüzgâr uygun yönden esiyorsa kilise çanlarını duyup, günlerden pazar olduğunu anlıyorlardı.

«Pazar günlerini dinlenme ve huzur günü yapalım,» dedi Mike. «Kiliseye gidemiyoruz, ama kilise gününü elimizden geldiğince iyi bir gün olarak geçirelim; ne demek istediğimi anlıyorsunuz herhalde.»

Böylece pazar günlerini sessizlik içinde, dinlenerek geçirmeye başladılar. Küçük ada çok daha huzurlu bir havaya bürünüyordu o günlerde. Çocuklar diğer günlerin ne olduğunun farkında bile değildiler... Salı mı, çarşamba mı perşembe mi, bilmiyorlardı. Ama pazar günü olduğunda Jack onlara anımsatıyordu; çocukların da bildiği tek gün bu oluyordu. Nora pazar günlerinin her günden farklı, düşsel bir özelliği olduğunu söylüyordu.

Bir gün Jack tepedeki mağaraları keşfetmeleri gerektiğini söyledi.

«Eğer bizi aramak için buraya gelen olursa,» dedi, «ki bu pekâlâ olabilir, nereye gizleneceğimizi, neler yapacağımızı şimdiden planlamak zorundayız. Bizi aramak için gelen kimse, son gelenler gibi bir köşede oturup piknik yapmayacaktır... adayı karış karış dolaşmadan gitmez.»

«O zaman bugün gidip mağaraları keşfedelim,» dedi Mike. «Ben gidip feneri getireyim.»

Böylece bir elinde fener, cebinde bir kutu kibritle Jack başı çekti ve arkadaşlarını mağaralara götürdü. Tepenin yamacında üç tane giriş vardı. Biri daha önce çocukların tavukları gizlediği mağaranındı, diğeri daha büyükçe bir giriş, üçüncüsüyse oldukça küçük, çocukların bile sürünerek girebildikleri bir delikti.

«En büyük girişi olana girelim,» dedi Jack. Feneri yaktıktan sonra birlikte karanlık mağaraya girdiler. Sıcacık haziran güneşi birden kayboluvermişti, Nora ürperdi. Mağaraları biraz ürkünç bulurdu. Bir şey söylemedi, ama Mike'in yanına iyice sokulmuştu.

Jack feneri dolaştırarak bütün köşeleri aydınlattı. Oldukça büyük bir mağaraydı... ama çocukların gizlenebilmeleri için pek elverişli değildi, çünkü her köşesi kolayca görülebiliyordu. Sağda solda kocaman örümcek ağıları

sarkıyordu, mağaranın içi yarasaların garip kokularıyla dolmuştu.

Mike duvarları adım adım yoklayarak ilerliyordu. Mağaranın arka taraflarında tuhaf bir şey dikkatini çekti. Duvarıda yukardan aşağı iki metre uzunluğunda bir çatlak vardı. Eni yarım metre kadar olan bu çatlağın gerisinde yine bir kaya var gibiydi... Ama Mike yakından bakınca burada daracık, kıvrım kıvrım uzanan bir geçit olduğunu gördü.

«Buraya bakın!» diye bağırdı heyecanla. «Tepenin kayalık yamacına dalan bir geçit var. Jack, fenerini getir. Acaba nereye kadar uzanıyor, merak ettim.»

Jack fenerini kaldırıncaya duvardaki çatlağı diğerleri de gördüler. Jack çatlaktan girip geçitte biraz yürüdü.

«Gelin,» diye seslendi. «Burası bayağı iyi! Hava daha temiz, geçit bir yerlere gidiyor olmalı.»

Çocuklar tikiş tikiş Jack'in arkasından geçite girdiler. Ne heyecanlı bir serüven oluyordu!

Geçit arasına kıvrımlar yapıyordu; çocuklar sık sık tepeden dökülen taşların, kayaların üzerinden atlamak zorunda kaldılar. Bazen tepelerinde sarkan ağaç kökleri görüyorlardı. Geçit bazı yerlerde çok daralıyordu, ama geçilemeyecek denli dar değildi. Bir süre sonra geçidin sonuna vardılar. Tepenin tam ortasında, daha da büyük bir mağaraydı burası! Jack fenerini kaldırıp şöyle bir bakındı. Hava tertemizdi. Nasıl oluyordu bu?

«Bakın!» dedi Nora, eliyle yukarda bir yeri göstererek. «Gün ışığı görünüyor!»

Gerçekten de, oldukça yüksek bir yerde mağaranın içine gün ışığının parıltısı doluyordu. Jack bu işe çok şaşırı. «Bu deliği tavşanlar açmış olmalı,» dedi. «Farkında

olmadan bu mağaraya girmişlerdir. Her neyse... temiz hava geliyor ya!»

Bu büyük mağaradan çıkan bir başka geçit de sağ yanda başka bir mağaraya açılıyordu. Yalnız bu geçit çok basıktı, çocuklar sürünerek geçmek zorunda kaldılar. Geçit tepe yamacında son buluyordu. Buradaki mağaraysa, girişi küçük olduğu için ancak sürünerek girilebilen mağaradan başkası değildi.

«Bu çok iyi oldu,» dedi Jack. «Demek ki, ilk girdiğimiz o büyük mağara, bir geçitle daha da büyük bir mağaraya açılıyor... buradan çıkan bir başka geçitse tepe yamacındaki, yetişkin bir insanın giremeyeceği denli küçük girişi olan mağarada son buluyor!»

«Ya tavukları gizlediğimiz mağara?» diye sordu Nora.

«O da bunlardan ayrı küçük bir mağara işte,» dedi Jack. «Gidip ona da bir bakalım.»

Bunun üzerine sürünerek küçük giriшли mağaradan çıkıp, tavuk mağarasına gittiler. Burası sıradan, küçük bir mağaraydı... basık, yuvarlak ve alabildiğine yarasa kokuyordu.

Çocuklar açık havaya çıkıp tepenin yamacında oturdular. Soğuk ve karanlık mağaraları gezdikten sonra güneşte oturmak çok güzeldi.

«Şimdi dikkatle dinleyin,» dedi Jack. «Bu mağaralar yaz aylarında adaya gelen oldu mu gizlenmemiz için çok yararlı olacak. Her şeyden önce o büyük mağaraya Daisy'yi gizleyebiliriz.»

«Ama Jack, Daisy o daracık, dolambaçlı geçitten geçemez ki!» dedi Peggy.

«Hiç merak etme, geçer,» dedi Jack. «Benimle olursa geçer... dahası, Daisy buraya giriş çıkış için önceden alıştırtma yapacak. Böylece birkaç saat gizlenmesi gerek-

tiğinde ses çıkarmadan geçitten geçer. Yoksa bir moolama krizi tutarsa, istediğimiz kadar mağaraya gizleyelim, bir işe yaramaz!»

Herkes buna güldü. «Çok haklısın,» dedi Mike. «Daisy'nin idman yapması gerek! Sanırım tavuklar da aynı mağaraya gizlenebilir.»

«Tabii,» dedi Jack. «Biz de gizlenebiliriz.»

«Mağaraya sokamayacağımız şeyler yalnızca sandalımız ve evimiz,» dedi Mike.

«Su kenarındaki o çalıkların altında kimse sandalımızı bulamaz,» dedi Jack. «Söğüt Ev'i de kimsenin bulabileceğini sanmıyorum; ağaçların en sık olduğu yerde. Biz bile zor geçebiliyoruz. Yetişkin bir insan bunu yapamaz. Çevresindeki çalılar ve dallar biraz daha büyüyecek olursa, ağaçlara tırmanıp evimizin üstüne atlamak zorunda kalacağız.»

«Neredeyse birisi gelsin isteyeceğim,» deddi Peggy, «Gizlenmek ne heyecanlı olacak!»

«Biraz fazla heyecanlı olacak!» dedi Jack. «Unutmayın, gelen birini görecektir olursak yapacak dünya kadar iş var!»

«Şimdiden ne yapacağımızı tasarlasak iyi olmaz mı?» diye sordu Mike. «Zamanı geldiğinde herkes ne yapacağını bilir.»

«Evet,» dedi Jack. «Önce Daisy'yi gidip getirelim. Mike sen git, tavukları toplayıp bir çuvala sok, sonra mağaraya götür. Peggy, sen ateşi söndür, sönmüş dalları sağa sola dağıt. Ayrıca boş sigara paketini, konserve kutusunu ve karton süt kutularını da ortalıkta bir yere çıkar, görenler daha önceden burada piknik yapıldığını anlasınlar, ateş izlerini görünce şaşırmasınlar.»

«Peki, ben ne yapacağım?» diye sordu Nora.

«Sen de süt kovaşını almak için kaynağa gideceksin,» dedi Jack. «Sonra bunu mağaraya götürürsün. Ama daha önce hemen tarlalarımıza gidip tohumların üstünü otlarla örtersin. Peggy, sakın ağaç altındaki kilerimizi otlarla örtmeyi unutmayasın.»

«Başüstüne, kaptan!» dedi Peggy. «Pekâlâ, şimdi hepimiz görevimizi biliyoruz... ama en zor iş sana düşüyor, Jack! Doğrusu Daisy'yi o daracık geçitten geçirmeyi ben istemezdim! Ya sıkışıp kalırsa ne yapacaksın?»

«Sıkışıp kalmayacak,» dedi Jack. «O kadar da şişman değil canım! Ha, aklıma gelmişken... mağaraya birkaç bardak ve biraz ot götürmeyi unutmayalım, belki içerde epey kalmamız gerekir. Hiç olmazsa o zaman süt içebilir, yumuşak otların üzerinde uzanabiliriz.»

«Girişte bir iki tane mum bıraksak iyi olur,» dedi Peggy. «İçerisi karanlıkken oturmak hiç de hoş olmaz.»

«Bakın ne yapacağımızı söyleyeyim size,» dedi Jack. «Büyük iç mağaraya geçmek için girişi büyük olan mağaradan girip çıkmayalım. Sürünerek girdiğimiz mağarayı kullanalım, nasıl olsa o da aynı yere çıkıyor. Eğer öbürünü kullanacak olursak mutlaka bir sürü iz bırakır, yerimizi belli ederiz. Daisy'yi oradan sokmam gerekecek, çünkü başka çare yok.»

«Bu mağaralar kışın ne sıcak olur,» dedi Peggy. «Dış mağarada yatar kalkarız, erzağımızı, gereçlerimizi falan da iç mağarada saklarız. Kötü havada bizi pekâlâ korur.»

«Ne şanslıyız!» dedi Nora. «Ağaçlar içinde yazlık bir evimiz... kışın da sıcacık, şirin bir mağara evimiz var!»

«Daha kışa çok var,» dedi Jack. «Yahu ben acıktım! Sahanda yumurtaya ne dersin, Peggy? Mike'ı da ahududu toplamaya gönderelim.»

«Haydi o zaman,» dedi Peggy, tepeden aşağı koşarak.

Yaz Geçiyor

Adaya gelip de çocukların keyfini bozan olmadı. Güle oynaya, çalışa dinlene, çok güzel zaman geçirdiler... a-kıllarına eseni yapıyorlardı, ama küçük çiftliklerini bakımlı tutabilmek için belirli görevleri de ihmal etmiyorlardı.

Bazı geceler Jack ve Mike ya Jack'in dedesinin çiftliğine ya da Harriet Teyzenin çiftliğine giderek bazı gereksinimleri karşılamaktaydılar. Mike bir gece teyzesinin evine gidip kendisinin ve kızların birkaç kat giysilerini aldı. Giysi sorunu onları epey rahatsız etmişti; değiştirme olanağı bulunmadığından, temiz tutmak ya da eskitmek çok güç oluyordu.

Jack dedesinin çiftliğinden bir sürü meyva, patates ve şalgam getiriyordu. Çiftlik hâlâ satılmamıştı. Her zaman yeterli miktarda yiyecekleri oluyordu... yumurta, tavşan, balık vardı, Daisy ise çocuklara her gün bitiremeyecekleri kadar süt veriyordu.

Tohumlar kısa zamanda büyüdüler. Bir gün Peggy hardal bitkisini kesip, tere ve marulla karıştırarak enfes bir salata yaptı, yanında haşlanmış yumurtayla sofraya getirdi. Turpların tadı nefisti, öyle acıydı ki Jack'in bile gözleri yaşardı. Bitkiler bu adada inanılmaz bir hızla büyümekteydi.

Fasulyeler artık çalılarının yüksekliğini aşmıştı. Jack daha iyi filizlenmeleri için uçlarından kırpıtı.

«Umarım fasulye toplamak için merdiven aramak zorunda kalmayız,» dedi Jack. «Şuraya bakın, bayağı bol olacak... şu kıpkızıl çiçeklerine bakın!»

«Çok güzel kokuyorlar!» dedi Nora.

«Fasulyelerin tadı daha da güzel olacak!» dedi Jack.

O yaz hava hep güzeldi. Çocuklar açık havada, «yeşil yatak odası» dedikleri yerde yattılar. Yataklarını oluşturan otları haftada bir değiştirmeleri gerekiyordu, çünkü ağırlıklarıyla otlar ezilince eski rahatlığı kalmıyordu. Ama bu tür işleri hiç sıkılmadan yapmaktaydılar

«Nasıl da karardık,» dedi Mike. Çocuklar kumsalda ateşin başında oturmuş, turp ve patates yiyorlardı.

«Çilek gibi karardık,» dedi Nora.

«Ne çileği?» dedi Mike. «Hiç kara çilek görmedim, benim bildiğim hep kırmızı olurlar!»

«Öyleyse kozalak gibi karardık!» dedi Nora. Gerçekten de güneşten iyice esmerleşmişler, dahası alabildiğine gürbüzleşmişlerdi. Yiyecekleri alışılmadık şeylerdi belki, ama her gün bol bol kaymaklı süt içiyorlardı.

Adada yaşam genel olarak sakin geçmekteyse de, kendine özgü heyecanları da vardı. Her hafta Jack büyük bir ciddiyet içinde zavallı Daisy'yi alıp sıkış sıkış mağara geçidinden geçiriyordu. İlk denemede Daisy ortalığı birbirine katmıştı. Çılgınca bağırmış, avaz avaz moolamış, hatta fena halde çifte atmıştı... ama Jack gerektiğinde yumuşayıp gerektiğinde sertleşerek ineğini iç mağaraya kadar götürdü. Buraya varınca dedesinin çiftliğinden getirdiği bir şalgamı ödül olarak Daisy'ye verdi. Daisy bundan pek hoşlanmamıştı; afiyetle yedikten sonra dönüş yolunda hiç tatsızlık yapmadı.

İkinci götürülüşünde Daisy yine epey debelendi, ama bu kez ne çifte attı, ne de eskisi gibi yüksek sesle bağırdı. Üçüncü kez götürülüşünde ise neredeyse istekli gibiydi. Çünkü buraya her getirilişinde nefis bir şalgamın kendisini beklediğini öğrenmişti. Dördüncü kez mağaraya kendi başına gitti, dar geçitten hiç istifini bozmadan geçti.

«Geçit son derece dar,» dedi Mike son gidişinde. «Daisy biraz semirecek olursa buradan geçemez, Jack.»

«Şimdiden bunu düşünüp dert etmeyelim,» dedi Jack gülerek. «Önemli olan, Daisy'nin artık mağaraya severek girmesi. Eğer telaşla onu içeri saklamamız gerekirse hiç güürültü çıkarmayacak.»

Temmuz bitmiş, ağustos başlamıştı. Hava sıcaktı, ama sık sık yağmur ve fırtına oluyordu. Böyle gecelerde çocuklar Söğüt Ev'de yattılar. Jack mağarada yatmayı önerdiyse de, diğerleri çok sıcak ve havasız olacağını öne sürerek istemediler. Söğüt Ev giderek sıklaşan örgü duvarlarıyla hep sevimliydi.

Yabani ahududular iyice olgunlaşmışlardı. Adanın gölge alan yerlerinde yabani çilekler belirmeye başladı... Ama çocukların daha önce gördükleri gibi ufak değil, kocaman, tatlı ve sulu çileklerdi. Adanın her bir yanını saran çalılarda da iri iri böğürtlenler çıkmıştı. Çocukların ağızları sürekli leke içindeydi, çünkü nereye gitseler, ellerini attıkları yerde böğürtlen buluyorlar ve doyasıyla yiyorlardı.

Fındıklar da oluyordu, ama daha tam olgunlaşmamışlardı. Jack bazen ceviz ağaçlarına da bakıp imreniyordu; bunlar için de daha zaman gerekliydi. Bir gün fasulyelere bakmaya gitti. Toplanacak kıvama gelmişlerdi.

«Bu akşam yemekte fasulye var!» diye bağırdı Jack

arkadaşlarına. Gidip Peggy'nin örmüş olduğu sepetlerden birini aldı. Kısa zamanda sepeti tepeleme doldurmuştu.

Bir gün Jack dedesinin çiftliğindeki mantarları anımsadı. Ağustos sonunda bir sabah Mike'la birlikte mantar toplamak için yola çıktılar.

Çok güzel bir sabahtı. Mike, keşke kızları da götürebilseydik, diye düşündü. Ama bu tehlikeli olurdu. Biri onları görebilirdi. İki oğlan yola çıktıklarında gün doğmuştu, bütün gök yıldız kaplı gibiydi. Ağaçlarda kuşlar çılgınlar gibi şakıyorlardı. Otlar çiğle kaplı olduğu için çocukların çıplak ayakları dizlerine kadar sıırıslam olmuştu. Güneş altında sanki bütün dünya mavi, altın sarısı ve yeşil renklere dönüşüyordu.

«İşte mantarlar!» dedi Jack, iki üç ağacın yükseldiği bir yeri göstererek, «Bak... taptaze, daha dün gece çıkmışlar. Gel, Mike! Çuvalı dolduralım!»

Tarla mantar doluydu. Jack yalnızca küçükleri topluyordu. Büyükler hem tatsız, hem de kurtlu olurdu. Yarım saat içinde çuvaları tıka basa dolmuştu; çocuklar güle oynaya sandallarını bağladıkları yere döndüler.

«Şimdi ne nefis bir kahvaltı yaparız!» dedi Jack. Gerçekten de öyle oldu. Sahanda mantarlı yumurta! Kaymaklı çilek! Oğlanlar mantar getirmek için gittiklerinde kızlar dünyanın çileğini toplamışlardı.

Bu arada Nora yüzmeyi iyice öğrenmişti. Jack, Nora ve Peggy'nin kendisi ve Mike kadar usta olduklarını görene dek, iki kız her gün gölde yüzmeye çalışmışlardı. Artık gölde balık gibiydiler. Suda yüzüp oynamak ne hoştu! Jack balık gibi dipten gidiyor, arkadaşlarından birinin bacaklarını tutup onu şaşırtıyordu. Çocukların eğlencelerine diyecek yoktu!

Derken hava bozulmaya başladı... birkaç gün de

sürdü. Güneş olmadan, sürekli yağmur altında adanın görünümünü epey değişmişti. Her yer ıslaktı, gölün suyu bile buz gibi olmuştu.

Nora bu durumdan hiç hoşnut olmadı. Yağmur altında tavuklara yem vermek çok sevimsiz geliyordu küçük kıza. Bu işi yapması için Peggy'ye başvurdu. Bu konuşmayı Jack duyunca epey kızdı.

«Yalnız iyi havada iş yapmak yok,» dedi Nora'ya. «Hava açık, pırl pırl güneş varken çalışmak kolay... Hava bozduğunda da aynı istekle görevini yapman gerekir!»

«Başüstüne, kaptan!» dedi Nora; artık eskisi gibi be-beklik etmiyordu. Bundan sonra da ne kadar yağmur yağarsa yağsın neşe içinde görevini yaptı.

Söğüt Ev'de kapanmak zorunda kaldıklarında çocuklar epey sıkılıyorlardı. O zamana değin ne kadar kitap, gazete varsa çoktan okumuşlardı. Arasına oyun oynamak eğlenceli oluyordu kuşkusuz, ama bütün gün de oyun oynanmazdı. Yalnız Peggy bu durumdan şikâyetçi değildi. Onaracak dünya kadar yırtık söküük vardı.

Peggy, Nora ve oğlanlara sepet örmeyi öğretti. Sepetler pek dayanıklı olmadığından ne kadar çok olursa o denli iyiydi; çocuklar sürekli ahududu, çilek, böğürtlen topluyorlardı. Çeşitli biçimlerde sepet örmek çok hoşlarına gitmişti. Kısa zamanda birçok sepet ördüler.

Sonra yine hava açınca çocuklar kendilerini bir kez daha güneşin tatlı sığına atıverdiler. Tavuklar kanat çırparak ıslak tüylerini kurularken, Daisy de sığındığı ağaç altından çıkarak keyifli keyifli moolamaya başladı. Dünya yeniden renklere bürünmüş, çocuklar sevinç çığlıkları atmaktaydılar.

Fasulyeler, turplar, marullar, hardal ve tere otları yağ-

murla beslendikten sonra inanılmaz derecede büyümüşlerdi. Jack ve Mike ürünü topladılar. O güne dek böyle nefis marul yememişlerdi.

Bu sırada çeşitli olaylar oluyordu. Sandalın deliği öylesine büyümüştü ki, Mike bir gün bakmak için gittiğinde sandalı yerinde bulamadı! Batmıştı! Bunun üzerine Jack ve Mike bütün akıllarını ve güçlerini kullanarak sandalı kıyıya çektiler, sonra da bir daha bu denli su almayacak biçimde onardılar.

Tavukların mısırı bitmişti. Jack önce dedesinin çiftliğine gidip baktı, orada hiç kalmamıştı. Bunun üzerine Mike'ların çiftliğine gitti. Bulduğu mısırı alıp geri dönerken çiftliğe yeni alınan bir köpek Jack'e saldırdı. Pantolonu fena halde yırtılmıştı; Peggy bu yırtığı onarmak için bütün bir sabah uğraştı.

Bir keresinde de çocuklar büyük bir telaşa kapıldılar. Nora suya çarpan kürek şapırtıları duyduğunu söylemişti. Jack hemen Daisy'yi almaya gitti. Mike tavukları çuvala tikiştirdi... ama herhangi bir gelişme olmayınca Peggy tepeye çıkıp göle baktı.

Görünürde sandal falan yoktu... yalnızca dört tane iri, beyaz kuğu aralarında çıkan bir anlaşmazlığı gürültüler içinde çözmeye çalışıyorlardı. Suya çarpan kanatları ve ayakları kürek sesini andırırmaktaydı.

«Korkacak bir şey yok, çocuklar!» diye bağırdı Peggy, «Ses kuğulardan geliyor. Sandal değilmiş!»

Böylece Daisy'nin rahatı bozulmadı, tavuklar da çuvaldan çıkarıldılar. Çocuklar Nora'yı yanıldığı için biraz alaya alınca, küçük kız bir daha iyice emin olmadan alarm vermemeye yemin etti.

Bir gün Jack tepe yamacında ahududu toplarken ayağı kaydı ve bileği burkuldu. Mike'ın koluna girerek kampa

gelebildi. Canı çok yanmış, yüzü sapsarı olmuştu.

Peggy temiz bezlerden birkaçını alıp kaynağın soğuk suyunda ıslattıktan sonra Jack'in bileğini sardı.

«Bir süre bu bileğinle basmamalısın,» dedi. «Hiç itiraz etme. Senin işlerini Mike yapar.»

Böylece Jack birkaç gün boyunca sürekli oturmak zorunda kaldı. Çok sıkıcıydı kuşkusuz, ama Jack akli başında bir çocuktuk, en kısa zamanda iyileşebilmesi için bunun gerekli olduğunu anlamıştı. Çok geçmeden Mike'ın ona kestiği bir ceviz dalını baston yaparak ayağa kalkabilirdi. Bir hafta sonra da hepten iyileşmişti.

Bir başka gün de Peggy dengesini yitirip çalıların üstüne yuvarlandı. Her yanı sıyrık, çizik içindeydi, ama bütün acısına karşın ağlamadı. Göle gidip yaralarını temizledikten sonra hiçbir şey olmamışçasına yemeği hazırladı. Jack, Peggy'yi bu yiğitliğinden ötürü övdü. «Kim olsa bu acıya dayanamaz, ağlar dururdu,» dedi.

«Pek bir şey olmadı,» dedi Peggy, sütü kaynatırken. «Neyse ki kolum bacağımla falan kırılmadı!»

İşte böyle, acıyla neşeyle, koca bir yaz geçti gitti. Adaya bir daha kimse gelmedi; zamanla çocuklar yakalanma korkusunu unuttular, bir daha akıllarına bile getir-mediler.

Jack Alışverişe Çıkıyor

Yaz geçmişti. Günler giderek kısaltmaya başladı. Akşamları kamp ateşinin başında otururken çocuklar artık üşüyorlardı. Bunun üzerine Söğüt Ev'e gitmeye başladılar. Feneri yakıp oyun oynuyorlardı. Söğüt Ev sıcacıktı.

Duvarlar sert rüzgârlar sonucu biraz hırpalanmış olduğundan, ot getirerek bunları onardılar. Duvar kazığı olarak kullandıkları söğüt fidanları kök salmış, yapraklar ve dallar çıkmıştı. Bu iş çocukların çok hoşuna gitti. Tavanı ve duvarları büyüyen bir evde yaşamak ne hoştu!

Bir gün Mike'ı çok şaşırtan bir şey oldu. Fener için mum almaya gitmişti... yalnızca bir tane mum vardı! Kibritleri de oldukça azalmıştı. Kibriti çok hesaplı kullanmışlarsa da, sık sık gerekmişti tabii.

«Jack, korkarım bir tanecik mumumuz kalmış,» dedi Mike.

«O zaman mum edinmemiz gerek,» dedi Jack.

«Nasıl?» diye sordu Mike. «Ağaçta bitmiyor ki!»

«Jack gidip bir yerden bulurum demek istiyor,» dedi Peggy. O sırada Jack'in bir gömleğindeki deliği yamıyordu. Dikiş kutusunu gizli adaya getirmiş olduğuna çok se-

viniyordu. Kimin üstünde bir yırtık belirse hemen onarıyor, giysileri lime lime olmaktan kurtarıyordu.

«Ama dükkândan başka bir yerde mum bulamaz ki!» dedi Mike.

«Epeydir düşünüyorum,» dedi Jack ciddileşerek. «A-damaklılı düşündüm. Sonbahar geliyor, bize geceleri daha güçlü ışık gerekecek. Bir battaniyemiz daha olmalı. Daha bir sürü ufak tefek gereksinmemiz var.»

«Yama yapmam için bana yün ve siyah pamuk gerekli,» dedi Peggy. «Senin gri pantolonunu dün siyah yünlere yapmamak zorunda kaldım, Jack.»

«Bana da tavuklara vermek için mısır gerekli,» dedi Nora.

«Biraz da unumuz bulunsa ne iyi olur,» dedi Peggy. «Bir torba unumuz olsa size küçük ekmekler yapardım... ekmeği nasıl özledim bilemezsiniz!»

«İyi olurdu,» dedi Jack. «Dinleyin. Sandalla gölün öbür ucundaki köye giderek, çok gereksindiğimiz birkaç şeyi almama ne dersiniz?»

Çocuklar şaşırıp kaldılar.

«Yakalanırsın!»

«Alışveriş yapacak paran yok!»

«N'olur gitme, Jack!»

«Yakalanmam,» dedi Jack. «Çok dikkatli olurum. Köyde beni kimse tanımıyor. Her neyse, eğer korkuyorsanız öbür köye giderim... ama orası tam beş mil uzakta; dönerken onca şeyi nasıl taşıyım bilemiyorum.»

«Peki, para işini ne yapacaksın, Jack?»

«Bunu da düşündüm,» dedi Jack. «Mike'in da yardımıyla, bir sabah gidip bir çuval dolusu mantar toplarız. Buraya getirip yaptığımız sepetlerin içine yerleştirdikten

sonra köye götürür satarım. O parayla gereksindiğimiz şeyleri satın alırım.»

«Jack, bu çok güzel bir fikir,» dedi Peggy. «Tabii ya kalanmazsan!»

«Merak edecek bir şey yok canım,» dedi Jack. «Şimdi bize gerekli şeylerin bir listesini yapalım da gittiğim zaman alabildiğimi alayım.»

«Birkaç kitabımız olsaydı,» dedi Peggy.

«Kalem de iyi olurdu,» dedi Nora. «Resim çizmek hoşuma gidiyor.»

«Yeni bir çaydanlık,» dedi Peggy. «Eskisi sızıntı yapıyor.»

«Biraz çivi,» dedi Mike.

«Un, siyah yün ve pamuk da var,» diye ekledi Peggy.

Böylece epey kalabalık bir liste oldu. Jack aklında tutabilmek için defalarca tekrarladı.

«Mike'la yarın gider mantar toplarız,» dedi Jack.

«Jack, yanına biraz da çilek alsan, satabilir misin?» diye sordu Nora. «Bir yer biliyorum, dünyanın çileği var. Hepsi de ir iri, sulu ve tatlı.»

«Çok iyi fikir,» dedi Jack. «Bugün oturup birçok sepet yapalım, sonra da mantarlarla çilekleri güzelce istif ederiz. Götürüp satınca elimize dünyanın parası kalır!»

Çocuklar iyice heyecanlanmışlardı. Mike ince dal bulmak için ayrılırken, Peggy de hasırotu toplamaya başlamıştı. Hasırotu kullanmak Peggy'nin yeni buluşuydu; bunlarla çok süslü, zarif sepetler yapabiliyordu. Çilekleri bu sepetlere koyarlardı.

Az sonra dört çocuk da oturmuş, harıl harıl sepet örmeye başlamıştı. Oğlanlar da artık kızlar kadar ustaydılar. Gün batarken epey sepet çıkmıştı ortaya. Peggy saydı. Tam yirmi yedi tane vardı!

«Eğer bunları doldurup tümünü de satabilirsek, her istediğimizi alacak paramız olur, Jack,» dedi Mike.

O gece çocuklar erkenden yattılar, çünkü ertesi sabah gün doğarken kalkmak zorundaydılar. Saatleri olmadığı için erken kalkabilmenin tek yolu erkenden yatmaktı. Çocuklar bunun bilincindeydiler. O gece sıcak olduğu için açık havada, ot yataklarında yattılar. İlk gecelerde olduğu gibi kolay kolay uyanmıyorlardı artık. Bacaklarında bir kirpi dolaşsa, Jack'in kılı bile kıpırdamıyordu. Yüzünde bir yarasa kanat çırpırsa, Mike'in ruhu bile duymuyordu.

Bir keresinde küçük bir örümcek Peggy'nin burnuyla omzu arasında bir ağ örmüştü. Nora uyanıp da bunu görünce hemen gidip oğlanları uyandırdı. Peggy'nin burnundan uzayan bir ağ ve ortasında örümceği görmek onları çok güldürmüştü. Peggy'yi uyandırıp söylediklerinde küçük kız aldırmadı bile!

«Örümcekler uğurludur,» dedi. «Bugün şansım yerinde olacak!» Gerçekten de öyle oldu... bir haftadır kayıp olan makarasını buldu.

Çocuklar o sabah erkenden uyandılar. Onların katkımalarıyla, şirin bir ardıckuşu yanık yanık şakımaya başladı. Çocuklardan korkusu yoktu, çünkü tümü de kuşları seviyor, her yemekten sonra onlara yemek kırıntıları veriyorlardı. Bu ardıckuşu da oldukça ehlileşmişti, Peggy yemek yaparken gelip omzuna konardı. Peggy bundan çok hoşlanıyordu.

Çocuklar gidip göle yıkandılar. Peggy listeye ekienecek bir şey daha anımsadı... bir kalıp sabun! Sabunları bittiğinden beri bulaşıkları toprakla ovalayarak yıkıyorlardı, epey güç oluyordu tabii. Jack bunu da belleğindeki listeye yerleştirdi! Tam yirmi bir kalem olmuştu! Bayağı çoktu doğrusu!

«Mike'la benim mantar toplamamız uzun sürmez,» dedi Jack sandala binerken, «Peggy, siz de Nora'yla gidip çilek toplayın. Çaydanlığı da ateşin üstüne koyun ki, geldiğimizde içecek sıcak bir şey bulalım. Bu sabah biraz serince.»

Gün daha yeni doğmuşken, çocuklar harıl harıl çalışmaya başlamışlardı. Mike ve Jack mantar tarlasında toplayabildiklerince mantar topluyor, Nora ve Peggy de sepetlerine çilek dolduruyorlardı. Nora'nın sözünü ettiği yer gerçekten çok verimliydi. Yaprakların arasında kırmızı çilekler parıldıyordu.

«Bu yeşil sepetlerin içinde ne güzel görünüyorlar, değil mi?» dedi Peggy. Çocuklar sepetlerin içine çilek yapraklarıyla astar yapmışlar, sonra da düzgün bir biçimde çilekleri yerleştirmişlerdi.

«Sanırım Jack çilek sepetlerinden her birini altı peniye satabilir,» dedi Peggy. «Tam yenecek kıvama gelmişler.»

Kızlar hasırotu sepetlerinden on ikisini doldurduktan sonra ateşi yakmak için kamp yerine döndüler. Çaydanlık ateşin üstüne konduğunda Nora da tavuklara yem vermeye gitti.

«Gidip Daisy'yi sağmam gerek,» dedi Peggy daha sonra. «Süt zamanı geldi, bu sabah bize kalıyor bu iş. Sen ateşe bak Nora, su kaynayınca çaydanlığı kaldırın.»

Çok geçmeden oğlanlar dönmüştü. Topladıkları mantarları övünçle kızlara gösterdiler. Peggy de Daisy'yi sağlamış, hep birlikte sıcak çaylarını içmek için oturmuşlardı. Jack'in aklındaki listeye bir kutu da kakao eklendi.

Oğlanlar sahanda mantar ve yumurtadan oluşan kahvaltılarını yerlerken, kızlar da mantarları sepetlere yerleştirdiler. Sepetler dolduğu gibi, epey de mantar artmıştı.

GİZLİ ADA

Peggy ve Nora sepetleri dikkatle sandala taşıdılar. Sandalın arka ucuna yerleştirip, sinek konmasın diye üstlerini de yapraklarla örttüler.

Oğlanlar sandala binip yola çıktılar. Gölün uzakta kalan ucuna birlikte gideceklerdi, ama mallarını satmak için köye Jack yalnız gidecekti. Bir kişi daha az dikkat çekerdi. Mike göl kıyısında bir yerde sandalı gizleyip bekleyecekti. Jack'in dönmesi uzun sürebileceği için Mike yanına biraz pişmiş balık ve süt almıştı.

Köye yaklaştıkları sırada Jack, «Şurada sandalı çekebileceğimiz bir yer var,» dedi. Burada bir ağaç suya doğru eğilmişti; Mike sandalı çekince Jack hemen atladı.

«Buradan köye kolayca gidebilirim,» dedi. «Çabuk gelmeye çalışırım, Mike.»

Jack sepetlerini iki uzun sopa üzerine sicimle bağlayarak tutturmuştu. Böylece hiç dökülmeden mantarları ve çiçekleri taşıyabiliyordu. Çok geçmeden köye giden yolu buldu... büyük bir şans eseri o gün pazar kurulmaktaydı; o gün çarşambaydı!

Bu çok iyi oldu, diye düşündü Jack. Onca kalabalık içinde dikkat çekmem... hem de mallarımı kolayca satabilirim.

Pazar yerine geldikten sonra o da diğer pazarcılar gibi bağırırmaya başladı. «Güzel mantarlarım var! Olgun yabanî çiçeklerim var!»

Pazar müşterileri güzel sepetler içine özenle yerleştirilmiş mantarları ve çiçekleri görünce hemen ilgilenmişlerdi. Kısa zamanda Jack harıl harıl satış yapmaya başladı, cepleri parayla doluverdi. Çok seviniyordu. Ne çok şey alabilecekti bu paralarla!

Sonunda sepetlerin tümünü satmıştı. Müşteriler mallarını ve zevkle örülmüş sepetlerini övdüler, bir daha gel-

mesini istediler. Jack bir daha gelmeye karar verdi. Para kazanmak için çok güzel bir yoldu; üstelik parayla bütün istediklerini alabiliyorlardı!

Sonra alışverişe çıktı. Büyük bir torba un aldı. Sonra Peggy için yün ve pamuk, bir sürü mum ve kibrit, yeni bir çaydanlık ve iki emaye tabak; çünkü Peggy hep daha çok tabağı olsun isterdi. Birkaç öykü kitabı, iki kurşunkalem ve bir silgi de aldı. Bunlara resim defteri, çivi, sabun, değişiklik olsun diye biraz tereyağ, çikolata, birkaç kutu kakao, çay ve pirinç de eklendi. Sonunda Jack'in kocaman bir yükü olmuştu.

Artık tek bir şey taşıyamayacak hale geldikten ve parası da son kuruşuna dek bittikten sonra, güçlükle yürüyerek sandala gitti. O gece torbaları ve kutuları açınca arkadaşları nasıl heyecanlanacaklardı kimbilir!

Mike büyük bir sabırsızlıkla beklemekteydi. Jack'in geldiğini görünce çok sevindi; yükü sandala yerleştirdikten sonra hızla adalarına doğru açıldılar.

Jack Neredeyse Yakalanıyor

O gece Jack'in getirdiği paketleri açmak çok eğlence-
li olmuştu! Mike onun sandalı boşaltmasına yardım eder-
ken, Nora ve Peggy sevinçlerinden zıp zıp zıplıyorlardı.

«Un! Hem de ne çok! Artık size balık ve yumurtaları-
nızla yemeniz için poğaçaya bile yapabilirim!» diyordu Peg-
gy. «Yün de almışsın... pamuk da var!»

«Bana da iki kurşunkalem... bir silgi... aa bir de re-
sim defteri!» diye sevinçle haykırdı Nora.

«Tereyağ... ooo, çikolata!» diye bağırdı Mike. «Çiko-
latanın tadını bile unutmuşum!»

«Jack, çok akıllısın doğrusu,» dedi Peggy. «Bütün çi-
lekleri ve mantarları satabildin mi?»

«Her bir sepeti sattım,» dedi Jack. «Dahası, müşteri-
ler gelecek hafta daha çok mal getirmemi söylediler...
böylece çok para kazanıp, kış için iyi bir stok yaparız! Ne
dersiniz?»

«Çok güzel, kaptan!» diye bağırdı herkes. «Mum ışık-
ğında, güzel yiyecekler, okuyacak kitaplar, dişleyeceğimiz
çikolatalarımız olacak! Yaşasın!»

«Jack, tavuklar için mısır getirdin mi?» diye sordu
Nora.

«Evet, işte burada,» dedi Jack. «Ya bu yeni çaydanlıkta emaye tabaklar nasıl, Peggy? Beğeneceğini düşündüm.»

«Ah, Jack, ne güzel, değil mi?» dedi Peggy. «Bakın çocuklar, isterseniz şimdi yemeğimizi yiyelim, sonra her şeye yeniden bakarız, daha sonra da yerlerine kaldırırız. Jack ve Mike, Söğüt Ev'de raf yaparsanız iyi olur, eşyamız gittikçe artıyor!»

Çocuklar bir yandan yemek hazırlarken, bir yandan da... tümü aynı anda... avaz avaz bağırarak konuşuyorlardı. Yemekleri tavşan yahnisi, yanında fasulye ve haşlanmış patatesti. Ardından kaymaklı ahududu geliyordu. Jack herkese yarım paket çikolata verdi. Çocuklar öyle mutluydular ki, bundan daha mutlu olunabileceğini sanıyorlardı. Kızlar iki oğlan yokken bütün gün sıkılmışlardı; şimdi yine birarada olmak da çok güzeldi.

Yemekten sonra bulaşıklar yıkandı, tabaklar kaldırıldı ve ateş söndürüldü. Sonra her şeyi alıp Söğüt Ev'e yollandılar. Jack evdeki fenerin yanı sıra bir mum daha yaktı ve hazinelerinin daha da iyi görünmesini sağladı.

«Bunlar ne güzel kibritler böyle!» dedi Mike. «Kuru bir yerde saklamalı.»

«Kitaplara bakın!» dedi Peggy. «Bu akşam Jack bize yüksek sesle okur. **Robinson Crusoe, İncil'den Öyküler, Dünyadaki Hayvanlar, Çocuklar için Uçak Kitabı.** Ne güzel! Robinson Crusoe'yu okumak çok ilginç olacak, çünkü o da bizim gibi ıssız bir adada kalmış. Ona bir iki şey öğretebilirdik herhalde!»

Herkes buna güldü. «O da bize birkaç şey öğretirdi!» dedi Jack.

Jack gerçekten akıllıca alışveriş etmiş, şeker bile almıştı. Çaylarını ve kakaolarını şekerli içmek ne güzel o-

lacaktı. Çocukların şekeri biteli epey oluyordu.

«Artık tüketimimizi o denli kısıtlı yapmak zorunda değiliz,» dedi Jack. «Çünkü her hafta gidip mantar ve çilek satarak para kazanır, istediklerimizi satın alabilirim.»

«Mantar ve çilekler bitince ne yapacaksın peki?» diye sordu Peggy.

«O zaman da böğürtlen ve fındık satarım,» dedi Jack. «Belki o kadar para getirmez ama, yine de kış için epey gereksinmemizi karşılayabiliriz. Un, patates, pirinç, kakao ve bu gibi şeyleri stok edebilirsek ne iyi. Daisy her zaman sütümüzü ve kaymağımızı sağlar, tavuklardan da bol yumurta alıyoruz. Gölde balık var, arada bir de tavşan yiyoruz. Bayağı şanslıymışız.»

«Jack, n'olur, bu gece bize okusana,» diye yalvardı Nora. «Bize kimse bir şey okumayalı öyle çok oldu ki.»

«O zaman önce **Robinson Crusoe**'yla başlayalım,» dedi Jack. «Durumumuzla çok ilgili. Sahi Nora, sen kendin okuyamıyor musun?»

«Okumam pek iyi değil,» dedi Nora.

«Bence geceleri hepimiz sırayla okuyalım,» dedi Jack. «Öğrenmiş olduklarımızı unutmamız hiç iyi olmaz. Bu gece ben okurum... yarın gece de sen okuyacaksın. Nora.»

Böylece iki mumun aydınlığında Jack yüksek sesle Robinson Crusoe'nun öyküsünü okumaya başladı. Çocuklar otların üstüne serilip, birlikte olmanın mutluluğuyla öykünün tadını çıkardılar. Jack kitabı kapadığı zaman herkes derin bir iç çekti.

«Çok güzeldi,» dedi Jack, bu adadaki serüvenlerimizi yazacak olsak bayağı heyecanlı bir kitap olur, değil mi? Ama kimse inanmazdı! Oysa tümü de gerçek... işte buradayız, kendi yiyeceğimizi kendimiz buluyor, kimsenin bil-

mediği bu gizli adada çok güzel bir yaşam sürüyoruz!»

Ertesi gün Jack ve Mike evin içinde erzaklarını yerleştirecekleri raflar yapmaya başladılar. Çocuklar daha şimdiden Jack'in bir sonraki alışverişinde neler alacağını sıralamaya başlamışlardı.

«Bundan böyle günlerin hesabını tutmalıyız,» dedi Jack. «Çünkü köyde çarşamba günleri pazar kuruluyor. Çarşambaları kaçırmamız gerek. Fiyatlar daha yüksek oluyor.»

Ertesi çarşamba geldiğinde, gün ağarırken çocuklar da yine tatlı bir heyecan ve telaş vardı. Yine bir çok sepet yapmışlar, mantarlarını, çileklerini özenle bu sepetlere istif etmişlerdi. Mike'la Jack sepetler sandala yerleştikten sonra yola çıktılar.

Böylece üç dört hafta boyunca Jack pazara gidip mallarını satarak kışlık erzaklarını çoğalttı. Sonraları bu erzakları çuvallar ve torbalar içinde tepedeki iç mağarada saklamaya karar verdiler. Hem daha kuru bir yerdi, hem de kışın büyük bir olasılıkla çocuklar mağarada yaşayacaklarından her şey ellerinin altında olurdu.

Haftalar ilerledikçe çilek eskisi kadar bol bulunmaz oldu. Mantar da artık yetişmiyordu, bunların yerini başka pazar ürünleri almıştı. Çocuklar artık ağaçlardan fındık koparıyor, sepet sepet iri, olgun böğürtlen topluyorlardı. Jack pazara mantar ve çilek yerine bunları götürmeye başlamıştı.

Pazar yerinde artık müşteriler Jack'i iyice tanımışlardı. Nereden geldiğini merak edip duruyorlardı, ama Jack kendisi hakkında en küçük bir bilgi vermiyordu.

«Göl kıyısında oturuyoruz,» derdi, nerede yaşadığını sordukları zaman. Herkes de onu göl kenarında bir evde

oturuyor sanıyordu... Göl kıyısında gizli bir ada olduğunu kimse bilmiyordu... kuşkusuz Jack de bunu açıklayacak değildi.

Bir gün ilk kez köyde bir polis memuru gördü. Bu oldukça tuhaf bir şeydi, çünkü köy polis memuru gerektirmeyecek denli küçüktü. Beş mil ötedeki bir başka köyde ortak bir polis memurları vardı. Birden Jack'in yüreği sıkıştı... acaba buraya her hafta yabancı bir çocuğun geldiğini mi söylemişlerdi memura? O da, bu çocuk o kayıp dört çocuktan biri olabilir, diye mi düşünmüştü? Daha sepetlerinin yarısını satmamış olmasına karşın Jack yavaş yavaş pazar yerinden uzaklaşmaya başladı.

«Hey, sen!» diye sesleniverdi polis memuru. «Sen nereden geliyorsun, evlat?»

«Göl kıyısından; fındıkları, böğürtlenleri de oradan toplarım,» dedi Jack, polis memuruna pek yaklaşmadan.

«Adın Mike mı?» diye sordu polis memuru.

Bunun üzerine Jack, polis memurunun kayıp çocuklardan birinin burada olabileceğini duyup gelmiş olduğunu anladı.

«Hayır, adım Mike değil,» dedi elinden geldiğince masum görünmeye çalışarak. «Biraz fındık alır mısınız, memur bey?»

«Hayır,» dedi polis memuru, cebinden bir kâğıt çıkararak. Bu kâğıtta bir fotoğraf vardı. «Gel bakalım buraya, evlat. Galiba sen o kaçak çocuklardan birisin... gel şöyle yakından bir bakayım sana.»

Jack'in rengi atıverdi. Eğer polis memurunun elinde fotoğrafı varsa, yakalanması işten değildi! Şimşek gibi bir hızla elindeki iki sopa dolusu sepeti fırlatıp kalabalığın içine daldı. Onu durdurmak için yolunu kesmek isteyenler

oldu, ama Jack bunların arasından sıyrılarak kaçmayı başardı.

Önüne çıkan bir köşeyi dönüp kendini bir bahçenin içine attı. Evin arka tarafına geçti. Arka bahçede de kimse yoktu... az ötede küçük kulübesi olan bir kümes görünüyordu. Kümesin kapısını açıp içeri süzüldü, soluğunu tutup beklemeye başladı. Tavuk kulübesinin içi boştu, tavuklar dışardaydı.

Kulağına koşuşan ayak sesleri ve bağırışlar geldi; hâlâ arıyorlardı demek. Kümese girerken onu kimsenin görmemiş olması için dua etti.

Ayak sesleri uzaklaştı, bağırmalar kesildi. Kimse görmemişti gizlendiğini! Jack derin bir soluk verdi, kalbi gümür gümür atıyordu. Fena halde korkmuştu.

Bütün gün kümes kulübesinde kaldı, kırırdamaya bile cesaret edemiyordu. Her yanı uyuştuğu gibi acıkmış ve susamıştı da, ama çıkacak olursa mutlaka görüleceğini biliyordu. Gece olana dek beklemeliydi. Acaba Mike ne düşünürdü? Kızlar da meraktan çatlayacaklardı.

Bir tavuk girdi kulübeye, yuvasının üstüne oturup bir yumurta bıraktı, bir iki gıdaktıktan sonra çıkıp gitti. Sonra bir başka tavuk gelip bir yumurta da o bıraktı. Öğleden sonra yumurta almaya kimsenin gelmemesi için dua etti Jack.

Yumurtaları almak için gelen oldu... ama akşam yaklaşmış olduğundan kümes çok karanlıktı. Kulübenin kapısı açıldı ve bir baş görüldü. Bir el uzandı, yuvaları yokladı... iki yumurtayı alıp kapıyı tekrar kapadı! Kulübenin öbür ucunda büzülmüş olan Jack'i görmemişti.

Kümesin kokusu pek kötüydü. Jack'in midesi altüst olmuştu. Polisin elinden kaçmakla, kaçak çocuklardan biri olduğunu açık açık kabullenmiş oluyordu. Şimdi artık bü-

G İ Z L İ A D A

tün çevre didik didik aranır, belki gizli adaları bile araştırılırdı.

Ama eğer kaçmasaydım, polis beni yakalayıp arkadaşlarımın yerlerini söyletecekti, diye düşündü sonradan. Mike'ın yanına bir varsam, sandalımıza atladığımız gibi adamıza gitsek, hemen hazırlık yapar, iyice gizlenirdik.

Hava kararıp tavuklar kulübeye doluştuktan sonra Jack kapıyı açıp sessizce dışarı çıktı. Önce çevreye kulak kabarttı. Evin mutfağında ütü yapılıyordu... bunun gürültüsünden başka ses seda yoktu.

Koşarak yola çıktıktan sonra koruluğa giden yolu ucarcasına geçti.

Mike hâlâ orada olacak mıydı acaba? Ya çevre halkı dört çocuğu aramaya başlamışlar ve Mike'la sandalı ele geçirmişlerse? Ne yapardı o zaman? Adaya, kızların yanına nasıl giderdi?

Jack var gücüyle koşarken açlığını ve susuzluğunu unutmuştu. Karanlık bir geceydi, kimse artık onu göremezdi. Ağaçların arasından çıkıp göl kıyısına vardı.

Birden kalbi sevinçle hopladı! Mike'ın sesini duymuştu! «Sen misin, Jack? Ne oldu böyle? Ne kadar uzadı işin?»

Büyük Av Başlıyor

Jack soluk soluğa kendini sandala attı. «Haydi Mike, hemen it sandalı!» dedi. «Bugün az kalsın yakalanıyordum, şimdi bizi bir gören olursa yakalandık demektir!»

Mike korku içinde hemen sandalı itti. Yakalanıp yeneden eniştesinin çiftliğine götürülmeyi düşünmek bile istemiyordu. Jack biraz kendine gelene dek bekledikten sonra onu soru yağmuruna tuttu. Jack her şeyi bir bir anlattı arkadaşına. Jack'in kümes kulübesindeki durumunu düşününce Mike gülmekten alamadı kendini... ama adamakıllı da korkmuştu. Ya Jack yakalansaydı!

«Artık pazar serüvenimiz burada bitmiş oluyor,» dedi Jack üzgün üzgün. «Bir daha hiçbir köye gidecek yüreğim yok. Herkes beni arıyordur. Neden sanki insanlar istedikleri zaman kaçamıyorlar? Kime ne zararımız var? Gizli adamızda kendi başımıza mutlu bir yaşam sürüyoruz işte!»

Bir süre sonra Jack de küreklere yardım etti, ay doğarken adaya vardılar. Kızlar kıyıda ateş yakmışlar, endişeyle beklemekteydiler.

«Jack! Mikel!» dedi Nora, her ikisini de kucaklayarak. Onları bir daha görebilmenin sevinciyle neredeyse ağla-

yacaktı. «Bir daha hiç gelemeyeceksiniz sandık! Aklımıza hep kötü şeyler geldi! Mutlaka yakalanmışsınızdır, diye düşünüyorduk!»

«Ben neredeyse yakalanıyordum,» dedi Jack.

«Aldığın şeyler nerede?» diye sordu Jeggy.

«Hiçbir şey alamadım ki,» diye yanıtladı Jack. «Birkaç sepet satmıştım, o sırada bir polis memuru gördü beni. Sattıklarımın parası yanımda... ama hiçbir şey alamadık-tan sonra bu adada paran olmuş neye yarar?»

Az sonra Jack öyküsünün tamamını anlatmaya başladı. Ateşin başında oturmuş ısınıyor, bir yandan da sıcak kakao içiyordu. Bütün gün bir şey yemediği için müthiş acıkmıştı. İki balık, sütlaç, bir de haşlanmış yumurtayı öyküsünü anlatırken mideye indirdi.

Herkesi bir üzüntü almıştı. Çocuklar durumun ne denli ciddi olduğunu farkındaydı. Nora fena halde korkuyordu. Ağlamamak için kendini çok zorladı, ama az sonra Jack küçük kızın iç çektiğini fark etti. Kolunu omzuna koydu. «Bebek olma,» dedi. «Durum sandığımız kadar kötü olmayabilir. Ne yapacağımızı biliyoruz. Eğer dikkatli davranırsak bizi bulmaları için tek bir neden yok. Şimdi hepimiz üzgün ve yorgunuz. Haydi yatalım, yarın konuşuruz.»

Birlikte Söğüt Ev'e gittiler. Jack bütün giysilerini çıkarıp bir battaniyeye sarındı; tavuk kokuyordu. Peggy kirli giysilerini ertesi gün yıkayacağını söyledi. Uzun bir süre yattıkları yerde konuştular, uyuyamadılar.

Sonunda Jack dayanamadı. «Artık kimse tek söz söylemeyecek!» dedi en sert sesiyle.

«Başüstüne, kaptan!» dedi herkes. Bundan sonra da konuşma olmadı.

Ertesi sabah çocuklar erken uyandılar ve hemen bir

G İ Z L İ A D A

gün önce olanları anımsadılar. Her zamanki gibi şaka-laşmak, gülüşüp oynamak kimsenin içinden gelmiyordu. Peggy asık bir yüzle kahvaltıyı hazırladı. Jack üzerinde eski paltosuyla Daisy'yi sağmaya gitti; giysileri daha yıkanmamıştı. Mike kaynaktan su alırken, Nora da tavukların yemini verdi. Kahvaltıya oturduklarında hâlâ yüzlerinden düşen bin parçaydı.

Kahvaltı bitip sofrayı kaldırıldıktan sonra Peggy, Jack'in giysilerini yıkayıp, kuruması için güneşin altına serdi. Sonra da çocuklar bir toplantı yaptılar.

«Yapacağımız ilk iş,» diye başladı Jack, «gün boyu birinin tepede kalıp gözcülük etmesi, oradan bütün göl görünüyor; eğer gelen olursa gizlenmek için yeterince zamanımız kalır.»

«Geceleri de nöbet tutmaya gerek var mı?» diye sordu Nora.

«Hayır,» dedi Jack. «Gece kimsenin geleceğini sanmam. Rahatça uyuyabiliriz. Hem birkaç gün daha buraya kimsenin geleceğini sanmıyorum, çünkü önce göl kıyısını iyice tarayacaklardır. Daha sonra adaya bakmak akıllarına gelecek.»

«Bana kalırsa, uzun bir zaman karşıya geçmeyeceğimize göre, sandalda büyük bir delik açıp batıralım,» dedi Mike. «Hep birisi görecektir diye korkuyorum. Çalıkların içine ne denli iyi saklarsak saklayalım güvenli sayılmaz, batırırsak daha güvenli olur!»

«Bu fikir güzel, Mike,» dedi Jack. «Ne kadar dikkatli olursak o kadar iyi. Bu sabah batıralım sandalı. İstedığımız zaman çıkarıp onarabiliriz nasıl olsa. Peggy, sen çevreyi bir kolaçan et, bizim burada olduğumuzu belirtecek ne bulursan ortadan kaldır. Örneğin, şurada ufak yün artıkları

var... İşte böyle şeyler ortadan kaldırılmalı, çünkü bizi ele verebilir!»

«Gereğini yaparım,» dedi Peggy'. Jack, Peggy'nin bu işi eksiksiz yapacağından emindi.

«Neyimiz var neyimiz yoksa bugün mağaraya götürmeliyiz,» diye devam etti. «Yalnızca yemek yapmak için gerekli olan tencereler, çaydanlık falan şimdilik kalabilir. Bunları son anda bile kaldırabiliriz. Söğüt Ev'de bir iki tane mum kalsın, mağaraya sığınacağımız güne dek evde yatıp kalkacağız.»

«Peki, tavuk bahçemiz ne olacak, Jack?» diye sordu Nora. «Artık iyice kümese benzemeye başladı, tavukların eşinme izleriyle dolu.»

«Haklısın,» dedi Jack. «Saklanmamız gerektiği zaman Mike bahçe çitini söküp Söğüt Ev'e götürürverir. Sonra da bahçeye biraz toprak serpip üstünü otlarla örter. Bunu düşündüğün iyi oldu, Nora.»

«Neyse ki yiyeceğimiz bol!» dedi Peggy. «Günlerce gizlenebiliriz.»

«Ya Daisy ne olacak?» diye sordu Mike. «Onun yiyebileceği bir şey yok. İnekler çok iştahlıdır.»

«Geceleri çıkarıp otlatırız,» dedi Jack. «Peggy, yemek pişirmek için kullanacağın ateşi son ana dek yakma, sonra da işini bitirir bitirmez söndür. Buradan yükselecek bir duman bizi hemen ele verebilir.»

«Şimdiden birimiz tepeye çıkıp gözcülüğe başlasa,» dedi Mike. «Güneş yükseliyor.»

«Doğru,» dedi Jack. «İlk nöbeti sen al, Mike. Aşağı ineceğin zaman ben sana seslenirim. Bütün gün sırayla nöbet tutacağız. Nöbetteyken her yanınızı kollayın. Gölün hangi yönünden geleceklerini bilmiyoruz, ama büyük olasılıkla dün bizim geldiğimiz yönden geleceklerdir.»

Mike tepeye çıkıp bir yere oturdu. Masmavi göl ayakları altında kalmıştı. Gölün yüzeyi çarşaf gibiydi. Görünürde sandal falan yoktu.

Diğerleri de sıkı bir çalışmaya girmişlerdi. Her şey mağaraya taşınacaktı. Nora zamanı gelince tavukları doldurmak için bir çuval getirip tavuk bahçesine bıraktı. Hemen çitin önüne de bir miktar kum taşıdı; gerektiğinde Mike bunları bahçenin içine serpiştirecekti. Nora eskisi gibi dikkatsizlik etmiyordu artık. Tembelliği de kalmamıştı. İşini doğru dürüst yapmadığı zaman bunun cezasını herkes çekiyordu... Bunu bildiği için de elinden geleni yapmaktaydı.

Bir süre sonra Jack gidip nöbeti devraldı. Mike da sandalı batırma işine başladı. Delik açıldıktan sonra sandal çalılarının altında suya gömülüvermişti. Artık kimsenin bulmasına olanak yoktu.

Peggy ortada bir şey kalmış mı diye çevrede sıkı bir aramaya başladı. Çocuklar son derece düzenli oldukları için pek bir şey göremedi. Yumurta kabuklarını zaten hep toprağa gömerler, yemek artıklarını da tavuklara verirlerdi. Ortada kalan şeyler yalnızca rüzgârın uçurduğu yün ya da pamuk artıklarıydı.

Nöbeti sırayla Peggy, sonra da Nora devraldı. Bu iş oldukça can sıkıcıydı, çünkü gözcülük eden hiçbir şey yapmadan, bomboş oturmak zorundaydı. Nora resim defterini ve kalemini de yanına alıp gördüklerinin resmini yaptı. Peggy de nöbet sırasında yırtıkları, sökükleri dikmişti. Peggy'nin bu işi bitecek gibi değildi, çünkü her gün birisi giysisini dallara, dikenlere takıp yırtıyordu. Her iğne sallayışında Peggy göle bir göz atmayı unutmamıştı, ama göze çarpan bir şey yoktu.

O akşam Mike nöbetteydi, tam yemeğe incekken u-

zakta bir şey fark etti. Bütün dikkatiyle baktı. Sandal mıydı gördüğü? Jack'e seslendi.

«Jack! Çabuk gel! Bir şey görüyorum. Sandal mı acaba?»

Herkes işini bırakıp tepeye koştu. Jack gözlerini kısıp uzun uzun baktı. «Eğer bu bir sandalsa, oldukça küçük bir sandal,» dedi.

«Siyah bir şey,» dedi Nora. «Ne olabilir acaba? Umarım buraya gelen biri değildir.»

Çocuklar bir süre daha baktılar. Derken, o ana değin sandal sandıkları şey birden uçmaya başladı!

«Geçen gün gördüğümüz o siyah kuğu!» dedi Jack kahkahalar atarak. «Amma da korkuttu bizi! Bakın, gidiyor işte! Ne güzel ama, değil mi?»

Çocuklar havada bir tur atıp onlara doğru süzülen kuğuyu izlediler. Nora daha önce kuğu sesi duyup da herkesi nasıl telaşa verdiğini anımsayınca biraz kızardı, ama kimse bu olayı ortaya getirip küçük kızı utandırmadı. Sonuçta herkes gördükleri şeyin sandal falan olmadığına şükredip işinin başına döndü.

«Bu gece artık nöbete gerek yok,» dedi Jack. Hep birlikte aşağı indiler. Zaten hava kararmak üzereydi. Ateşin başına oturup keyifle yemeklerini yediler. Bir gün öncesine göre daha neşeliydiler. Belki de kimse gelmezdi artık... Hem biri gelecek olsa da, çocuklar ellerinden geleni yapmışlardı.

Ertesi gün ve bunu izleyen gün de nöbete devam ettiler. Üçüncü gün, nöbeti sırasında Nora gölün karşı kıyısında insanlar görüp, hafif bir ısıklıkla arkadaşlarına haber verdi. Jack gelip Nora'nın gösterdiği yere baktı.

«Haklısın, Nora,» dedi. «Orada gerçekten de insanlar

var, üstelik bir şeyi ya da birini aradıkları her hallerinden belli!»

Bir süre baktıktan sonra diğerlerini de yukarı çağırdılar. Ateş söndürülmüştü zaten. Çocuklar bir koşu gelip gözetlemeye başladılar.

«Bakın, görüyor musunuz!» dedi Jack. «Arama başlamış! Buraya gelmeleri bir iki günü bulur. Bundan böyle çok dikkatli gözcülük yapmamız gerekecek!»

«Biz hazırız,» dedi Peggy. «Bir an önce gelseler de kurtulsak... Bu beklemek beni mahvediyor. Kanım donuyor sanki.»

«Benim de,» dedi Mike. «Yanımda sıcak su şişesi taşımak istiyorum.»

Bu söze bütün çocuklar güldüler. Biraz daha baktıktan sonra Jack'i nöbette bırakıp aşağı indiler.

İki gün daha hiçbir şey olmadan geçti, ama çocuklar karşı kıyıda insanların dolaştığını görüyorlardı. Üçüncü gün nöbete önce Mike başladı. Nora her zamanki gibi tavuklara yem veriyor, Jack de Daisy'yi sağıyordu.

Birden Mike'in gözüne bir şey çarptı! Ayağa kalkıp dikkatle baktı... Jack'in pazara gittiği yönde, epey uzakta bir şey vardı. Bir sandaldı! Bu kez yanılmıyordu... hem de büyücek bir sandaldı!

Mike hemen diğerlerine haber verdi, çocuklar tepeye doluştular. «Evet,» dedi Jack bakar bakmaz. «Haklısın, bu bir sandal, içinde de tam dört kişi var üstelik. Haydi, yitirecek zamanımız yok. Bu sandalın gelebileceği tek yer var... O da adamız. Herkes iş başına... Sakın korkmayın!»

Çocuklar hemen koşuştular. Jack, Daisy'yi almaya gitti. Mike tavuk bahçesini düzenleyecekti. Peggy sönmüş

GİZLİ ADA

ateşin kalıntılarını dağıtıp, orada bulunan tencere, çaydanlık gibi şeyleri kaptığı gibi mağaraya götürdü.

Nora ekili tarlalara koşup bunların üstünü otlarla örttü. Her şeyi yapacak kadar zamanları olacak mıydı? Bir sandal dolusu adam adada aramaya başlayınca dek iyice gizlenebilecekler miydi?

Ada Aranıyor

Sonunda adamlar adayı aramak için gelmişlerdi işte. Çocuklar planlarını uygulamaya koyabildikleri için seviniyorlardı, çünkü günlerdir beklemekten yorulmuşlardı. Her şey öyle düzenli tasarlanmıştı ki, bütün işleri tıkır tıkır yürüdü. Jack, Daisy'yi mağaraya götürürken hayvan hiç huy-suzlanmadı, kuzu gibi gitti.

Jack ineği dar geçitten geçirip iç mağaraya soktu, burada her zamanki gibi şalgamını verdi. Hemen geri dönüp arkadaşlarına yardım etmeye koştu. Dış mağaradan çıkar çıkmaz Daisy'nin bıraktığı bütün izleri yok etmeyi de unutmadı. Giriş önüne otları rasgele serpti.

Tam o sırada tavuk dolu çuvala Mike geldi. Mike çuvalı Jack'e bırakıp, girişi küçük mağaraya sıkışa sıkışa daldı. Aldıkları karara göre, fazla iz bırakmamak için büyük girişli mağarayı yalnız Jack ve Daisy kullanacaktı.

Mike girdikten sonra Jack tavuk çuvalını delikten soktu. Mike elleri ve dizleri üzerinde sürünerek iç mağaraya geçmeye çalışıyordu. Bu daracık geçitten sıkış sıkış yapılan yolculuk çuvaldaki tavukları isyan ettirdi. Hayvanlar avaz avaz bağırmaya başladılar. Ama mağaraya gelip de Mike onları çuvaldan boşaltınca, hemen önlerine atı-

lan yemleri atıştırmaya koyuldular. Jack iç mağarada feneri yakmıştı. Tavuklar çıkış yolunu bulup kaçabilir korkusuyla Mike mağarada kalmaya karar verdi.

Kalbi küt küt atarak oturup diğerlerinin gelmesini bekledi. Öbür çocuklar ellerinde çeşitli yükleriyle birer birer geldiler. Her çocuk kendi üstüne düşeni yapmıştı; şimdi al al olmuş yanakları ve hızla atan yürekleriyle oturup birbirlerine bakıyorlardı.

«Daha adaya çıkmadılar,» dedi Jack. «Yeni baktım. Daha en azından bir çeyrek mil var. Şimdi düşünün bakalım, unutmuş olabileceğimiz bir şey var mı?»

Çocuklar tüm dikkatleriyle düşündüler. Sandal batırılmıştı. İnek ve tavuklar mağaraya getirilmişti. Tavuk bahçesine kum serpilmiş, otlarla örtülmüştü. Bahçenin çiti sökülüp Söğüt Ev'e taşınmıştı. Ekili yerler gizlenmişti. Su kaynağında duran süt kovasını almışlardı.

«Her şeyi yapmışız!» dedi Peggy.

Mike birden korkuyla fırladı. «Şapkam!» dedi. «Şapkam nerede? Başımda değil! Bir yerde bırakmış olmalıyım!»

Diğerleri ona korkuyla baktılar. Şapkası gerçekten de başında ya da mağarada bir yerde değildi.

«Bu sabah başındaydı,» dedi Peggy. «Gördüğümü anlamıyorum, çünkü ne kadar da kirlenmiş, diye düşünmüştüm. Eyvah, Mike! Nerede bırakmış olabilirsin? İyi düşün, çünkü bu çok önemli!»

«Bizi ele veren tek şey bu olabilir,» dedi Jack.

«Gidip bakacak zaman var daha,» dedi Mike. «Bir bakayım, belki bulabilirim.»

Mike dar geçitten sürünerek çıktı. Sandal hâlâ adaya varmamıştı. Tepeden aşağı koşarak kumsala indi. Burayı aradı. Tavuk bahçesini aradı. Su kaynağının çevresini

aradı. Aklına gelen her yeri aradı. Ama şapka yoktu!

Sonra, acaba Söğüt Ev'in oralarda mı, diye düşündü; o sabah bahçe çitlerini bırakmak için eve girmişti. Ağaçların arasından sürüne sürüne geçip Söğüt Ev'e vardı. Şapkası oradaydı... tam kapının önünde! Mike hemen şapkayı cebine atıp, hızla tepeye tırmandı. Dar girişten sürünerek girdiği sırada sandalın kumsala çekildiğini işitti. Adamlar gelmişti.

Mike sürüne sürüne iç mağaraya geldi. Diğerleri heyecanla onu bekliyorlardı.

«Buldun mu, Mike?»

«Çok şükür buldum,» dedi Mike, şapkasını cebinden çıkararak. «Söğüt Ev'in yanındaymış... orada kalsaydı bile bulamazlardı sanırım. Söğüt Ev ağaçların arasında çok iyi gizlenmiş bir durumda. Ama yine de bulduğum için seviyorum... Eğer bulmasaydım meraklanırdım. Sandal kumsala vardı, Jack. Çekerlerken duydum. İçinde dört adam var.»

«Dış mağaradan buraya olan geçit beni düşündürüyor,» dedi Jack. «Eğer onu bulacak olurlarsa işimiz bitiktir. Ne dersiniz, buradaki taşlarla, kayalarla geçidi tıkayalım mı? Gelen olursa geçidin tıkalı olduğunu görüp, arkasında bir başka mağara olacağını düşünmez!»

«Bu çok iyi fikir, Jack,» dedi Mike. «Diğer giriş önemli değil, o delikten hiçbir yetişkin sığmaz nasıl olsa. Tehlike geçtikten sonra, yapacağımız duvarı yıkmak hiç zor olmaz.»

«Ben küçük girişli mağaraya bir gidip bakayım, belki bir şey görür ya da işitirim,» dedi Jack; sürüne sürüne dar geçite girdi.

Adamlar gerçekten de adayı aramaya gelmişlerdi! Konuşmalarını Jack kolayca işitebiliyordu.

«Buraya birileri gelmiş!» diye bağırdı bir adam. «Bakın ateş yakmışlar!»

«Piknikçiler gelmiştir herhalde!» diye karşılık verdi bir başkası. «Burada boş bir konserve kutusu var... şurada bir karton kutu... tam piknikçilerden kalan şeyler.»

«Hey! Şuradaki su kaynağına bakın!» dedi bir başka ses. «Burada epey dolaşan olmuş.»

Jack homurdanmaya başladı. Hiç de fazla ayak izi bırakmamışlardı aslında!

«Eğer bu çocuklar buradalarsa, nasıl olsa buluruz, merak etmeyin!» dedi bir başka adam. «Ama merak ediyorum, burada bir başlarına, salt o oğlanın pazardan aldıklarıyla, doğru dürüst yiyecekleri olmadan nasıl yaşayabilirler?»

«Ben öbür tarafa gidip bir bakayım,» dedi birinci adam. «Sen de benimle gel, Tom. Tepenin bir yanından sen git, öbür yanından ben... Eğer bu çocuklar iç taraflara doğru çekiliyorsa, birimizin gözüne çarpar.»

Jack mağaranın güvenliği içinde bulduklarına seviniyordu. O da arkasından birinin fısıldadığını duydu.

«Jack! Konuşma sesleri geldi. Her şey yolunda mı?»

«Şimdilik, Mike,» dedi Jack. «Çok sıkı arıyorlar, ama şimdilik tek buldukları şey su kaynağındaki ayak izleri. Ben biraz daha burada kalıp ne konuştuklarını dinleyeceğim.»

Arama devam etmekteydi. Adamlar hiçbir şey bulamadılar. Çocuklar gerçekten ortada hiçbir şey bırakmamışlardı.

Derken Jack adamlardan birinin bağırdığını duydu.

«Şuraya bakın! Buna ne dersiniz?»

Jack adamın ne bulmuş olacağını çok merak ediyordu. Çok geçmeden öğrendi. Adam rastlantıyla tavuk bah-

çesini örten otları dağıtmış, yeni serpiştirilen kumları görmüştü.

«Buna bakılırsa burada bir şeyler olmuş,» dedi adam. «Ama ne olmuş, Tanrı bilir! Bana sorarsanız, bu çocuklar buralarda bir yerde. Bulmak da bize kalıyor. Bütün izleri böyle sakladıklarına göre bayağı da kurnaz çocuklarmış!»

«Çalıları ve otları tarayarak ilerleyelim,» dedi öbür adam. «Böyle gizleniyor olabilirler. En akla yakın olanı bu.»

Adamlar ellerindeki sopaları çalılara sokuşturarak, kayıp çocukları aramaya başladılar. Ama bir türlü bulamıyorlardı.

İki üç saat sonra Jack arkadaşlarının yanına döndü ve duyduklarını anlattı. Onca gizlemelerine karşın tavuk bahçesinin bulunması çocukları dehşete düşürmüştü.

«Bir şey yesek iyi olur,» dedi Peggy. «Burada duman çıkamayacağı için ateş yakamayız, ama dün yapmış olduğum küçük ekmekler var, biraz çilek ve soğuk pasta da yiyebiliriz. Tabii bol bol da sütümüz var.»

Çocuklar hiç acıkmadıkları halde oturup sessizce yemeklerini yediler. Daisy arkalarında bir yerde uzanmıştı, durumundan şikâyetçi görünmüyordu. Tavuklar böyle kararlık bir yerde bulunmaktan şaşkın gibiydiler, ama onlar da pek gürültü yapmıyorlardı.

Yemekten sonra Jack yine gözetleme yerine döndü. Mağaranın girişinde büzülüp konuşmaları dinledi.

Adamların akli iyice karışmış, hevesleri kaçmış gibiydi. Tepenin altında oturmuş, sandviçlerini yiyorlar, bira içiyorlardı. Konuşmaları Jack'in bulunduğu yerden kolayca duyulmaktaydı.

«Çocuklar bu adada kalmış olabilirler,» diyordu bir adam. «Bana sorarsanız kalmışlar da... ama şimdi burada değiller. Bundan eminim.»

«Her yeri karış karış aradık,» dedi bir diğeri. «Galiba haklısın, Tom; gerçekten de bu çocuklar burada kalmışlar... yoksa bu fasulyeleri kim ekecekti buraya? Ama şimdi yoklar. Geçen çarşamba o polis memurunun gördüğü oğlan alarmı verince sandallarına binip buradan tüymüşlerdir.»

«Yaa, bir de sandal olacak!» dedi üçüncü adam. «Çocuklar burada olsalardı sandalı bulurduk, değil mi? Bulmadık işte, demek ki burada olamazlar!»

«Çok haklısın,» dedi birinci adam. «Ben bunu düşünmemiştim. Sandal yoksa, çocuklar da yok demektir! Dönelim mi artık? Daha fazla aramanın hiçbir yararı olmaz herhalde.»

«Bakmadığımız bir tek yer kaldı,» dedi dördüncü adam sakın bir sesle. «Tepenin yamacında birkaç mağara vardır... çocuklar oraya gizlenmiş olabilirler.»

«Mağaralar!» dedi öbür adam. «Tamam... işte orada olabilirler. Mutlaka gidip bakalım. Nerede bu mağaralar?»

«Şimdi gösteririm,» dedi dördüncü adam. «Feneriniz var mı?»

«Yok, ama bir sürü kibritim var,» dedi öbür adam. «Ama durun bakayım... eğer sandalları yoksa burada olamazlar ki. Eğer buradalarsa, mutlaka bir yerde sandallarını olmalı!»

«Sandalı batırmışlarsa, kim ararsa arasın bulamaz,» dedi dördüncü adam.

«Çocuklar bunu düşünebilirler mi canım!»

«Düşünebileceklerini sanmam,» dedi dördüncü adam.

Konuşulanları işiten Jack için için Mike'ın aklını kutluyordu. Sandalı batırmak fikri Mike'dan gelmişti. Batırmamış olsalardı mutlaka bulunacaktı, çünkü yapılan arama

Jack'in sandığından çok daha ayrıntılı olmuştu. Fasulyeleri bile fark etmişlerdi adamlar!

«Haydi,» dedi bir adam. «Gidip şu mağaralara bakalım. Ama boşuna zaman harcıyoruz. Buralarda çocuk falan yoktur! Çoktan sandallarına atlayıp karşı kıyıya çıkmışlardır!»

Jack sürüne sürüne iç mağaraya gitti; kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu.

«Adada olmadığımızı sanıyorlar,» diye fısıldadı. «Çünkü sandalımızı bulamadılar. Ama mağaraları yoklamaya geliyorlar. Feneri söndür, Mike. Şimdi herkes çıt çıkarmadan beklesin. Daisy yatıyor mu? İyi! Tavuklar da sessiz. Gece oldu sanıyorlar. Kimse hapşirmaya, öksürmeye kalkmasın... Her şey önümüzdeki bir iki saatte olacıklara bağlı!»

Büyük iç mağarada çıt çıkmıyordu. Daisy ağaç kütüğü gibi yatmış, sessizce soluk alıyordu. Tavuklar da sakindiler. Çocuklarınsa farelerden farkı yoktu.

Az sonra mağaraya giren adamların sesi duyuldu. Kibritler çakıldı ...Ve çok geçmeden buldukları mağaraya giden geçit keşfediliverdi!

«Şuraya bak, Tom,» dedi bir şey. «Geçit gibi bir şey var burada... acaba nereye çıkıyor?»

«Bakalım nereye çıkıyor,» dedi bir ses. Az sonra çocukların tıkamış olduğu geçitte ayak sesleri duyuldu!

Arama Bitiyor

Çocuklar iç mağarada put gibi oturmuş beklemekteydiler. Göz kırpmaya bile çekiniyorlar, neredeyse soluk almıyorlardı. Ama kalp atışları öyle gürültülü geliyordu ki, bir ara Jack dış mağaradaki adamların işiteceğinden korktu. Kaburgaları yerlerinden çıkacak gibiydi.

O sırada dar geçitte birinin yürümeye çalıştığını duydular. Adamın oflayıp puflamalarına bakılırsa, geçidi epey sıkışık bulmuştu. Sonunda çocukların taşları, kayaları yığdıkları yere geldi.

«Hey!» diye bağırdı diğerlerine. «Geçit burada bitiyor, kayalar yığılıp yolu tıkamış. Kayaların yukardan dökülüp dökülmediğini anlamak için biraz uğraşayım mı?»

«Hayır!» diye bağırdı başka bir adam. «Eğer sen geçemiyorsan, çocuklar da geçememiştir! Boşuna taban tepiyoruz... Çocukları bu mağaralarda bulamayız. Haydi, dön artık, Tom.»

Geçitteki adam güçlkle dönüp arkadaşlarının yanına gitmeye hazırlanırken, o anda korkunç bir şey oldu!

Daisy müthiş bir sesle moolamaya başladı!

Bunu çocuklar da beklemiyordu, korkudan yerlerinden sıçradılar. Sonra da çaresizlik içinde birbirlerine so-

kuldular. Daisy'yi duyunca adamların derhal oraya geleceklerini sanıyorlardı.

Bir an şaşkınlığın doğurduğu bir sessizlik oldu. Sonra adamlardan biri konuştu. «Sesi duydunuz mu?»

«Tabii duyduk!» dedi diğeri. «Neydi yahu öyle?»

«Çocukların sesi olmadığı kesin!» dedi birinci adam gülererek. «Çocukların böyle ses çıkardığını hiç duymadım!»

«İnek sesine benziyordu,» dedi bir başkası.

«İnek mi!» dedi birinci adam, «İyi artık, daha neler? Yanı bu tepenin içinde bir inek mi var sence, Tom?»

«Olamaz tabii,» dedi Tom gülererek. «Ama çok benziyordu doğrusu! Durun bir kulak verelim, belki yine bir şey duyarız.»

Bir anlık bir sessizlik oldu; adamlar kulak kesilmişlerdi... Tam o sırada, sanki onları boşa bekletmemiş olmak için Daisy'den bir öksürük sesi çıktı.

Mağaranın içinde yankılanan bu ses de duyuldu kuşkusuz.

«Hoşlanmadım bundan,» dedi adamlardan biri. «Çok garip bir ses, hiçbir şeye benzemiyor. Haydi, şu karanlık mağaralardan çıkıp biraz güneş yüzü görelim. Bu sesleri duyduktan sonra iyice aklım yattı, bu mağaralarda çocuk falan olmaz! Korkudan deli olurlar yahu!»

Jack sevinç içinde Nora'nın elini sıktı. Aslan Daisy adamları korkutmuştu demek! Şaka gibi geliyordu. Çocuklar hâlâ çıt çıkmadan oturmaya devam ettiler, Daisy'nin moolayıp öksürdüğüne için için seviniyorlardı.

Az sonra adamlar mağaradan dışarı çıkmışlardı. «Söyle bir bakalım, başka mağara var mı,» dedi adamlardan biri. «Şurda var bir tane galiba.»

«Piknikçiler geldiği zaman tavukları sakladığımız mağaraya gidiyorlar,» diye fısıldadı Jack. «Buraya çıkan bir

geçit falan yok nasıl olsa. İstedikleri kadar araştırsınlar.»

Adamlar araştırdılar, ama geçidi olmayan, küçük bir mağaraydı burası. Sonra girişi çok küçük olan mağarayı gördüler... Çocuklar buradan sürüne sürüne girebilmişlerdi... Ama daha önce Jack'in de söylemiş olduğu gibi, yetişkin birinin buradan girmesi olanaksızdı. Adamlar bir denedilerse de az sonra caydılar.

«Buradan ancak tavşanlar girebilir,» dedi biri.

«Çocuklar girebilir,» dedi diğeri.

«Bak Tom, eğer bu adada çocukları bulursak, oturup şapkamı yerim ben!» dedi birinci adam. «Her şeyden önce sandal yok... üstelik şu fasulyeler dışında en küçük bir iz bulamadık. O fasulyeleri de pekâlâ kuşlar gagalarından düşürmüş olabilirler. Bir de o kumlu bahçe var işte... Sen bunları göz önüne alıp, burada günlerden beri çocukların yaşadığını, ama biz gelir gelmez en küçük bir iz bile bırakmadan ortadan kaybolduklarını söylüyorsun! Hadi canım!.. Çocuklar bu denli akıllı olamazlar!»

«Galiba haklısın,» dedi Tom. «Haydi gidelim. Bu adadan ve tuhaf seslerden bıktım artık. Eve ne kadar erken gitsek o kadar iyi olacak. Şu çocukların nerede olduklarını nasıl da merak ediyorum! Keşke bulsaydık. Ne biçim bir sürpriz bekliyor onları!»

Adamlar tepeden aşağı inip kumsala doğru giderlerken, sesleri zor işitilir oldu. Jack sessizce küçük girişli mağaraya geçti. Kulak kesilip iyice dinledi. Küreklerin yerleştirilişini duydu. Sandalı ittiler. Sonra da küreklerin suda çıkardığı şapırtı sesi geldi.

«Gidiyorlar!» diye seslendi. «Gerçekten gidiyorlar!»

Diğerleri de Jack'in yanına geldiler. Güvende olduklarına karar verince küçük girişten bir bir dışarı çıkıp ot-

ların arkasından sandalın uzaklaşmasını izlediler. O sessizlikte kürek sesleri ve adamların konuşmaları çocukların bulunduğu yere kadar geliyordu.

Nora birden ağlamaya başladı. Bu heyecan fazla gelmişti. O ana değin kendini tutmuştu, ama artık iyice ağlaması, boşalması gerekliydi. Onun ardından Peggy başladı... Hatta Mike'la Jack'in bile gözleri dolmuştu. Korkunç bir tehlike atlatmışlardı... sonuçta yine sevgili adalarında kalabilmeleri, bulunmamaları ne olağanüstüydü!

O sırada tepenin içinden hüznü, yanık bir ses geldi. Zavallı Daisy'ydi bu... Mağarada tek başına kalmak onu pek üzmüştü.

Çocuklar gülmekten alamadılar kendilerini. «Daisy koca adamları nasıl da korkuttu ama!» diyerek kıkırdadı Jack.

«Beni de çok korkuttu,» dedi Peggy. «Gerçekten, aklım çıkacak sandım!»

Çocuklar buna da gülüştüler... Gülmeleri ağlamaları birbirine karışmıştı artık. Sandal gözden kaybolana dek tepede oturdular.

«O adam yığınak yaptığımız yere gelince işimiz bitik sandım,» dedi Jack.

«Evet... iyi ki geçidi tıkamışız!» dedi Peggy. «Yoksa bizi bulmaları işten değildi!»

«Mike'ın sandalı batırması da çok yerinde oldu,» dedi Nora. «Eğer sandalı bulsalardı bizi bulana dek arayacaklardı.»

«Bizi bir sürprizin beklediğini söylerken ne demek istediler acaba, merak ediyorum,» dedi Mike. «Ama sanırım tatlı bir sürpriz değildir.»

«Kuşkusuz tatlı değildir,» dedi Peggy.

«Artık görüş uzaklığından çıktılar,» dedi Nora. «Ne

dersin, Jack, kalkıp dans etmemin tehlikesi var mı? Onca zaman mağarada tıkılıp kaldıktan sonra şimdi yerimde duramıyorum, bağıırıp çağırıp şarkı söylemek, dans etmek geliyor içimden.»

«Artık tehlike falan kalmadı,» dedi Jack. «Bir daha gelmezler. Kış için mağaralara rahatça yerleşebiliriz.»

«Kumsalda ateş yakıp sıcak bir yemek yiyelim mi?» diye sordu Peggy. «Sanırım hepimizin böyle bir şeye gereksinmesi var.»

«Haklısın,» dedi Jack. Çocuklar hemen hazırlık yapmaya başladılar. Nora diğerlerine yardım ederken bir yandan da hoplayıp zıplıyordu. Güvenlikte olmak, gizli adalarında yine bir başlarına kalabilmekten büyük bir mutluluk duyuyordu.

Az sonra yemeğe oturdular ve sanki ilk kez yemek yiyorlarmışçasına yediler. Bir ara tepenin içinden gelen moo sesi çocuklara Daisy'nin hâlâ mağarada olduğunu anımsattı. Jack ve Mike hemen gidip ineği ve tavukları çıkardılar.

«Çok iyi bir ineksin, Daisy,» dedi Jack hayvana. «O adamlar bizi ararlarken ses çıkarmayasın diye dua ediyorduk... Ama sen daha iyisini düşündün ve onlara mooladın... Kovdun onları buradan!»

Günler iyice kısalmıştı, erkenden gece oluyordu. Güneş battıktan çok kısa bir süre sonra gökte yıldızlar görünmeye başlıyordu. Çocuklar mağaradan fenerlerini alıp kitaplarıyla birlikte Söğüt Ev'e gittiler. O gece okuma sırası Nora'nındı. Fenerin loş ışığında Söğüt Ev çok huzurlu oluyordu. Birlikte olmak, tehlikenin geçtiğini bilmek ne güzeldi!

«Benim uykum geldi,» dedi Jack, öykü bittikten son-

ra. «Biraz çikolata yiyip söyleştikten sonra yatalım. Yakında mağaralara taşınmayı ciddi olarak düşünmemiz gerekcek. Hava hep böyle gitmez.»

«Yarın karar veririz,» dedi Mike çikolatasını kemirirken. Heyecanlı günün yorgunluğuyla, çocuklar hemen uykuya daldılar. Ertesi sabah uyandıklarında aramanın artık bittiğini, kışa güven içinde gireceklerini bilmeleri çok güzeldi! Göle yıkanmaya giderken mutluluktan neredeyse uçacaklardı.

«Ooo!» dedi Nora suya dalarken, «Göl suyu artık epey soğumaya başladı. Bütün kış bu yıkanma işi sürecektir mi, Jack?»

«Tabii sürmeyecek,» dedi Jack. «Yakında bırakmamız gerek... Ama şimdilik iyi oluyor.»

O hafta hava korkunç gitti. Fırtına sırasında göl yüzeyi tıpkı deniz gibi olmuş, kocaman dalgalar küçük kumsala vurup parçalanmıştı. Artık kumsalda ateş yakılır gibi değildi. Çocukların giysileri yağın yağmurda sınılsıklam oldu; büyük mağarada ateş yakarak kurutmaya çalıştılar. Mağara ateş yakmak için çok elverişliydi; rüzgâr tepenin öbür yüzüne geliyordu.

«Sanırım artık Söğüt Ev'i terk edip mağaralara taşınmamız gerekiyor,» dedi Jack bir sabah. O gece hava çok kötü olmuş, sabaha kadar ağaçlara çarpan rüzgârın uğultusunu dinlemişlerdi. En kötüsü, Söğüt Ev'in arka odası, Peggy ve Nora'nın yattıkları yerde su almış, kızların yatakları ıslanmıştı. Gece yarısı kalkıp oğlanların odasına taşınmışlardı. Böylece ön oda çok sıkışık ve havasız oldu, ama hiç olmazsa kuruydu.

Ağaçlar yapraklarını dökmeye başlamışlardı. Bütün bitkiler sarı, kırmızı, pembe, kahverengi ya da turuncu renge bürünmüştü. Güneş bir iki saat için çıktığında ada-

nın görünümüne doyum olmuyor, ıslak yapraklar mücevher gibi parlıyordu.

Söğüt Ev'in çatısını oluşturan yapraklar da bir bir dökmeye başladı. Gece yatarken çocukların yanağına bir yaprak düşmesi hiç hoş olmuyordu. Evin eski yeşil görünümü kalmamış, kahverengi olmuş, yer yer çıplak kalmıştı.

Nora bu sırada soğuk alıp nezle oldu. Jack bir an önce mağaralara taşınmaları gerektiğini, yoksa tümünün hastalanacağını söyledi... Hastalanacak olurlarsa ne yaparlardı? Onları iyileştirecek doktor yoktu.

Nora'ya bol bol sıcak süt içirip, Jack'in pazardan aldığı battaniyeye sardılar. Yanına bir mum verip büyük mağaranın arkasına oturtular. Küçük kız kısa zamanda iyileşip, mağaraya taşınma planında diğerlerine yardım edecek güce kavuştu.

«Dış mağara oturma ve yatak odamız olur,» dedi Jack. «İç mağaradaysa erzaklarımızı ve eşyalarımızı saklarız. Girişte sürekli olarak ateş yanar; hem ısınırız, hem de yemeklerimizi pişiririz. Aslında çok eğlenceli olacak! Bu kış mağara adamları olacağız!»

Mağaradaki Günler

O hafta çocuklar kışı mağarada geçirmek için yaptıkları planı tamamladılar. Zaten bütün mallarını mağaraya taşımışlardı. Bütün sorun dış mağarayı konforlu ve eve benzer bir duruma sokabilmekti. Peggy bu işlerde ustaydı.

«Jack ve Mike, mağaranın içine mutlaka raf yapmanız gerekli,» dedi. «Kalınca dallardan örerak yapabilirsiniz. Nasıl dikersiniz bilemem. Kitaplarımızı ve oyuncaklarımızı raflara yerleştiririz. Feneri de mağaranın tam orta yerinde yükseğe asmaya çalışın. Şu köşeye otlar getirip yataklarımızı kurarız. Ot getirmek de oğlanlara düşüyor. Eğreltiotları kurumaya başlıyor... iyi yatak olur.»

Peggy ince dallardan yapılan bir süpürgeyle mağaranın zeminini iyice süpürdü; sonra Nora'yla kumsaldan getirdikleri ince kumu yere serptiler. Görünüş çok güzel olmuştu. Oğlanlar otları getirdi. Peggy yatakları hazırlayip biri dışında tüm yatakların üstüne battaniye serdi. Üç tane battaniyeleri vardı. Birj eski, iki tanesi de Jack'in pazardan yeni aldıklarıydı. Görünüşe bakılırsa, çocuklardan biri battaniyesiz kalacaktı.

«Dördüncü kişi battaniye yerine ne kullanacak?» diye sordu Jack. O zaman Peggy büyük bir sürpriz yaptı!

Büyük bir özenle temizleyip, kurutup birbirine eklediği tavşan kürklerinden yapılmış battaniyeydi bu!

«Bu harika bir şey, Peggy!» dedi Jack. «Bu kadar güzel bir kürk battaniye görmedim... Ne sıcak olur! Bunu sırayla hepimiz örteriz!»

«Ben de öyle düşünmüştüm,» dedi Peggy. Tavşan battaniyesi beğenildiği için sevinçliydi. «Postları dikmek çok zor oldu, ama sonunda becerdim. Soğuklar başladığında iyi bir sürpriz olur, diye düşünmüştüm.»

Kısa zamanda mağara ev görünümünü almaya başladı. Raflar kitap ve oyuncaklarla dolmuş, ortaya fener asılmış, çocuklar buna alışana dek her mağaraya giriş çıkışta kafalarını vurmuşlardı. Yataklar düzenli bir biçimde köşelerde kurulmuş, üstlerine battaniyeler ve tavşan kürkü serilmişti. Diğer bir köşedeysse Peggy'nin sık sık kullanacağı çaydanlık, tencere gibi mutfak eşyaları vardı.

Derken Jack sürprizini çıkardı ortaya... Kendi elleriyle yaptığı küçük bir masaydı bu! Aylar önce adaya gelirken getirdikleri düz tahtayı pazardan aldığı testereyle biçimlendirip, Peggy'ye güzel, küçük bir masa yapmıştı!

Masa biraz dengesiz duruyordu. Ayakları Jack'in bulabildiği en düzgün ağaç dallarındandı, ama bunları oturtmak çok zor olmuştu. Tahtayı testereyle parça parça kesip, masanın üstünü kare yapabilmek için bu parçaları çiviyile tutturmuştu. Peggy çok sevindi!

«Artık yemeklerimizi masa üzerinde yiyebileceğiz!» dedi. «Ne güzel olacak! Dikişimi de masa üzerinde yapabilirim... Yerde bükülüp yapmak öyle zor oluyordu ki...»

«Peki, sandalye ne olacak?» dedi Nora. «Sandalye olmadan masada yemek yiyemeyiz!»

«Bunun için de tabure yapıyorum,» dedi Jack. Ger-

çekten de yapmaktaydı. Rüzgârın ikiye böldüğü bir ağacın gövdesini testeresiyle kesti; kestiği her parça bir tabure oluyordu... yüzeği düzgün, oldukça da rahatlı!

Mağaralarına her geçen gün daha çok ev görünüşü kazandırıyorlardı. Yemeklerini Jack'in yaptığı masada, taburelerinde oturarak yemek çok zevkli olmuştu. Mağaranın girişindeki ateşi seyretmek, hava karardıkça daha çok parıldaayan alevlerine bakmak bile mutlu ediyordu onları. Mağaranın bir köşesinde, sıcak otlar üzerinde battaniyelerini çekip yatarken, ateşin cıtır cıtır sesler çıkararak yanması doyulmaz bir şeydi.

Dışarda rüzgâr uğuldarken mağaranın içi güven verici, sıcak bir yuva olmaktaydı. Bazı geceler Peggy dikiş dikerken, oğlanlar ya bir tahta parçası yontarak oyalanıyorlar ya da Nora'yla oyun oynuyorlardı. Bazen de yüksek sesle kitap okunuyordu.

Yapılacak bir dolu da iş vardı her zaman. Daisy yine her sabah ve akşam sağılmalıydı. Çayırında yaşamak hayvanı yeterince mutlu ediyordu. Oğlanlar yağmurda sığınması için Daisy'ye bir de çardak yapmışlardı. Tavukların da bakımı gerekiyordu. Çocuklar tavukları mağaranın yanında bir yere getirmişlerdi. Artık eskisi kadar çok yumurta vermiyorlardı, ama çocukların yeterince yiyecek stokları olduğundan buna gereksinmeleri yoktu.

Her zaman olduğu gibi yemek pişirme, çamaşır ve ortalığı toplama işleri sürüyordu kuşkusuz. Kaynaktan su getirme işi vardı. Ateşi beslemek için odun toplamak ve depolamak gerekiyordu. Peggy kozalak aramaya çıkıyordu; kozalaklar hem çok güzel yanıyor, hem de hoş bir koku çıkarıyordu.

Kasım ayı da böylece geçip gitti. Bazı günler hava açık olunca, çocuklar büyük bir keyifle güneşleniyorlardı. Ba-

zı günlerse kapkara bulutlar göğü kaplıyor, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, gölün suları köpüklü dalgalarla kumsalı dövüyordu.

Mike'la Jack sandalı sudan çıkarıp bir kez daha onardılar. Sonra da kumsala çıkarıp dalgaların erişemeyeceği bir uzaklığa çektiler. Aralık ayı gelince, çocuklar Noel'i düşünmeye başlamışlardı. Adada Noel kutlamak çok değişik olacaktı!

«Mağaramızı çobanpüskülüyle süsleriz,» dedi Jack. «Adada iki tane çobanpüskülü ağacı var, üstelik kırmızı böğürtlenleri de var. Ama ökseotu yok hiç.»

«Bir başımıza Noel kutlamak çok tuhaf olacak,» dedi Peggy. «Hoşuma gideceğini sanmıyorum. Noel şarkıları, cıvıl cıvıl dükkânlar, Noel armağanları, süsler olmadan Noel nasıl yaşanır bilmiyorum.»

«Annemle babam uçakla gidip kaybolmadan önce Noel zamanı onlarla olurduk,» dedi Nora, Jack'e. «Ne güzeldi o günler. Hiç aklımdan çıkmıyor! »

«Ne olurdu annemle babam kaybolmasalardı,» dedi Mike. «Onları çok severdim... Öyle neşeli, mutlu insanlardı ki...»

Üç kardeş anneleri babaları evdeyken Noel'de neler yaptıklarını anlatıyor, Jack de ilgiyle dinliyordu. Jack oldum olası dedesiyle birlikte yaşamıştı. Noel dedesinin umurunda bile değildi. Çocukların anlattıkları şeyler Jack için çok yeni ve güzel şeylerdi. Ana babaları yanlarındayken yaşadıkları o güzel günleri kimbilir nasıl özlüyorlardı!

Jack onları dinledikten sonra bir şey yapmaya karar verdi. Noel öncesi sandala binip gölün karşı kıyısına geçecekti. Daha bir miktar parası vardı... Bununla biraz süs-

leme, Nora'ya bir bebek, Peggy'ye bir dikiş kutusu, Mike'a da bir şey armağan eder, biraz portakalla şeker alırdı! Böylece güzel bir Noel geçirirlerdi!

Diğerlerine bu konuda hiçbir şey söylemedi. Yakalana-bilir diye korkacaklarını biliyordu. Ama yine aynı köye gitmeye niyeti yoktu. Beş mil yürümesi gereken diğer köye gidecekti; orada onu kimse tanımaz, istediği alışverişi yapabiliirdi. Jack tehlikeye atılmadığını biliyordu, çok da dik-katli olmaya kararlıydı.

Aralık ayı soğuk ve fırtınalı geçmekteydi. Havanın güzel olduğu bir sabah Jack sandalı alıp çıkacaktı. Arkadaş-larına biraz kürek çekerek ısınmak istediğini söyleyecekti. Düşündüğü sürprizi açıklamaya niyeti yoktu!

Sonunda havanın güneşli ve açık olduğu bir gün geldi. Peggy kahvaltı sonrası tabakları temizliyordu. Mike, Daisy'ye yeni bir çardak yapma hazırlığındaydı. Nora'ysa kozalak aramaya çıkacaktı.

«Sen ne yapıyorsun, Jack?» diye sordu Peggy.

«Hiç,» dedi Jack. «Biraz ısınmak için şu sandala at-layım da kürek çekeyim, diyordum. Kürek çekmeyeli çok oldu.»

«Bene de seninle geleyim, Jack,» dedi Nora.

Ama Jack kimsenin gelmesini istemiyordu. «Hayır, Nora,» dedi. «Sen git kozalak topla. Benim işim biraz uzun sürecek. Peggy, yanıma yiyecek bir şeyler verebilir mi-sin?»

«Yiyecek mi!» dedi Peggy şaşarak. «Kaç saat kürek çekmeyi düşünüyorsun,?»

«Hiç, birkaç saat falan,» dedi Jack. «Biraz idman yap-sam iyi olacak. Balık oltamı da alıyorum.»

Peggy bir sepete ekmek ve haşlanmış yumurtayla bir şişe de süt koydu. Jack onlarla vedalaşıp tepeden aşağı

inmeye başladı. Nora onunla birlikte indi; sandalda istenmediği için biraz kırgındı.

«Ben de gelmek isterdim,» dedi.

«Bugün gelemezsin, Nora,» dedi Jack. «Döndüğümde nedenini anlarsın!»

Sandalı itip küreklere asıldı. Göl o gün oldukça sakin-di. Jack kıyıdan biraz uzaklaşınca Nora da koşarak arama işine koyuldu. Tepeye doğru çıkarken yukardan Jack'in balık avını izlemeyi tasarlıyordu. Ama kısa bir süre sonra göle baktığında Jack ve sandal görünürde yoktu. Bu Nora'ya çok tuhaf geldi.

Aradan saatler geçti, Jack hâlâ dönmemişti. Çocuklar merak içinde bekliyorlardı. Neden yalnız gitmişti? Neden hâlâ dönmemişti?

«Yoksa yine köye, bir şeyler almaya mı gitti dersiniz?» diye sordu Peggy sonunda. «Nora göle baktığında bir şey göremediğini söylüyor... eğer yakınlarda bir yerde balık tutuyor olsaydı mutlaka görürdük!»

«Ne aksilik!» dedi Mike endişeyle. «Eğer o köye giderse yine yakalanacak!»

Ama Jack yakalanmamıştı... Bambaşka bir şey olmuştu... olağanüstü bir şey!

Jack'i Bekleyen Sürpriz

Şimdi Jack'in başına gelenleri öğrenelim. Adadan ayrılmaya epey zaman geçmişti... Olağan bir alışveriş süresinden çok daha uzun bir zaman. Ne olabilirdi onu bu denli geciktiren?

Gölün uzak kıyısına olaysız varmış, sandalını bir ağaca bağlamıştı. Sonra da ağaçlığın içinden geçip uzakta ki köyün yoluna düşmüştü... Beş mil yürüyecekti. Oraya varması yaklaşık bir buçuk saati bulurdu, ama yeniden alışveriş yapabilmesi ne güzel olacaktı!

Soğuk havada hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Kısa zamanda iyice ısındı. Cebindeki parayı şakırdatırken, acaba düşündüklerini almaya yetecek mi, diye geçiriyordu içinden. Ne yapıp yapıp Nora'ya bir bebek almak istiyordu; küçük kızın böyle bir armağana nasıl sevineceğini biliyordu.

Köye yaklaştığında Peggy'nin vermiş olduğu yiyecekleri çıkardı, bir evin bahçe kapısına oturup bunları yedi. Sonra yine yoluna devam etti. Artık onu görenlerin, kaçaklardan biri, diye tanıyacaklarını sanmıyordu, aradan çok uzun zaman geçmişti. Birlikte adaya kaçalı tam altı ay o-

luyordu! Buna karşın, yüzüne dikkatle bakan biri olabilir diye Jack gözlerini dört açtı.

Köye girdi. Tam ortasından bir anacadde geçen, büyükçe bir köydü. Yaklaşık altı kadar dükkânı vardı. Jack dükkânları dolaşmaya başladı. Oyuncak dükkânı ve tatlıcıyı en sona bırakmıştı. Kasabanın önünden geçerken vitrine konmuş hindilere baktı; bazılarında kırmızı kurdeleler bağlanmıştı. Noel süslemeleri içindeki dükkânları seyretmek Jack'in çok hoşuna gidiyordu.

Sonunda oyuncak satılan dükkâna geldi. Burası harikaydı işte! Vitrine konan bebekler kollarını açmış, geçenleri çağırıyorlardı sanki. Raylar üzerinde giden bir tren. Tam ortada bir Noel Baba, sırtında oyuncak torbası... Dükkânda kutu kutu çikolata ve çeşitli şekerler de vardı.

Jack, Nora'ya hangi bebeği alacağına karar vermek için bakınıyordu. Peggy için güzel bir dikiş kutusu. Mike'a da tekneler hakkında güzel bir kitap beğenmişti. Kırmızı süs kâğıtları ve karton külahları da gözüne kestirmişti. Mağazalarında bu külahları giymek ne eğlenceli olacaktı!

Jack bu düşüncelerle dükkâna girdi. Dükkân aynı zamanda postane olarak da iş yaptığından iki üç kişi daha vardı içerde. Noel paketleri gönderiyorlardı. Tezgâhtaki kızın bu paketleri tartması oldukça uzun sürdü. Jack sabırla bekledi; oyunculara baktı.

Dükkândaki müşteriler aralarında konuşuyorlardı. Önceleri Jack dinlemedi, ama sonra birden tüm dikkatini çeken bir şey duydu.

«Yaa, ne yazık , değil mi, çocuklar bir türlü bulunamadı,» dedi bir kadın. «Anneleri babaları üzüntüden perişan olmuşlar diye duydum.»

«Zavallılar,» dedi öbür kadın. «Vahşi bir adaya uçak-

larının düştüğü, iki yıl kurtarılmayı bekledikleri yetmiyor-
muş gibi, bir de evlerine döndüklerinde çocuklarının kay-
bolduğunu öğrenmişler!»

Jack'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Ne
demek oluyordu bu? Yoksa... yoksa... Mike'in annesiyle
babası ortaya çıkmışlar mıydı? Temkinli olmayı falan bir
yana bırakıp kadının koluna yapıştı.

«Lütfen,» dedi. «Lütfen bir şeyi açıklayın. Sözü et-
tiğiniz üç çocuğun adları Mike, Peggy ve Nora, kaybol-
muşken ortaya çıkanlar da onların anneleriyle babaları
mı?»

Dükkândaki kadınlar bu heyecan içindeki çocuğa şaş-
kınlıkla baktılar. «Evet,» dedi kadın. «Çocukların adları
bunlar, Jack adındaki bir başka çocukla birlikte haziran
ayında kayboldular. Ağustos ayındaysa, kayıp olan anneye-
le baba Pasifik açıklarında bir adada bulunup buraya ge-
tirildiler. Uçakları zorunlu iniş yapıp parçalanmış, bir ge-
mi onları bulup getirene dek o adada yaşamışlar.»

«Ama çocukları kaybolmuşlar bu kez,» diye konu-
şmaya girdi tezgâhtar kız. «Zavallıların neredeyse yürek-
lerine inecekti, aylardan beri onların özlemiyle yaşayıp
durmuşlar.»

«Sen bu konuda neler biliyorsun bakayım?» dedi ka-
dınlardan biri Jack'e. «O çocuklardan biri misin yoksa?»

«Siz onu bir yana bırakın şimdi,» dedi Jack. «Bana
bir tek şey söyleyin... Bu anneyele baba neredeler?»

«Uzakta değil,» dedi tezgâhtar kız. «Komşu kasaba-
da bir otelde kalıyorlar, her an çocuklarından bir haber
çıkacak diye bekliyorlar.»

«Otelin adı ne?» diye sordu Jack heyecanla.

«Kuğu Otel,» dedi tezgâhtar kız. Dükkândaki kadın-
ların şaşkın bakışları arasında Jack yıldırım hızıyla dışarı

fırladı. Var gücüyle koşarken güneşten esmerleşmiş yüzünde büyük bir heyecan ve sevinç vardı.

Doğruca durağa koştu. Kasabaya otobüs seferi olduğunu biliyordu. Aklındaki tek şey, Kuğu Oteli'ne gidip Mike'ın annesine ve babasına çocukların sağ salim olduğunu söylemekti. Ömründe böyle heyecanlanmamıştı. Böyle mutlu bir son olacağı kimin aklına gelirdi? Üstelik bu mutlu haberi anneyle babaya kendisi götürüyordu!

Otobüse bindikten sonra sevincinden yerinde durmadı. Kasabaya varır varmaz kendini dışarı atıp Kuğu Oteli'ne koştu. Tam içeri girecekken kapıcı Jack'i durdurdu.

«Kaptan Arnold ve eşi nerede?» diye sordu Jack adama. Mike ona babasının kaptan olduğunu önceden söylemişti, çocukların soyadının Arnold olduğunu da biliyordu... Böylece kimi aradığını düşünmeden söyleyebilmişti.

«Hey, ağır ol bakalım, delikanlı,» dedi kapıcı. Üzerinde eski bir palto, ayaklarında yırtık pırtık ayakkabılar olan bu çocuğu hiç gözü tutmamıştı. «Kaptanı ne için arıyorsun?»

«N'olur söyleyin, neredeler?» diye yalvardı Jack... Tam o anda bir adamın sesi duyuldu.

«Kim arıyor beni? Ne istiyorsun, oğlum?»

Jack dönüp arkasına baktı. Uzun boylu, esmer bir adam vardı karşısında Birden adama kanı kaynadı, çünkü Mike'a öyle benziyordu ki...

«Kaptan Arnold! Mike, Peggy ve Nora'nın nerede olduklarını biliyorum!» diye haykırdı Jack.

Kaptan kulaklarına inanamazmış gibi baktı bir süre. Sonra Jack'i kolundan tutup yukarı çıkardı. Bir odaya girdiler. Burada bir kadın oturmuş, mektup yazmaktaydı. Çocukların annesi olduğu belliydi, çünkü yüzü Peggy ve No-

ra'yı andırıyordu. Sevecen, güçlü ve akıllı görünüyordu; Jack böyle bir annesi olsun isterdi.

«Bu oğlan çocukların yerini bildiğini söylüyor, Mary,» dedi kaptan.

O an ne büyük bir heyecan vardı odada! Jack öyküsünü anlatırken karı koca çıt çıkarmadan dinlediler. Jack anlatacaklarını bitirdikten sonra kaptan kalkıp elini sıktı, karısı da onu kucakladı.

«Çocuklarımızın senin gibi bir arkadaşları olması ne güzel!» dedi kaptan. Yüzü sevinçle parlıyordu. «Gerçekten de onca zaman küçük bir adada yaşadınız ve sizi kimse bulamadı demek.»

«Evet,» dedi Jack. «Sizin de Bayan Arnold'la birlikte bir adada mahsur kaldığınız doğru mu, efendim?»

«Doğru ya,» dedi Kaptan Arnold gülerek. «Uçağımız inişten sonra parçalandı... Böylece Pasifik Okyanusu'nun ortasında bir adada kalıverdik. Çocuklarımızın da bir başlarına bir adada yaşayacakları aklımızdan bile geçmezdi. Bu iş bizim aileye özgü bir şey galiba!»

«John, hemen onların yanına gidelim,» dedi Bayan Arnold. Sevincinden neredeyse ağlayacaktı. «Haydi artık, daha fazla bekleyemeyeceğim!»

«Doğru dürüst bir tekne bulsak iyi olur,» dedi Jack. «Bizim sandalımız su alıyor, çok eski.»

Çok geçmeden kapıya bir otomobil geldi ve onları göl kıyısına götürdü. Burada bir balıkçı sandalı kiralayıp gizli adaya doğru yola çıktılar. Çocukların tepkisini düşündükçe Jack'in içi içine sığmıyordu.

Bu sırada adadaki üç çocuk meraktan deli oluyorlardı! Akşam yemeği zamanı geçmiş hava kararmaya başlamıştı. Jack nerede olabilirdi?

«Kürek sesleri duyuyorum!» diye bağırdı Peggy bir-

den. Kumsala koşuştular ve alaca karanlıkta sandalı güçlkle seçebildiler. Ama az sonra Mike bu gelenin daha büyük bir sandal olduğunu ve içinde bir yerine üç kişi olduğunu fark etti.

Demek ki Jack yakalandı... bu adamlar da bizi almak için geldiler, diye geçirdi aklından. Yüreği sıkışıyordu. Ama sonra Jack'in sesini duydu.

«Mike! Peggy! Nora! Korkmayın! Size bir Noel armağanı getiriyorum!»

Çocuklar bakakalmışlardı. Jack ne demek istiyordu ki? Ama sandal kıyıya varır varmaz kaptan ve eşi kumsala atlayınca ne olduğunu öğrendiler!

«Anne! Baba!» çığlıkları içinde çocuklar kendilerini anneleriyle babalarının kucaklarında buldular. Öyle sarmaş dolaş olmuşlardı ki, kimin çocuk, kimin yetişkin olduğu ayırt edilemezdi. Yalnız Jack uzakta kalmış, onlara bakıyordu... Ama uzun sürmedi. Nora elini uzatıp onu da aralarına çekti.

«Sen de bizimlesin, Jack,» dedi.

Sevinçten kimin ağladığı kimin güldüğü belli değildi. Hava da iyice kararmış, kimse karşısındakinin yüzünü seçemez olmuştu. Jack, Mike'ın kumsala getirdiği feneri yakarak mağaraya çıkan yolu aydınlattı. Kaptan ve eşinin mağaralarını görmelerini çok istiyordu.

Birlikte içeri doluştular. Mağaranın girişinde çocukların ateşi gürül gürül yanmaktaydı, içerisi de epey ısınmıştı. Peggy çabucak sütü ısıtıp, Noel için hazırladığı et yemeğini çıkardı. Mağarada yaşamalarına karşın her şeyi ne güzel yapabildiklerini annesine göstermek için can atıyordu.

«Ne güzel bir ev!» dedi Bayan Arnold raflara, yemek masasına, taburelere, yataklara bakarak. Gerçekten de

mağara son derece temiz ve derli toplu tutulmuştu. Aynı zamanda samimi ve sıcak bir havası vardı. Birlikte oturup yemek yediler... Ve uzun uzun konuştular! Herkes sözü birbirinin ağzından kapıyor, bir konudan diğerine atlıyordu. Anlatacak öyle çok şey var ki! Yalnız bir tek şey kaptanı ve Bayan Arnold'u çok öfkelenlendirdi... Henriette Teyzeyle Henry Eniştenin kötülükleri.

«Cezalarını bulacaklar,» dedi Kaptan Arnold, bir daha da bu konuyu açmadı.

O gece Daisy avaz avaz mooluyordu. Sandalın ardında yüzerek nasıl getirildiğini duyunca, Kaptan Arnold'un gülmekten gözleri yaşardı. Hele bir de adaya çocukları aramaya gelenleri korkuttuğunu öğrenince gülmekten neredeyse katılıyordu.

«Biri sizin serüvenlerinizi kaleme almalı,» dedi Kaptan Arnold. «Ben ömrümde böyle şeyler duymadım. Bizim kaldığımız adada hiç öyle heyecan verici bir serüvenimiz olmadı. Bir gemi gelip de bizi alana dek oradaki yerlilerle yaşadık. Son derece sıkıcıydı!»

Bir ara Jack kayboldu, yeniden geldiğinde kucak dolusu ot getirmişti. Bunları bir köşeye yaydı.

«Bu gece konuşumuz olursunuz, değil mi, kaptan?» dedi Jack. «Mağaramızda yatarsanız çok seviniriz.»

«Tabii!» dedi Kaptan Arnold; karısı da başıyla onayladı. «Mağaranızı paylaşalım da gizli adada nasıl yaşadığınız hakkında biraz fikrimiz olsun.»

Böylece çocuklar o geceyi konuklarıyla geçirdiler. Ot yataklarına serildiklerinde yorgunluktan iyice tükenmişlerdi, ama alabildiğine mutluydular. Ertesi sabah kalktıklarında anneleri babaları yanı başlarında olacaktı!

Serüvenin Sonu

O sabah önce Mike uyandı. Yatağında şöyle bir doğrulup oturdu. Birden her şey aklına geliverdi. Annesi ve babası yumuşak ot yataklarında mışıl mışıl uyumaktaydılar. Demek doğrudu... Her şeyi düşünde görmüş değildi. Annesi, babası sağdı ve çocuklarına kavuşmuşlardı... Ne büyük mutluluktu!

Mike ateşi yakmak için hazırlandı. Yeniden uyuyabilmesi olanaksızdı artık. Gün yeni yeni ağarmaya başlıyordu. Gök donuk mavi renkteydi, doğuda güneş ince bir sis tabakasını yararak çıkmaya çalışıyordu. Hava güzel olacaktı.

Ateş çıtır çıtır yanmaya başladığında herkes bir bir uyanmaya başladı. Nora hemen kendini annesinin kucasına attı; küçük kız annesine yeniden kavuştuğuna hâlâ inanamıyordu. Kısa zamanda sevimli mağara yine mutluluğa ve kahkahalara boğulmuştu.

Peggy'yle Nora kahvaltıyı hazırladılar. Jack, Daisy'yi sağmaya gitti. Tavuklar dışarda keyifli keyifli gıdaklıyorlardı. Nora dört tane iri yumurta getirdi.

Jack'in oltasına takılan balıkları, yumurta, ekmek, gecedan kalan et ve konserve şeftalini çayla birlikte yediler.

Ateş sönmeye yüz tuttuğunda mağaranın içine güneş dolmuştu. Herkes dışarı çıktı.

Göl masmavi parlıyordu. Yaprakları dökülmüş ağaçlar hafif rüzgârın etkisiyle dans eder gibi sallanıyordu. Nora annesine ahududuları, çilekleri ve fındıkları anlatırken, Peggy de nasıl sebze ektiklerini ve sepet ördüklerini açıkladı.

«Eh, artık gitme zamanı geldi sanırım,» dedi Kaptan Arnold bir süre sonra.

Çocuklar inanamadan babalarına baktılar. «Gitmek mi! Ne demek istiyorsunuz, baba? Adadan mı gidiyoruz?»

«Sevgili çocuklar,» dedi Kaptan Arnold. «Ömür boyu burada yaşayamazsınız... Hem artık gerek yok buna. Artık kaçak değilsiniz. Bizim çocuklarımızı sizler seviyoruz ve birlikte yaşamamız gerekir.»

«Evet,» dedi Bayan Arnold. «Artık doğru dürüst bir evde yaşayıp okula gitmelisiniz, yavrularım. Çok yiğitçe ve akıllıca davrandınız... Çok da mutlu oldunuz... Şimdi de güzel bir yuvada hep birlikte mutlu olacağız.»

«Ya Jack ne olacak?» diye sordu Nora hemen.

«Jack da bizim çocuğumuz,» dedi Bayan Arnold. «Emimin dedesi de onun sürekli bizimle yaşamasını olumlu karşılayacaktır. Beni anne, babanızı da babası olarak bilecek bundan böyle! Birlikte kocaman bir aile olacağız!»

Jack'in söylemek istediği onca şey vardı, ama ağzından tek bir söz çıkmadı. Çok tuhaftı. Sevinçten yüzü kıpkırmızı kesilmişti, Nora'nın elini farkında olmadan acıtacak denli sıkılmıştı. O an herhalde dünyanın en mutlu insanıydı.

«Anne, sevgili adamızdan ayrılmak bana çok zor gelecek,» dedi Nora. «Söğüt Ev'den, sıcak mağaramızdan, fokur fokur kaynaklarımızdan, her şeyden...»

«Sanırım bu adayı sizler için satın alabilirim,» dedi

babası. «Böylece tatillerde buraya gelip dilediğiniz gibi yaşayabilirsiniz. Kendi malınız olur artık.»

«Baba!» diye haykırdı çocuklar sevinçle. «Eğer tatillerde yine adımıza gelebileceksek, okula gitmek, yeniden evde yaşamak ve düzene girmek bize hiç zor gelmeyecek! Ne güzel bir şey!»

«Ama şimdi buradan ayrılıp Noel'i evinizde kutlamanız gerek,» dedi Bayan Arnold. «Kendi evimiz var, daha unutmadınız, değil mi? Noel'i orada geçirmek ne güzel olacak... Noel pastası... Noel süsleri... Armağan dolu çoraplar.»

«Evet, evet, evet!» diye bağırdı çocuklar hep birden.

«Bunu nasıl da istiyordum!» dedi Nora.

«Dün ben Noel süsleri almak üzereydim, Nora,» dedi Jack. «Ama daha bir şey alamadan haberi duydum.»

«İsteddiğiniz kadar süs alırsız!» dedi Kaptan Arnold gülererek. «Haydi artık, Nora, sandala binelim mi?»

«Ne olur, her şeye veda edene dek bize zaman verin,» dedi Peggy. «Anne, bizimle gel de Söğüt Evi'mizi gör. Kendi ellerimizle yaptık; yazın nasıl güzel olur bilemezsin, çünkü canlı, sürekli olarak yaprakları büyüyor!»

Bir saat sonra herkes ayrılmak için hazırlandı. Tavuklar bir kez daha en sevmedikleri şeyi yaşıyorlardı; yine çuvala tıklımışlardı. Daisy'yi götürmediler, çünkü su çok soğuktu. Kaptan Arnold onu almak için bir balıkçı göndereceğini söyledi. Çocukların çoğu eşyası da adada bırakıldı. Yeniden gelişlerinde bunları kullanabileceklerdi.

Peggy tavşan kürkünden yaptığı battaniyeyi aldı, çünkü bu gerçekten çok değerliydi. Çocuklar kitaplarını da aldılar. Mağaranın içinde tüm mallarının üzerine çuval örterek rutubete karşı önlem almışlardı. Şimdi bunları bırakırken içlerine bir hüznü doldu. Yeniden mutlu yuvalarına

döndüklerini bilmelerine karşın üzülmekten alamıyorlardı kendilerini.

Sonunda herkes sandalın içine doldu. Kaptan Arnold küreklere asılınca, Daisy bu sesi hemen duydu. Kıyıya gelip sandalın uzaklaşmasını seyretti.

«Elveda, sevgili gizli adamız,» dedi Nora.

«Elveda, elveda!» dedi diğerleri de. «Yine geleceğiz! Hoşça kal Daisy!»

«Haydi şimdi biraz da Noel'de neler yapacağımızdan söz edelim,» dedi Bayan Arnold, çünkü çocuklar sevgili adalarından ayrılırken neredeyse ağlayacak gibi olmuşlardı.

Dört çocuğun anne ve babalarıyla birlikte evlerine yerleşmeleri uzun sürmedi. Artık Jack de onları öz ana babası olarak görüyordu. İlk günler büyük bir heyecanla geçti, çünkü çocuklara yeni giysiler, yeni iç çamaşırları, yeni coraplar, yeni ayakkabılar alınması gerekiyordu. Peggy onları derli toplu giydirmek için elinden geleni yapmıştı, ama Bayan Arnold yine de çocukların üstünün perişan durumda olduğunu görmüştü.

Hep birlikte alışverişe çıktılar; yeni giysileriyle döndükleri zaman kendilerini krallar, kraliçeler gibi hissediyorlardı. Mavi ceket, eteği ve küçük mavi şapkasıyla Peggy çok şık olmuştu. Nora'nın giysisi kırmızıydı, oğlanlara da lacivert takım giysi ve palto alınmıştı.

Jack hâlâ bu duruma pek alışmamıştı. İlk kez yeni alınan bir şey giyiyordu; önceden hep başkalarının eskilerini giymişti. Şimdiyse müthiş mutluymuştu.

Çocuklar birbirlerine bakıp bakıp gülüyorlardı.

«Nasıl değiştik!» dedi Mike. «Bir de adadakı partial giysilerimizi düşünün! Yeniden doğru dürüst giyinmek güzelmiş... Kızlar da çok güzelleştii!»

Onca zamandan beri ilk kez doğru dürüst bir yatakta yatmak da çok garip olmuştu. Kızlar şirin bir odada, küçük beyaz karyolalarda yattılar. Oğlanların bitişik odada, kahverengi karyolaları vardı. Önceleri her sabah uyandıklarında nerede olduklarını şaşırıyorlardı, ama birkaç gün sonra alıştılar.

Noel giderek yaklaşıyordu. Birlikte çıkıp birbirlerine armağan aldılar. Ne heyecanlı oluyordu. Londra'ya gidip bu büyük kenti gezdiler, büyük dükkânları hayranlıkla dolaştılar. Büyük bir su tankı içinde her çeşit oyuncak gemi vardı. Tıpkı gerçek trenler gibi tünellerden geçen, istasyonlarda duran oyuncak trenler vardı. Adada geçen o ilkel yaşamdan sonra bunları görmek çocukları çok heyecanlandırmıştı.

Noel çok güzel geçti. Gece yatarken bütün çocuklar armağan çoraplarını yataklarının ucuna astılar... Sabah bu çorapları tıka basa armağanla dolu görmek onları sevinçten deliye döndürdü! Küçük bebekler, portakallar, tatlılar, fındık paketleri, çoraplar, toplar... Oğlanların çoraplarında da çeşitli küçük armağanlar vardı. Daha büyük armağanlar yatağın ayakucuna konmuştu. Bu paketleri açarken çocuklar çok heyecanlandılar!

«Mağarada Noel geçirmekten çok daha iyi oldu!» dedi Nora; açtığı paketten altın saçlı, gülen, kocaman bir bebek çıkmıştı. «Jack! Bunu bana sen mi aldın? Oh, ne kadar güzel, ne kadar güzel!»

Birden yatak odalarının içi bebeklerle, kitaplarla, trenlerle, toplarla, uçaklarla, otomobillerle doluvermişti! Çocukların o güne dek yaşadıkları en güzel Noel oluyordu... Hele Jack böyle bir şeyi düşlerinde bile göremezdi! Bu denli talihli oluşuna inanası gelmiyordu.

«Bunlara fazlasıyla lâıyıkısın, Jack,» dedi Nora. «Biz

mutsuzken bize çok büyük dostluk ettin. Şimdi de mutluluğumuzu paylaşmalısın.»

Çaydan sonra Noel ağacının çevresinde toplandılar. Burada yine armağan paketleri vardı... Tabii çeşit çeşit Noel süsleri de. Az sonra herkesin başında renkli külahlar, neşe içinde kahkahalar atıyorlardı. Piyangodan Kaptan Arnold'a minicik bir uçak çıktı.

«Neyse, buna binip bir yere gidemezsiniz, babacığım.» dedi Peggy.

Nora da, «Bir daha bir yere uçmayacaksınız, değil mi, babacığım?» diye sordu. Birden içine bir korku düşmüş, annesiyle babası yine uçakla bir yere gidip kaybolacaklar diye kaygılanmıştı.

«Hayır, hiç gitmeyeceğim artık,» dedi babası. «Uçağımızla öyle çok para kazandık ki, artık hiçbir yere gitmeden, burada kalıp sizlere bakabiliriz. Bir daha hiç ayrılmayacağız!»

Çocuklar o gece yataklarına büyük bir mutlulukla girdiler. Oğlanlar kızların yattıkları odanın kapısıyla kendi kapılarını açık bırakıp, uyumadan önce bir süre konuşuyorlardı. Adada edinmiş oldukları bu alışkanlıktan kurtulamamışlardı.

«Çok güzel bir gün geçirdik,» dedi Peggy uykulu uykulu. «Ama şu anda bir tek şey isterdim.»

«Nedir o?» diye sordu Mike.

«Beş dakikalığına olsun hepimiz birlikte gizli adamızda sıcak mağaramızda olabilelim isterdim,» dedi Peggy.

«Ben de,» dediler diğerleri hep birden. Herkes susup adadaki o mutlu günleri, geceleri düşündü.

«Adamızı hiç, ama hiçbir zaman unutmayacağım,» dedi Nora. «Bence dünyanın en güzel yeri. Umarım bizim

G İ Z L İ A D A

yokluğumuzda yalnızlık çekmiyordur! İyi geceler, gizli adamız! Bizi bekle, yine geleceğiz!»

«İyi geceler, gizli adamız!» dedi herkes. Sonra da adalarını düşleyerek uykuya daldılar... Yazın güneşli havalarında orada geçirecekleri günleri, sıcak mağaralarında geçen yaşamı, kamp ateşinde pişirilen yemekleri, ot yataklarda çekilen o deliksiz uykuları...

Güzel gizli ada, biraz daha bekle, çocuklar yine sana dönecekler!

S O N

